

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפני זרעו

ספר
זוהר תהלים
מחולק ל-12 חודש

בוזוהר דא יפקון מן גלותא

חודש תמוז

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

— זוהר תהלים —

וְאֶהְבֶּתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ - הָרִי אַחַת. כָּכֵל לְבָבְךָ - שְׁתִּים. וּבְכָל נַפְשֶׁךָ - שְׁלֹשׁ. וּבְכָל מְאֹדְךָ - אַרְבַּע. וְשִׁנְנַתָּם לְבָנֶיךָ - חֲמֵשׁ. וּדְבַרְתָּ בָּם - הָרִי שֵׁשׁ. בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ - הָרִי שִׁבְעָה. וּבְלִכְתֶּךָ בַּדֶּרֶךְ - שְׁמוֹנֶה. וּבְשִׁכְבְּךָ - הָרִי תִשְׁעָה. וּבְקוּמְךָ - הָרִי עָשָׂר. וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל יָדְךָ - הָרִי אַחַת עֶשְׂרֵה. וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ - הָרִי שְׁתִּים עֶשְׂרֵה. וּכְתַבְתָּם עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ - הָרִי שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה הַמְצוּוֹת הַלְלוּ תְלוּיוֹת בְּיָמִין, וְהַשְׁמַאל נִכְלָל בְּיָמִין, וְכָךְ צָרִיךְ. וּבְכָל זְמַן שְׁמַתְעוֹרֵר הַשְׁמַאל, הַיְמִין מִתְחִיל בְּרֹאשׁ. וְלִכְּן אִם יִזְכּוּ, הַשְׁמַאל נִכְלָל בְּיָמִין. וְאִם לֹא, הַיְמִין נִכְלָל בְּשְׁמַאל, וְשׁוֹלֵט הַשְׁמַאל. וְסִימָן לָזֶה, אִם בְּרֹאשׁ, כְּמוֹ אִם בְּחֻקְתִּי תֵּלְכוּ. וּבְכָל מְקוֹם הַשְׁמַאל מִתְעוֹרֵר בְּאַהֲבָה בְּסוּד הַיְמִין, אַחַר כֵּן מִתְחַזֵּק דֵּינוֹ כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ, וְכָךְ צָרִיךְ בְּכָל מְקוֹם, וְזֶה הַעִירוּ הַחֻבְרִים בְּדַבְרֵים הַלְלוּ. בֹּא רַבִּי חַיִּיא וּנְשָׁקוּ.

נָאם ה' זֶה יַעֲקֹב לְאֹדְנִי - זֶה אַרְוֹן הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ

נָאם ה' לְאֹדְנִי שָׁב לְיָמֵינִי וְגו' (ק', א) : [זוהר ח"א פ' בראשית (דף 91:)]
 עוֹד פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים ק) נָאם ה' לְאֹדְנִי שָׁב לְיָמֵינִי עַד אֲשִׁית אֵיבֶיךָ הַדָּם לְרַגְלֶיךָ. נָאם ה' לְאֹדְנִי - הַדְרָגָה הָעֲלִיוֹנָה לְדְרָגָה הַתְּחִתּוֹנָה אוֹמֶרֶת שָׁב לְיָמֵינִי, לְקַשֵּׁר מַעֲרַבִּית בְּדְרוֹמִית, שְׁמַאל בְּיָמִין, כְּדִי לְשַׁבֵּר אֶת כַּחַם שֶׁל שְׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. נָאם ה' לְאֹדְנִי - נָאם ה' זֶה יַעֲקֹב. לְאֹדְנִי - זֶה (יְהוֹשֻׁעַ ג) אַרְוֹן הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ. דְּבַר אַחַר נָאם ה' - זֶה יוֹבֵל. לְאֹדְנִי - זֶה שְׁמֵטָה, שְׁכָתוֹב בָּהּ

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

(שמות כא) אֶהְבֵּתִי אֶת אֲדֹנָי. שֵׁב לִימִינִי - שְׁהִרֵי הַיָּמִין מִתְחִיל בַּיּוֹבֵל, וְשִׁמְטָה צָרִיךְ לְקַשֵּׁר בְּיָמִין. בֵּא רְאֵה, שִׁמְטָה זוֹ לֹא נִקְשְׁרַת בְּקִיּוֹם שָׁלֵם בְּיָמִין וּבְשִׁמְאֵל מִיּוֹם שֶׁנִּבְרְאָת. כְּשֶׁרוֹצֵה לְהִתְקַשֵּׁר, הוֹשִׁיט זְרוּעַ שִׁמְאֵל כְּנֶגְדָהּ וּבִרְאָא אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה. וּבִגְלָל שֶׁהוּא מֵצֵד שִׁמְאֵל, אֵין בּוֹ קִיּוֹם עַד הַזְּמַן שֶׁל הָאֱלֹף הַשְּׂבִיעִי, שֶׁבְּאוֹתוֹ יוֹם לְחוּד מִתְקַשֵּׁר אֶז בְּיָמִין. וְאֶז תְּהִיָּה בֵּין הַיָּמִין וְהַשִּׁמְאֵל בְּקִיּוֹם שָׁלֵם, וְיִמְצְאוּ שְׁמַיִם חֲדָשִׁים וְאָרֶץ חֲדָשָׁה, וְאֶז לֹא תִזוּז מִשָּׁם לְעוֹלָמִים. אִם כֵּן, בְּמָה נִעְמִיד שֵׁב לִימִינִי? אֲלֵא עַד זְמַן יְדוּעַ, שֶׁכְּתוּב עַד אֲשִׁית אֵיבֶיךָ הַדָּם לְרַגְלֶיךָ, וְלֹא תִמִּיד. אָבֵל בְּאוֹתוֹ זְמַן לֹא תִזוּז מִשָּׁם לְעוֹלָמִים, שֶׁכְּתוּב (ישעיה נד) כִּי יָמִין וְשִׁמְאוֹל תִּפְרָצִי, לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד.

שֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת נִמְנָה כָּאן

נֵאֵם ה' לְאֲדֹנָי שֵׁב לִימִינִי וְגו' (ק"י, א): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קס"ב)] זוֹ רְאִשִׁית הַיָּמִין, לְאַהֲבָא אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַהֲבָה שֶׁל הַדְּבָקוֹת שְׁלוֹ, וּמִיָּהוּ? (האהבה של התעוררות הימין) הַיָּמִין, שֶׁהוּא מְעוֹרֵר הָאֱהָבָה. מִי שְׂאוּהֵב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא מְעִיר אֶת יָמִינוֹ אֵלָיו וּמְקַבְּלוֹ בְּאַהֲבָה. כָּל דְּבָרֵי הָעוֹלָם לֹא תְלוּיִים אֲלֵא בְּרִצּוֹן, רוּחַ מִמְּשִׁיכָה רוּחַ וּמְבִיאָה רוּחַ, וְסִימָנָךְ זֶה - (אויבולד) אִם יִשִּׁים אֵלָיו לְבוֹ רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ אֵלָיו יֵאָסֵף. כְּשֶׁמְעוֹרֵר הָאָדָם אֱהָבָה לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַתְּעוֹרְרוֹת הַיָּמִין לֹא נְעוֹרָה אֲלֵא בְּשִׁלְשָׁה גּוֹנִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ו) בְּכֹל לִבְבְּךָ וּבְכֹל נַפְשְׁךָ וּבְכֹל מְאֹדְךָ. הֵרִי כָּאן שִׁלְשָׁה גּוֹנִים. שֵׁלֵא תֵאמֵר אוֹ זֶה אוֹ זֶה, שְׁהִרֵי לֹא כְּתוּב אוֹ בְּכֹל

עֲנֵה וְשַׁלַּח יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִצִּיּוֹן רְדֵה בְּקֶרֶב אִיבֵיךָ:
 ג עֲמֹד גְּדֻבַת בַּיּוֹם חִילֶךָ בְּחֲדָרֵי קֹדֶשׁ מֵרַחֵם מִשְׁחָר
 לֶךָ מִלְּיַדְתֶּיךָ: ד נִשְׁבַּע יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: וְלֹא יִנְחַם אֶתְּהָ
 בְּהֵן לְעוֹלָם עַל דְּבַרְתִּי מִלְּפִי צָדֵק: ה אֲדַנִּי עַל יְמִינֶךָ

— זוהר תהלים —

לְבָבְךָ אוּ בְּכָל נִפְשֶׁךָ אוּ בְּכָל מְאֹדְךָ. אֲלֵא צָרִיךָ אֶת כָּלֶם, לֵב
 וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן. וְאִזּוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעִיר אֶת יְמִינוֹ אֵלָיו,
 וּפּוֹשֵׁט אוֹתָהּ כְּנֻגְדּוֹ וּמְקַבֵּל אוֹתוֹ.

וְעַל זֶה פָּתוּב, (תהלים קו) נֶאֱמַר ה' לֵאדֹנֵי שֵׁב לִימִינִי. וְסוּד
 הַפְּתוּב הַזֶּה הָרִי הָעֵרְנוּ בּוֹ, שְׁדוּד הַמְּלֶךְ עַל דְּרָגָתוֹ
 אָמַר, כְּשֶׁנִּקְשַׁר בְּיָמִין. שֶׁלֹּשׁ עֲשָׂרֵה מִצְוֹת כָּאֵן בְּיָמִין:
 וְאֵהֱבֵת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ - הָרִי אַחַת. בְּכָל לְבָבְךָ - שְׁתֵּים. וּבְכָל
 נִפְשֶׁךָ - שֶׁלֹּשׁ. וּבְכָל מְאֹדְךָ - אַרְבַּע. וְשִׁנְנַתָּם לְבַנְיָדָה - חֲמֵשׁ.
 וּדְבַרְתָּ בָּם - הָרִי שֵׁשׁ. בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ - הָרִי שִׁבְעֵה. וּבְלִכְתְּךָ
 בְּדָרְךָ - שְׁמוֹנֵה. וּבְשִׁכְבְּךָ - הָרִי תִשְׁעֵה. וּבְקוּמְךָ - הָרִי עֶשְׂרֵה.
 וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל יָדְךָ - הָרִי אַחַת עֶשְׂרֵה. וְהָיוּ לְטִטְפַת בֵּין
 עֵינֶיךָ - הָרִי שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה. וּכְתַבְתָּם עַל מְזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ
 - הָרִי שֶׁלֹּשׁ עֶשְׂרֵה. שֶׁלֹּשׁ עֲשָׂרֵה הַמִּצְוֹת הִלְלוּ תְלוּיוֹת בְּיָמִין,
 וְהַשְּׂמֵאל נִכְלָל בְּיָמִין, וְכֵן צָרִיךְ. וּבְכָל זְמַן שֶׁמִּתְעוֹרֵר
 הַשְּׂמֵאל, הַיָּמִין מִתְחִיל בְּרֵאשׁ. וְלִכֵּן אִם יִזְכּוּ, הַשְּׂמֵאל נִכְלָל
 בְּיָמִין. וְאִם לֹא, הַיָּמִין נִכְלָל בְּשְׂמֵאל, וְשׁוֹלֵט הַשְּׂמֵאל. וְסִימָן
 לְזֶה, אִם בְּרֵאשׁ, כִּמוֹ אִם בְּחֻקְתִּי תִלְכוּ. וּבְכָל מְקוֹם הַשְּׂמֵאל

מִחֵץ בַּיּוֹם אִפּוֹ מְלָכִים: ו יִדִּין בְּגוֹיִם מְלֵא גְוִיּוֹת מִחֵץ
 רֹאשׁ עַל אֶרֶץ רַבָּה: ז מִנְחַל בְּדָרֶךְ יִשְׁתַּחַּעַל עַל בֶּן יָרִים
 רֹאשׁ:

— זוהר תהלים —

מתעורר באהבה בסוד הימין, אחר כך מתחזק דינו כמו
 שצריך, וכך צריך בכל מקום, וזה העירו החברים בדברים
 הללו. בא רבי חייא ונשקו.

כָּל הַהֲרוּגִים עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם נִמְצְאִים בְּהִיכַל מִיחָד בְּגוֹן עֵדוֹן
 יִדִּין בְּגוֹיִם מְלֵא גְוִיּוֹת וּגּוֹ' (ק"ו): [זוהר ח"א (לח): זוהר תורה] יִדִּין
 בגוים מלא גויות מחץ ראש על ארץ רבה. אמר רבי
 שמעון בהיכל הרביעי [אשר בגן עדן התחתון] שם כל אותן אבלי
 ציון וירושלם וכל אותן שנהרגו ע"י העמים עכו"ם, וכאשר
 המשיח נכנס ועומד ביניהם הוא מתחיל לבכות, ואז כל
 הנשיאים מגזע דוד אוחזים בו ומנחמים אותו, והוא מתחיל
 פעם שנית לבכות עד שהקול יוצא ומתאחד בקול ההוא,
 והוא עולה למעלה ושוהה שם עד ראש חודש, וכאשר יורד
 יורדים עמו כמה אורות ובהירות מאירות ורפואות והארה
 לכל אותן ההרוגים ובעלי מחלות ומכאובים שסבלו עם
 המשיח, ואז הוא לובש אדרת ושם נחקקים ונצטיירים כל
 אותן ההרוגים שנהרגו ע"י העמים עכו"ם באדרת ההיא,
 ומעלה אותה האדרת למעלה ונחקקת שם בתוך אדרת
 העליונה של המלך, והקב"ה עתיד ללבוש אדרת ההוא ולדון

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אותן העמים, וע"ז כתיב ידין בגוים מלא גויות מחץ ראש על ארץ רבה.

כָּל הַהֲרוּגִים עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם נִמְצְאִים בְּהֵיכַל מְיֻחָד בְּגֵן עֵדֶן
 וְיָדִין בְּגוֹיִם מְלֵא גְוִיּוֹת וּגְוִי' (ק', ו'): [זוהר ח"א (לח): זוהר תורה] יָדִין
 בְּגוֹיִם מְלֵא גְוִיּוֹת מִחֶץ רֹאשׁ עַל אֶרֶץ רְבֵה. אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בְּהֵיכַל הַרְבִּיעִי [אשר בגן עדן התחתון] שֵׁם כָּל אוֹתָן אַבְלִי
 צִיּוֹן וִירוּשָׁלַם וְכָל אוֹתָן שְׁנֵהֲרָגוּ ע"י הָעַמִּים עֲכוּ"ם, וְכֹאשֶׁר
 הַמְּשִׁיחַ נִכְנַס וְעוֹמֵד בִּינֵיהֶם הוּא מֵתְחִיל לִבְכוֹת, וְאִז כָּל
 הַנְּשִׂאִים מִגִּזְע דְּרֹד אוֹחֲזִים בּוֹ וּמִנְחָמִים אוֹתוֹ, וְהוּא מֵתְחִיל
 פַּעַם שְׁנִית לִבְכוֹת עַד שֶׁהַקּוֹל יוֹצֵא וּמֵתְאַחַד בְּקוֹל הַהוּא, וְהוּא
 עוֹלֵה לְמַעְלָה וְשׁוֹהֵה שֵׁם עַד רֹאשׁ חוֹדֶשׁ, וְכֹאשֶׁר יוֹרֵד יוֹרֵדִים
 עִמּוֹ כִּמְהָ אוֹרוֹת וּבִהִירוֹת מֵאִירוֹת וּרְפוּאוֹת וְהֵאֲרָה לְכָל אוֹתָן
 הַהֲרוּגִים וּבְעֲלֵי מַחְלוֹת וּמְכֹאֲבִים שֶׁסָּבְלוּ עִם הַמְּשִׁיחַ, וְאִז
 הוּא לוֹבֵשׁ אֲדָרַת וְשֵׁם נַחֲקָקִים וְנִצְטִיירִים כָּל אוֹתָן הַהֲרוּגִים
 שְׁנֵהֲרָגוּ ע"י הָעַמִּים עֲכוּ"ם בְּאֲדָרַת הַהֵיא, וּמַעְלָה אוֹתָהּ
 הָאֲדָרַת לְמַעְלָה וְנַחֲקָקַת שֵׁם בְּתוֹךְ אֲדָרַת הָעֲלִיוֹנָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ,
 וְהַקְּב"ה עֵתִיד לְלַבּוֹשׁ אֲדָרַת הַהוּא וְלִדְוֹן אוֹתָן הָעַמִּים, וְע"ז
 כְּתִיב יָדִין בְּגוֹיִם מִלֵּא גְוִיּוֹת מִחֶץ רֹאשׁ עַל אֶרֶץ רְבֵה.

קיא א תללויה אודה יהוה: **בכל לבב בסוד**
ישירים ועדה: ב גדלים מעשי יהוה:

שימוש תהלים

שירבו לך אוהבים

הללויה אודה (קיא, א): [שימוש תהלים לפרק קיא] שירבו לך אוהבים.

זוהר תהלים

בכל לבב? בכל לב היה צריך להיות! אלא דוד בסוד עליון
רצה להודות לקב"ה אודה ה' בכל לבב - ביצור טוב וביצור רע

אודה ה' בכל לבב (קיא, א): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קנה:)] הפעם

אודה את ה'. רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים קיא) אודה
 ה' בכל לבב בסוד ישירים ועדה. בכל לבב? בכל לב היה
 צריך להיות! אלא דוד בסוד עליון של השם הקדוש רצה
 להודות לקדוש ברוך הוא. אודה ה' בכל לבב - ביצור טוב
 וביצור רע, ואלו שני הצדדים, אחד ימין ואחד שמאל.

בסוד ישירים ועדה - אלו הם שאר הצדדים של העולם הזה,
 שהרי לבב כמו צפון ודרום. בסוד ישירים - אלו הם
 שאר צדדי העולם, שהם ששה כמו שלמעלה. ועדה - זהו
 המקום של יהודה, וכתוב (תהלים קלב) ועדתי זו אלמדם. וכתוב
 (הושע יב) ויהודה עד רד עם אל וגו'. כתיב (תהלים קלח) אודך
 בכל לבי נגד אלהים אזמרה. כאן במקום אחד נאמר, שכתוב
 נגד אלהים אזמרה, שהרי לדרגה הזו אמר שירה, לחבר
 אותה לימין. בא ראה, יהודה אחוז בכל הצדדים. אחוז
 בדרום, אחוז במזרח. שהרי הוא בא מצד השמאל, וראשיתו

זוהר תהלים

בצפון, ואחוז בדרום, משום שהוא הולך לימין ונאחז בגוף. משום כך, הפעם אודה את ה'. ותעמד מלדת. ותעמד, שעמדה בקיום של הברית כראוי, שהרי הכל נתקן מרכבה קדושה.

עבודת השירות ותשבחות להקב"ה מצלת מכל פגעים

הללויה אודה ה' וגו' (קיא, א): [זוהר חלק א' פ' וישלח (דף קעח:)]
 פתח רבי אלעזר ואמר, (שם קיא) הללויה אודה ה'
 בכל לבב בסוד ישרים ועדה, פסוק זה פרשוהו, אבל בא
 ראה, דוד המלך כל ימיו היה משתדל בעבודת הקדוש ברוך
 הוא, והיה קם בחצות הלילה ומשבח ומודה בשירות
 ותשבחות כדי לתקן מקומו במלכות של מעלה.
 שכשמתעורר רוח צפון בחצות הלילה, היה יודע שהקדוש
 ברוך הוא באותה שעה מתעורר בגן עדן להשתעשע עם
 הצדיקים, והוא היה קם באותה שעה ומתגבר בשירים
 ותשבחות עד שעולה השחר. משום שכשהקדוש ברוך הוא
 נמצא בגן עדן, הרי בארנו שהוא וכל הצדיקים שבגן, כלם
 מקשיבים לקולו, ככתוב (שיר ח) חברים מקשיבים לקולך
 השמיעני. ולא עוד, אלא חוט של חסד משוף עליו ביום,
 כמו שנאמר, שכתוב (תהלים מב) יומם יצוה ה' חסדו ובלילה
 שירה עמי. ולא עוד, אלא שאותם דברי תורה שהוא אומר,
 כלם עולים ומתעטרים לפני הקדוש ברוך הוא, ולכן דוד
 המלך היה משתדל בלילה בעבודת אדונו. בא ראה, הללויה,
 בכל אותן שירות ותשבחות שדוד אמר, הרי שנינו שלמעלה

זוהר תהלים

מכלם הוא הללויה, ובארוהו, מה הטעם? משום שכולל השם והשבח כאחד. מה שם ומה שבח? שם זה י"ה. השבח מהו? אלא זו כנסת ישראל שהיא (הלל בגימטריא ה"ס, שהוא אדנ"י) מתקנת שבח תמיד לקדוש ברוך הוא ולא שוקטת, כמו שנאמר (שם פג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. משום שסדור השבח היא מסדרת ומשבחת תמיד אליו, ולכן שם ושבח כאחד.

אודה ה' בכל לבב, כמו שבארוהו - ביצר הטוב וביצר הרע, משום שהם נמצאים תמיד אצל האדם, כמו שנאמר (דברים ו) בכל לבבך, ובארוהו. בסוד ישרים ועדה - אלו הם ישראל שכל הדרגות מתעטרות בהם, כהנים ולוים, צדיקים וחסידים, ישרים. ועדה, כמו שנאמר (תהלים פג) נצב בעדת אל. והם סוד שהקדוש ברוך הוא מתעטר בהם. ולכן צריך האדם לשבח את הקדוש ברוך הוא תמיד, משום שהוא מתרצה בשירים ותשבחות, ומי שיודע לשבח לו להקדוש ברוך הוא כראוי, הקדוש ברוך הוא מקבל תפלתו ומצילו. זהו שכתוב (שם צא) אשגבהו כי ידע שמי וגו', אךך ימים וגו'.

הללויה אודה ה' בכל לבב - זהו שבח שעולה על כל אותן השירות והתשבחות שאמר דוד בעשרה מיני תשבחות

הללויה אודה ה' וגו' (קיא, א): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קע"ג):] פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים קיא) הללויה אודה ה' בכל לבב וגו'. הללויה, הרי נתבאר והתעוררו בו החברים, וכך

— זוהר תהלים —

הוא, שְׁזָהוּ שֶׁבַח שְׁעוֹלָה עַל כָּל אוֹתָן הַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת שְׁאָמַר דָּוִד בְּעֶשְׂרֵה מִיַּי תְּשַׁבְּחוֹת שְׁאָמַר, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא כּוֹלֵל שֶׁבַח וְשֵׁם בְּאֶחָד, וְהוּא כָּלֵל שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ הָעֲלִיוֹן. אוֹדָה ה' בְּכָל לַבָּב. בְּכָל מְקוֹם שְׁאָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ סוּד שֶׁל אֶלְפָּא בֵּיתָא, הוּא סוּד הָאוֹתִיּוֹת הַחֲקוּקוֹת שְׁיוֹצְאוֹת בְּחֻקֵּי קוֹת שֶׁל שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים. וַיֵּשׁ אוֹתִיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת מִסוּד הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, וַיֵּשׁ אוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת שֶׁהֵן אוֹתִיּוֹת קְטָנוֹת. וְכֵאן הוּא סוּד שֶׁל אֶלְפָּא בֵּיתָא שֶׁל הָעוֹלָם (העליון נותן לעולם) הַתְּחַתּוֹן.

אוֹדָה ה' בְּכָל לַבָּב - בִּיִצֵר הַטוֹב וּבִיִצֵר הָרַע שֶׁהוּא שׁוֹרָה בְּתוֹכוֹ. שֶׁהָרִי עַל הַכֹּל יֵשׁ לְהוֹדוֹת לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא בִּיִצֵר הַטוֹב וּבִיִצֵר הָרַע. שֶׁהָרִי מֵצֵד שֶׁל יִצֵר הַטוֹב בָּא טוֹב לְאָדָם, וַיֵּשׁ לְבָרוּךְ אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַטוֹב וְהַמְטִיב. וּבִצֵד שֶׁל יִצֵר הָרַע בָּא קְטָרוֹג לְאָדָם, וַיֵּשׁ לְהוֹדוֹת לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (ביצר הטוב וביצר הרע) בְּכָל מָה שֶׁבָּא עַל הָאָדָם מֵצֵד זֶה וּמֵצֵד זֶה. בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעֵדָה. בְּסוּד יִשְׂרָאֵל - בְּאוֹתָם (מלאכים עליונים קדושים) שְׁאֵת סוּד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵם יוֹדְעִים, שֶׁהָרִי אֵת כָּל סוּדוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵם יוֹדְעִים, וְהֵם הַסוּד שְׁלוֹ. וְלִכְן בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעֵדָה - אֵלֶּה הֵם יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁמִּתְכַּנְּסִים בְּעֶשְׂרֵה לְהוֹדוֹת לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמִשּׁוֹם כֵּן יֵשׁ לְהוֹדוֹת לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל טוֹב וְעַל רַע וּלְפָרְסָם לְפָנָי הַכֹּל. שְׁאֵם תֹּאמַר, הָרִי הוּא יוֹדֵעַ, אֵז לְמָה צָרִיךְ לְפָרְסָם? אֵלֶּה בְּזֵה מִתְכַּבֵּד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם לְפָרְסָם אֵת הַנֶּס, וְעַל זֶה כְּתוּב בְּקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, (יחזקאל לח) וְהַתְּגַדַּלְתִּי וְהַתְּקַדְשְׁתִּי וְגו'.

דְּרוּשִׁים לְכֹל חֲפְצֵיהֶם: ג הוֹד וְהָרָר פָּעָלוּ וְצַדִּיקָתוֹ
 עֲמֶדֶת לְעַד: ד יִזְכַּר עֲשָׂה לְנַפְלְאוֹתָיו חֲנּוּן וְרַחוּם
 יְהוָה: ה טָרַף נָתַן לִירְאָיו יִזְכַּר לְעוֹלָם
 בְּרִיתוֹ: ו פַּח מַעֲשָׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ לְתֵת לָהֶם נַחֲלַת
 גִּזְוִים: ז מַעֲשֵׂי יָדָיו אֵמֶת וּמִשְׁפָּט נְאֻמִּים כָּל
 פְּקוּדָיו: ח סְמוּכִים לְעַד לְעוֹלָם עֲשׂוּם בְּאֵמֶת וַיִּשָּׂר:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כל חמרות התורה לא נתנם הקב"ה אלא לאותם יראי חטא
 לאותם יראי מצוותיו ולא לכם

טָרַף נָתַן לִירְאָיו וְגו' (קיא, ה): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף קכ"א:)]
 לְגִיזֵן אַחַד שָׁאֵל אֶת רַבִּי אַבְא וְאָמַר לוֹ, לֹא כְּתוּב
 וּבִשָּׂר בְּשֻׂדָּה טְרַפָּה לֹא תֹאכְלוּ? אִם כֵּן, מֵהוּ שְׂכָתוּב
 (תהלים קיא) טָרַף נָתַן לִירְאָיו? טָרַף נָתַן לְכָלְבִּים הֲיֵה צָרִיף
 לְהִיּוֹת! לָמָּה נָתַן לִירְאָיו? אָמַר לוֹ, רִיקָא, הָאִם כְּתוּב
 טְרַפָּה נָתַן לִירְאָיו? טְרַף כְּתוּב! וְאִם תֹּאמַר, טְרַף כְּמוֹ
 טְרַפָּה, נָתַן לִירְאָיו וְדָאִי, שְׂדִבְרָ זֶה לֹא נִתְּנוּ לְהַזְהֵר בּוֹ
 אֲלֵא לְאוֹתָם יִרְאֵי שְׂמוּ וִירְאִים מִמְּנֹ. מִשּׁוּם זֶה דְּבַר זֶה
 לֹא נָתַן לָכֶם, שְׁהָרִי יָדַע שְׂאֵינְכֶם יִרְאִים מִמְּנֹ וְלֹא
 שׁוּמְרִים מְצוּוֹתָיו, וּמִשּׁוּם דְּבַר זֶה חֲמָרָה שֶׁל הַתּוֹרָה
 וְצָרִיף לְהַזְהֵר בָּהּ. נָתַן לִירְאָיו, נָתַן לִירְאָיו וְדָאִי, וְלֹא
 לְאַחֲרִים. וְכָל חֲמָרוֹת הַתּוֹרָה לֹא נִתְּנָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 אֲלֵא לְאוֹתָם יִרְאֵי חֲטָא, לְאוֹתָם יִרְאֵי מְצוּוֹתָיו וְלֹא לָכֶם.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כָּל אָדָם שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה בַּלְיָלָה וְקָם בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה בְּשַׁעַה
שְׁכָנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְעוֹרְרַת לְהִתְקִין בֵּית לְמִלְךָ - זֶה מִשְׁתַּתַּף
עִמָּה וְזֶה נִקְרָא מִבֵּית הַמֶּלֶךְ

טָרַף נָתַן לִירָאִיו וְגו' (קיא, ה): [זוהר ח"ג פ' אמור (דף צ.ז)] מֵהוּ טָרַף
נָתַן לִירָאִיו? אֵלָא כְּמוֹ שְׁכָתוּב, (משלי לא) וַתִּקָּם בְּעוֹד
לַיְלָה וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ. מִכַּאֲן לְמַדְנֵי, שְׁכָל אָדָם שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה
בַּלְיָלָה, וְקָם בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה, בְּשַׁעַה שְׁכָנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְעוֹרְרַת
לְהִתְקִין בֵּית לְמִלְךָ - זֶה מִשְׁתַּתַּף עִמָּה, וְזֶה נִקְרָא מִבֵּית הַמֶּלֶךְ,
וְנוֹתְנִים לוֹ כָּל יוֹם מֵאוֹתָם תְּקוּנֵי הַבַּיִת. זֶהוּ שְׁכָתוּב וַתִּתֵּן טָרֶף
לְבֵיתָהּ וְחָק לְנַעֲרֹתֶיהָ. מִי זֶה בֵּיתָהּ? כָּל אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּתְּפִים
עִמָּה בַּלְיָלָה נִקְרָאִים בֵּיתָהּ, בְּנֵי בֵּיתָהּ. וּמִשׁוּם כֵּן, טָרַף נָתַן
לִירָאִיו.

מַה זֶה טָרֶף? טָרַף מְמַשׁ, שְׁהִיא נוֹטְלַת מִמָּקוֹם רְחוֹק
עָלְיוֹן, שְׁכָתוּב (משלי לא) מִמְּרָחֵק תָּבִיא לַחֲמָה. וּמִי
זוֹכֵה לְטָרֶף הַזֶּה? סוֹף הַכְּתוּב מוֹכִיחַ, שְׁכָתוּב (תהלים קיא)
יִזְכֵּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. מִי שְׁמַתְבוֹנֵן (שמשדל) בַּתּוֹרָה לְהִשְׁתַּתֵּף
עִמָּה בַּלְיָלָה. וְלֹא עוֹד, אֵלָא שְׁצַדִּיק אֶחָד עָלְיוֹן יֵשׁ לוֹ
לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא מִשְׁתַּתַּף עִמּוֹ, וַיּוֹרְשִׁים שְׁנֵיהֶם
אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁכָתוּב (ישעיה ס) צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ
אֶרֶץ.

ט פְּדוּת שְׁלַח לְעַמּוֹ צְוָה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ קְדוֹשׁ וְנוֹרָא
שְׁמוֹ: י רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת יְהוָה שְׁכָל מוֹב

— זוהר תהלים —

מפרש פְּדוּת שְׁלַח לְעַמּוֹ צְוָה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ
מה שוֹנָה בְּכָל שְׁאֵר הַפְּסוּקִים שֶׁבְּכָלֶם שְׁתֵּי תְבוּת מְאֻלָּפָא
בֵּיתָא וּבְפָסוּק זֶה וְשְׁלֹאֲחֵרֵי שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ?

פְּדוּת שְׁלַח לְעַמּוֹ וְגו' (קיא, ט): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף ט"ז)] וַיִּשְׁמַע

יְתָרוֹ כִּהֵן מִדִּין. רַבִּי יוֹסִי פְתַח, (תהלים קיא) פְּדוּת שְׁלַח
לְעַמּוֹ צְוָה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ. מַה שׁוֹנָה בְּכָל
שְׁאֵר הַפְּסוּקִים, שֶׁבְּכָלֶם שְׁתֵּי תְבוּת מְאֻלָּפָא בֵּיתָא, וּבְפָסוּק
זֶה וְשְׁלֹאֲחֵרֵי שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ? אֵלָּא כַּדִּי לְהַשְׁלִים שְׁשֵׁה צְדָדִים
בְּאֻלָּפָא בֵּיתָא הַזֶּה, זֶה כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ הַגְּאֻלוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, חוּץ
מִהַגְּאֻלָּה הָרֵאשׁוֹנָה, פְּסוּק אַחַר כְּנֶגֶד תּוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים,
וְהַכֹּל תְּלוּי בְּחֻמְמָה הַזֹּאת. פְּדוּת שְׁלַח לְעַמּוֹ - כְּשֶׁגְּאֵל הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִגְּלוֹת מִצְרַיִם וַעֲשֵׂה לָהֶם נִסִּים
וּגְבוּרוֹת. צְוָה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ - כְּשֶׁבָּא יְתָרוֹ וְקָבְלוּ הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְקָרְבוּ לְעַבְדוּתוֹ, וּמִשָּׁם הִתְקַרְבוּ כָּל אוֹתָם גְּרִים
תַּחַת כְּנָפֵי הַשְּׁכִינָה. מִשָּׁם וְהִלָּאָה, קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ. שְׁהֵרִי
אֲזִי הִתְקַדַּשׁ שֵׁם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁהֵרִי (מֵהַצַּד הָאֲחֵר) מִתְקַדַּשׁ
שֵׁם הַקְּדוֹשׁ, כְּשֶׁנִּשְׁבַּר וְנִכְפָּה הַצַּד הָאֲחֵר, כְּמוֹ שְׁהֵיָה בֵּיתָרוֹ.

מִי שִׁיכְנַס בְּשַׁעַר זֶה - יִכְנַס גַּם כִּף שַׁעַר רֵאשׁוֹן לְחֻמְמָה
עֲלִיוֹנָה יִרְאֵת ה' הִיא זְוָהי רֵאשִׁית

רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה' וְגו' (קיא, ט): [הקדמת ספר זוהר (דף ט"ז):]

לְכָל עֲשִׂיהֶם תְּהַלְתּוּ עֲמֹדַת לְעַד:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּרֵאשִׁית, רַבִּי חֲזִיא פְּתַח, (תהלים קיא) רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה' שְׁכַל טוֹב לְכָל עֲשִׂיהֶם תְּהַלְתּוּ עֲמֹדַת לְעַד. רֵאשִׁית חֲכָמָה, פְּסוּק זֶה כֶּף צָרִיף לְכַתֵּב: סוֹף חֲכָמָה יִרְאֵת ה', בְּגִלְל שִׁירְאֵת ה' הִיא סוֹף חֲכָמָה. [נ"א: אלא היא ראשית] לְהַכְנִס לְתוֹךְ הַדְרָגָה שֶׁל חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם קיח) פְּתַחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק. זֶה הַשַּׁעַר לֵה', וְדָאֵי. שְׁאֵם לֹא יִכְנָס בְּשַׁעַר זֶה, לֹא יִכְנָס לְעוֹלָמִים. (משל) לְמַלְךְ עֲלִיוֹן שֶׁהוּא עֲלִיוֹן נִסְתָּר וְגִנּוּז, וְעֲשָׂה לוֹ שַׁעֲרִים אֵלֶּה עַל אֵלֶּה, וּבְסוֹף כָּל הַשַּׁעֲרִים עֲשֵׂה שַׁעַר אֶחָד בְּכָמָה מִנְעוּלִים, בְּכָמָה פְּתָחִים, בְּכָמָה הֵיכְלוֹת אֵלֶּה עַל אֵלֶּה, וְאָמַר: כָּל מִי שְׂרוּצָה לְהַכְנִס אֵלַי – שַׁעַר זֶה יִהְיֶה רֵאשׁוֹן לְגַבִּי. מִי שִׁיכְנָס בְּשַׁעַר זֶה – יִכְנָס. גַּם כֶּף שַׁעַר רֵאשׁוֹן לְחֲכָמָה עֲלִיוֹנָה, יִרְאֵת ה' הִיא. וְזוֹהֵי רֵאשִׁית. ב, שְׁנַיִם הֵם שְׁמַתְחַבְּרִים כְּאֶחָד, וְאֵלֶּה שְׁתֵּי נִקְדוֹת – אֶחָד גִּנּוּז וְנִסְתָּר, וְאֶחָד עוֹמֵד בְּהַתְגַּלּוֹת. וּבְגִלְל שְׁאִין לָהֶם פְּרוּד נִקְרָאִים רֵאשִׁית, אֶחָד וְלֹא שְׁנַיִם. מִי שֶׁנּוֹטֵל זֶה נוֹטֵל זֶה, וְהַכֵּל אֶחָד. שְׁהָרִי הוּא וְשְׁמוֹ אֶחָד, שְׁכָתוֹב (שם פג) וַיִּדְעוּ כִּי אֵתָה ה' שְׁמֶךָ לְבִדְךָ. לְמָה נִקְרָא יִרְאֵת ה' בְּגִלְל שֶׁהוּא עֵץ שֶׁל טוֹב וְרַע. זָכָה בֶּן הָאָדָם – הִנֵּה טוֹב. וְאֵם לֹא זָכָה – הִנֵּה רַע. וְלִכֵּן שׁוֹרָה בְּמָקוֹם זֶה יִרְאֵה, וְזֶה שַׁעַר לְהַכְנִס לְכָל טוֹב שְׁבַעוּלָם. שְׁכַל טוֹב – אֵלֶּה שְׁנֵי שַׁעֲרִים שֶׁהֵם כְּאֶחָד.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שְׁכַל טוֹב – זֶה עֵץ הַחַיִּים, שֶׁהוּא שְׁכַל טוֹב בְּלֵי רַע כְּלָל. וְעַל שְׁלֹא שׁוֹרָה בּוֹ רַע הוּא שְׁכַל טוֹב בְּלֹא

— זוהר תהלים —

רע. לְכֹל עֲשִׂיהֶם - אֵלֹהֵי חֲסִדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים, תּוֹמְכֵי הַתּוֹרָה. וְאוֹתָם תּוֹמְכֵי הַתּוֹרָה כְּבִיכּוֹל הֵם עוֹשִׂים. כָּל אֵלֹהֵי שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה אֵין בָּהֶם עֲשִׂיָה בְּעוֹד שְׁעוֹסְקִים בָּהּ. אוֹתָם שְׁתוֹמְכִים בָּהֶם יֵשׁ בָּהֶם עֲשִׂיָה, וּבְכַח זֶה כְּתוּב תְּהַלְתּוּ עִמְדַת לְעַד, וְעוֹמֵד הַכֶּסֶּא עַל עִמְדוֹ כְּרֵאוּי.

מִצְוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָה הַקְּב"ה לְיִשְׂרָאֵל כְּלָן כְּתוּבוֹת בַּתּוֹרָה
בְּדֶרֶךְ כָּלֵל

רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה' וְגו' (קיא, י'): [הקדמת ספר הזוהר (דף יא:)]
פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה וְאָמַר, מִצְוֹת
הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, כְּלָן כְּתוּבוֹת בַּתּוֹרָה
בְּדֶרֶךְ כָּלֵל. בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים. זוּהֵי הַמִּצְוָה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁל
הַכֹּל. וְנִקְרְאֵת מִצְוָה זוּ יִרְאֵת ה', שֶׁנִּקְרְאֵת רֵאשִׁית, שֶׁכְּתוּב
(תהלים קיא) רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה'. (משלי א) יִרְאֵת ה' רֵאשִׁית
דַּעַת. מִשׁוּם שֶׁדָּבָר זֶה נִקְרָא רֵאשִׁית, וְזֶה הַשַּׁעַר לְהַכְנִס לְתוֹךְ
הָאֱמוּנָה, וְעַל הַמִּצְוָה הַזֹּאת מִתְקִים כָּל הָעוֹלָם. הִירְאָה נִפְרָדַת
לְשִׁלְשָׁה צְדָדִים, שְׁנַיִם מֵהֶם אֵין בָּהֶם עֵקֶר כְּרֵאוּי, וְאֶחָד עֵקֶר
שֶׁל יִרְאָה. יֵשׁ אָדָם שֶׁיִּרְאֵת מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדִי שִׁיחִיו בְּנִי
וְלֹא יָמוּתוּ, אוֹ שֶׁיִּרְאֵת מִעֲנֵשׁ שֶׁל גּוֹפוֹ אוֹ שֶׁל מָמוֹנוֹ, וְעַל כֵּן
יִרְאֵת מִמֶּנּוּ תָמִיד. נִמְצְאֵת הִירְאָה שֶׁהוּא יִרְאֵת מִן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לֹא שֵׁם אוֹתָהּ לְעֵקֶר. יֵשׁ אָדָם שֶׁפּוֹחַד מִן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מִשׁוּם שֶׁפּוֹחַד מִעֲנֵשׁ אוֹתוֹ הָעוֹלָם וּמִעֲנֵשׁ הַגִּיהֵנּוּם. שְׁנַיִ
אֵלֶּה לֹא עֵקֶר שֶׁל יִרְאָה הֵם וְהַשְּׂרֵשׁ שֶׁלּוֹ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הִירָא"ה שְׁהִיא עֵקֶר, שְׁאָדָם יִירָא מִרְבוּנוּ מִשּׁוּם שֶׁהוּא גָדוֹל
 וְשְׁלִיט, עֵקֶר וְשֵׁרֶשׁ שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְהַכֵּל לְפָנָיו
 כָּלֵא חֲשׁוּבִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דניאל ד) וְכָל דַּיְרֵי הָאָרֶץ כְּאִינָם
 חֲשׁוּבִים, וְלִשִׁים אֶת רְצוֹנָו בְּאוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁנֶּקְרָא יְרָאָה. בְּכֹה
 רְבִי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, אוֹי אִם אָמַר, וְאוֹי אִם לֹא אָמַר. אִם אָמַר -
 יִדְעוּ הַרְשָׁעִים אֵיךְ יַעֲבְדוּ אֶת רְבוּנָם. אִם לֹא אָמַר - יִאֲבְדוּ
 הַחֲבָרִים אֶת הַדְּבָר הַזֶּה. בְּמָקוֹם שֶׁשׁוּרָה יְרָאָה קְדוּשָׁה,
 מִלְּפָנֶיהָ יֵשׁ יְרָאָה רְעָה שְׁמֵלְקָה וּמְכָה וּמְקַטְרַגָּת, וְהִיא
 הַרְצוּעָה לְהַלְקוֹת אֶת הַרְשָׁעִים, וּמִי שֶׁפּוֹחַד בְּגִלְלַת עֲנָשׁ
 הַמְּלָקוֹת וְהַקְטְרוּג כְּמוֹ שֶׁנֶּתְבָּאֵר, לֹא שׁוּרָה עָלָיו אוֹתָהּ יְרָאָת
 ה' שֶׁנֶּקְרָאָת יְרָאָת ה' לְחַיִּים. אֲלֵא מִי שׁוּרָה עָלָיו הִירָאָה הַרְעָה
 הִיא. וְנִמְצָא שֶׁשׁוּרָה עָלָיו הַרְצוּעָה הִיא, יְרָאָה רְעָה וְלֹא
 יְרָאָת ה'. וּמִשּׁוּם כֵּן הַמְּקוֹם שֶׁנֶּקְרָא יְרָאָת ה' נִקְרָא רֵאשִׁית
 דַּעַת, וְעַל כֵּן נִכְלָלָת כָּאֵן הַמְצוּהָ הַזֹּו, וְזֶה הָעֵקֶר וְהַיְסוּד לְכָל
 שְׁאָר הַמְצוּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה. מִי שֶׁשׁוּמֵר הִירָאָה הַזֹּו - שׁוּמֵר
 הַכֵּל. לֹא שׁוּמֵר יְרָאָה - לֹא שׁוּמֵר אֶת מְצוּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהֵרִי זֶה
 הַשְּׁעָר שֶׁל הַכֵּל. וּמִשּׁוּם כֵּן כָּתוּב בְּרֵאשִׁית, שְׁהִיא יְרָאָה, בְּרָא
 אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. שְׁמִי שְׁעוֹבֵר עַל זֶה, עוֹבֵר עַל
 מְצוּוֹת הַתּוֹרָה. וְעֲנָשׁוֹ שֶׁל מִי שְׁעוֹבֵר עַל זֶה - הַרְצוּעָה הַרְעָה
 הַזֹּו מִלְּקָה אוֹתוֹ, וְהִינּוּ וְהִאָרֶץ הִיתָה תְּהוֹ וְכִהוּ וְחִשְׁךָ עַל פָּנָיו
 תְּהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים. הִנֵּה אֵלּוֹ אַרְבַּעַה עֲנָשִׁים לְהַעֲנִישׁ בָּהֶם אֶת
 הַרְשָׁעִים.

תְּהוֹ - זֶה חֲנֻק, שְׁכָתוּב (ישעיה לד) קוֹ תְּהוֹ, (זכריה ב) חֲבַל מְדָה.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בהו - זו סקילה, אבנים המשקעות בתוך התהום הגדול לענש את הרשעים. וחשך - זו שרפה, שכתוב (דברים ה) ויהי כשמעכם את הקול מתוך החשך, (שם ד) וההר בער באש עד לב השמים חשך וכו'. וזו האש החזקה שעל ראשי הרשעים מתחילה לשרף אותם. ורוח - זה הרג בסיף. רוח סערה, חרב שנונה מלהטת בו, כמו שנאמר (בראשית ג) ואת להט החרב המתהפכת, ונקראת רוח. הענש הזה למי שיעבר על מצוות התורה. ואחר כתוב יראה ראשית, שהיא הכלל של הכל. מכאן והלאה שאר מצוות התורה.

לא נברא העולם אלא בשביל היראה - ראשית חכמה
יראת ה'

ראשית חכמה יראת ה' וגו' (קיא, י) : [הקדמת ספר הזוהר (דף יא:)]
רבי יצחק אמר, תחלת כל העולם ובנינו לא נברא אלא על היראה, להיות אדם בעל יראה לשמים ובעל יראה לבריות. ממה שכתוב (בראשית א) בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ את השמים - להיות ירא את השמים, ואת הארץ - להיות ירא לבריות. כמו כן מלמד שכל העולם לא נברא אלא על היראה שנקראת ראשית, שנאמר (תהלים קיא)
ראשית חכמה יראת ה', וזהו שכתוב בראשית.

מהו החכמה האמתות - ראשית חכמה יראת ה'

ראשית חכמה יראת ה' וגו' (קיא, י) : [זוהר חדש פ' בראשית (דף יטו:)]
שנו רבותינו, אמר רבי יוסי בן פזי, פעם אחת הייתי

— זוהר תהלים —

הולך בדרך ופגעתי באותו הר של כפר קרדו, והיו האנשים שמחים בחלקם, ולנתי שם ליל שבת אחד, וראיתי את מארחי שהיה רוצה לשכב עם אשתו. עמד זה מצד זה והתפלל, ועמדה היא מצד ההוא והתפללה. אמרתי להם: מהי תפלתכם בשעה זו? אמרו לי: הזמן שלנו לזווג משבת לשבת, ומתפללים את תפלתנו לפני הקדוש ברוך הוא שיהיה לנו בן שיעבד עבודתו, בן ירא חטא, בן שיעשה את מצוותיו ולא יסטה מהתורה לימין ולשמאל. אמרתי להם: יהי רצון שתהיה לכם בקשתכם, שהרי לשם שמים עשיתם.

אמר רבי יוסי: אראה פני השכינה, שלאחר ימים נקלעתי לשם, וראיתי אותו הבן שנולד להם, והיה בן שבע שנים. ראה אותי בבית, ולא רצה לדבר עמי. אמר לו אביו: לך לפניו, שאיש גדול הוא. אמר, אני פוחד לדבר עמו ולהתקרב עמו, שהרי לא ידעתי אם יש לו נשמה קדושה אם לא, שכה ללמד אותי מורי היום הזה, שלכל מי שאין לו נשמה קדושה, אסור לדבר עמו ולהתקרב עמו. אמר לו: חס ושלום, שאיש גדול והחכם של הדור הוא. קרב אלי, ולא הספיק לדבר עמי. אמר לי: אני רואה בך שנשמה חדשה יש בך מזה ימים מועטים, ולא נזרקה בך בשעה שיצאת לעולם. תמהתי. אמרתי: כן הוא! שרוק הייתי, כשעסקתי בתורה, ונתנה בי נשמה. אמר לי: ידעת את נפש החיה, שאמר הכתוב שהיתה מן הארץ, והרי משמע נפש חיה? אמרתי לו: אמר בני.

זוהר תהלים

אמר, כף אמר לי מורי, שהיא הנפש שהוציאה הארץ, ומן הארץ היא נגזרה, אבל היא חיה שיכולה להתנענע לכאן ולכאן, כמו שעושים בהמות ושרצים והכל. אבל אין בה השכל וחכמה בעבודת הקדוש ברוך הוא, שלא נבראה אלא לבהמה ולחיה להתנענע בה ללא השכל, ולהתפללות כשתצא, כהבל הזה של הפה. אמרתי לו: בני, מי הוא רבך? אמר לי: רבי אלכסנדראי. אמרתי לו: ומה למדת היום הזה? אמר לי: הפסוק הזה שכתוב (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושיהם, כף אמר לי רבי אלכסנדראי, מה הוא חכמה? הוא שמו של הקדוש ברוך הוא, והוא חכמה, ומעולם לא גלה לשום אדם ולא עתיד להגלות, אלא קצת הימנה למשה לבד.

ולא עמד על כל ידיעתה, אלא עמד על מה שלא עמד אדם, על הראשית הזו שהיא חכמה, שכתוב בו במשה (דברים לג) וירא ראשית לו, וזהו חכמה. ואם תאמר, הרי כתוב וה' נתן חכמה לשלמה? בא וראה, לא כתוב נתן החכמה, אלא חכמה, שעמד על קצת אמתתה. המשיח עתיד לדעת קצתו, שכתוב בו (ישעיה יא) ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה כו'. והחכמה היא ראשית הכל וקדם הכל, אבל יראת ה' שכל טוב. כלומר, היראה נשארה בשכל ובינה, לדעת ולחקר יראת ה'. לכל עושיהם - לעושה המצוות ביראה בתחלה, עד שירגיל עצמו לעשות מאהבה. אמרתי לו: מה שמך? אמר לי: אהבה. אמרתי לו: מר אהבה, וקראתי עליו (ירמיה לא)

— — — — —

ואהבת עולם אהבתיך. ואני זכיתי לראות את רב אדא בנו,
וספרתי לו את זה.

כל חמרות התורה לא נתנם הקב"ה אלא לאותם יראי חטא
לאותם יראי מצוותיו ולא לכם

טַרְף נַתַּן לִירְאָיו וְגו' (קיא, ה): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף קכ"א)] לְגִיזֵן
אָחַד שָׁאַל אֶת רַבִּי אַבְא וְאָמַר לוֹ, לֹא כְּתוּב וּבָשָׂר
בְּשׂוּדָה טַרְפָּה לֹא תֹאכְלוּ?! אִם כֵּן, מֵהוּ שְׂכַתוּב (תהלים קיא)
טַרְף נַתַּן לִירְאָיו? טַרְף נַתַּן לְכֹלְכִים הֲיֵה צָרִיךְ לְהִיּוֹת! לְמָה
נַתַּן לִירְאָיו? אָמַר לוֹ, רִיקָא, הָאִם פְּתוּב טַרְפָּה נַתַּן לִירְאָיו?!
טַרְף פְּתוּב! וְאִם תֹּאמַר, טַרְף כְּמוֹ טַרְפָּה, נַתַּן לִירְאָיו וְדַאי,
שְׂדֵבֵר זֶה לֹא נַתַּנוּ לְהִזְהַר בּוֹ אֲלֵא לְאוֹתָם יִרְאֵי שְׂמוֹ וִירְאִים
מִמֶּנּוּ. מִשּׁוּם זֶה דְּבַר זֶה לֹא נַתַּן לָכֶם, שְׁהָרִי יַדַּע שְׂאִינְכֶם
יִרְאִים מִמֶּנּוּ וְלֹא שׂוֹמְרִים מִצְוֹתָיו, וּמִשּׁוּם דְּבַר זֶה חֲמָרָה שֶׁל
הַתּוֹרָה וְצָרִיךְ לְהִזְהַר בָּהּ. נַתַּן לִירְאָיו, נַתַּן לִירְאָיו וְדַאי, וְלֹא
לְאַחֵרִים. וְכָל חֲמָרוֹת הַתּוֹרָה לֹא נַתַּנָּם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲלֵא
לְאוֹתָם יִרְאֵי חֲטָא, לְאוֹתָם יִרְאֵי מִצְוֹתָיו וְלֹא לָכֶם.

כל אדם שעוסק בתורה בלילה וקם בחצות הלילה בשעה
שקנסת ישראל מתעוררת להתקין בית למלך - זה משתתף
עמה וזה נקרא מבית המלך

טַרְף נַתַּן לִירְאָיו (קיא, ה): [זוהר ח"ג פ' אמור (דף צ"א)] מֵהוּ טַרְף נַתַּן
לִירְאָיו? אֲלֵא כְּמוֹ שְׂכַתוּב, (משלי לא) וַתִּקֶּם בַּעֲדוֹ לִילָה
וַתִּתֵּן טַרְף לְבֵיתָהּ. מִכָּאֵן לְמַדְנּוּ, שְׂכָל אָדָם שְׂעוּסֵק בַּתּוֹרָה

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בלילה, וקם בחצות הלילה, בשעה שפנסת ישראל מתעוררת להתקין בית למלך - זה משתתף עמה, וזה נקרא מבית המלך, ונותנים לו כל יום מאותם תקוני הבית. זהו שכתוב ותתן טרף לביתה וחק לנערתי. מי זה ביתה? כל אותם שמשתתפים עמה בלילה נקראים ביתה, בני ביתה. ומשום כך, טרף נתן ליראיו. מה זה טרף? טרף ממש, שהיא נוטלת ממקום רחוק עליון, שכתוב (משלי לא) ממרחק תביא לחמה. ומי זוכה לטרף הזה? סוף הכתוב מוכיח, שכתוב (תהלים קיא) יזכר לעולם בריתו. מי שמתבונן (שמשתדל) בתורה להשתתף עמה בלילה. ולא עוד, אלא שצדיק אחד עליון יש לו לקדוש ברוך הוא, והוא משתתף עמו, ויורשים שניהם את כנסת ישראל, שכתוב (ישעיהו ס) צדיקים לעולם יירשו ארץ.

מפרש פדות שלח לעמו צנה לעולם בריתו קדוש ונורא שמו מה שונה בכל שאר הפסוקים שבכלם שתי תבות מאלפא ביתא ובפסוק זה ושלאחריו שלש שלש?

פדות שלח לעמו וגו' (קיא, ט): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף ט"ח.)] צנה וישמע יתרו כהן מדין. רבי יוסי פתח, (תהלים קיא) פדות שלח לעמו צנה לעולם בריתו קדוש ונורא שמו. מה שונה בכל שאר הפסוקים, שבכלם שתי תבות מאלפא ביתא, ובפסוק זה ושלאחריו שלש שלש? אלא כדי להשלים ששה צדדים באלפא ביתא הזה, זה כנגד שלש הגאלות של ישראל, חוץ מהגאלה הראשונה, פסוק אחר כנגד תורה נביאים וכתובים, והכל תלוי בחכמה הזו. פדות שלח לעמו

— זוהר תהלים —

– כְּשֶׁגָּאֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִגְּלוֹת מִצְרַיִם וְעָשָׂה לָהֶם נִסִּים וּגְבוּרוֹת. צְוֶה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ – כְּשֶׁבֵּא יִתְרוּ וְקִבְּלוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְקִרְבוּ לְעִבּוּדְתוֹ, וּמִשָּׁם הִתְקַרְבוּ כָּל אוֹתָם גֵּרִים תַּחַת כְּנָפֵי הַשְּׂכִינָה. מִשָּׁם וְהִלָּאָה, קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ. שְׁהָרִי אִזְ הִתְקַדַּשׁ שֵׁם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁהָרִי (מֵהַצַּד הָאֲחֵר) מִתְקַדַּשׁ שֵׁם הַקְּדוֹשׁ, כְּשֶׁנִּשְׁכַּר וְנִכְפָּה הַצַּד הָאֲחֵר, כְּמוֹ שֶׁהִיָּה בְּיָתְרוֹ.

מִי שִׁיכְנַס בְּשַׁעַר זֶה – יִכְנַס גַּם כִּף שַׁעַר רֵאשׁוֹן לְחֻכְמָה
עֲלִיוְנָה יִרְאֵת ה' הִיא זְוֵהִי רֵאשִׁית

רֵאשִׁית חֻכְמָה יִרְאֵת ה' וְגו' (קיא, ט): [הקדמת 190 זוהר (דף טז):]
בְּרֵאשִׁית, רַבִּי חֵיִיא פִּתַּח, רֵאשִׁית חֻכְמָה יִרְאֵת ה'
שְׁכַל טוֹב לְכָל עֲשִׂיהֶם תִּהְלְתוּ עֲמֻדַת לְעַד. רֵאשִׁית חֻכְמָה,
פְּסוּק זֶה כִּן צָרִיךְ לְכַתֵּב: סוֹף חֻכְמָה יִרְאֵת ה', בְּגִלְל שִׁירְאֵת
ה' הִיא סוֹף חֻכְמָה. [נ"א: אלא היא ראשית] לְהַכְנִס לְתוֹךְ הַדְּרָגָה
שֶׁל חֻכְמָה עֲלִיוְנָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק.
זֶה הַשַּׁעַר לֵה', וְדָאֵי. שְׂאֵם לֹא יִכְנַס בְּשַׁעַר זֶה, לֹא יִכְנַס
לְעוֹלָמִים. (משל) לְמַלְךְ עֲלִיוֹן שֶׁהוּא עֲלִיוֹן נִסְתָּר וְגִנוּז, וְעָשָׂה
לוֹ שַׁעֲרִים אֱלֹהִים עַל אֱלֹהִים, וּבְסוֹף כָּל הַשַּׁעֲרִים עָשָׂה שַׁעַר אֶחָד
בְּכֻמָּה מִנְעוּלִים, בְּכֻמָּה פִּתְחִים, בְּכֻמָּה הִיכְלוֹת אֱלֹהִים עַל אֱלֹהִים,
וְאָמַר: כָּל מִי שֶׁרוּצֶה לְהַכְנִס אֵלַי – שַׁעַר זֶה יִהְיֶה רֵאשׁוֹן
לְגַבִּי. מִי שִׁיכְנַס בְּשַׁעַר זֶה – יִכְנַס. גַּם כִּן שַׁעַר רֵאשׁוֹן לְחֻכְמָה
עֲלִיוְנָה, יִרְאֵת ה' הִיא. זְוֵהִי רֵאשִׁית.

זוהר תהלים

ב, שְׁנַיִם הֵם שְׁמַתְחָבְרִים כְּאַחַד, וְאַלֶּה שְׁתֵּי נְקֻדּוֹת - אַחַד גְּנוּז וְנִסְתָּר, וְאַחַד עוֹמֵד בְּהַתְגַּלוּת. וּבְגִלּוֹל שְׂאִין לָהֶם פְּרוּד נִקְרָאִים רְאִשִׁית, אַחַד וְלֹא שְׁנַיִם. מִי שְׁנוּטֵל זֶה נוּטֵל זֶה, וְהַכֹּל אַחַד. שֶׁהָרִי הוּא וְשָׁמוֹ אַחַד, שְׁכָתוּב (שם פג) וַיִּדְעוּ כִּי אַתָּה ה' שִׁמְךָ לְבַדְדָּךְ. לָמָּה נִקְרָא יְרֵאת ה' בְּגִלּוֹל שֶׁהוּא עֵץ שֶׁל טוֹב וְרַע. זָכָה בֶן הָאָדָם - הִנֵּה טוֹב. וְאִם לֹא זָכָה - הִנֵּה רַע. וְלִכֵּן שׁוֹרֵה בְּמָקוֹם זֶה יִרְאֶה, וְזֶה שֶׁעַר לְהַכְנִס לְכָל טוֹב שְׁבָעוֹלָם. שְׁכָל טוֹב - אֶלֶּה שְׁנֵי שְׁעָרִים שֶׁהֵם כְּאַחַד. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שְׁכָל טוֹב - זֶה עֵץ הַחַיִּים, שֶׁהוּא שְׁכָל טוֹב בְּלִי רַע כֻּלָּל. וְעַל שְׁלֹא שׁוֹרֵה בּוֹ רַע הוּא שְׁכָל טוֹב בְּלֹא רַע. לְכָל עֲשִׂיָּהֶם - אֵלּוֹ חֲסֵדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים, תּוֹמְכֵי הַתּוֹרָה. וְאוֹתָם תּוֹמְכֵי הַתּוֹרָה כְּבִיכּוֹל הֵם עוֹשִׂים. כָּל אֵלּוֹ שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה אֵין בָּהֶם עֲשִׂיָּה בְּעוֹד שְׁעוֹסְקִים בָּהּ. אוֹתָם שְׁתּוֹמְכִים בָּהֶם יִשׁ בָּהֶם עֲשִׂיָּה, וּבְכַח זֶה כְּתוּב תִּהְלֹתוֹ עֲמֻדַת לְעַד, וְעוֹמֵד הַכֶּסֶּא עַל עֲמֻדוֹ כְּרֵאוּי.

מִצְוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָן הַקַּב"ה לְיִשְׂרָאֵל כֻּלָּן כְּתוּבוֹת בַּתּוֹרָה
בְּדֶרֶךְ כֻּלָּל

רְאִשִׁית חֲכָמָה יְרֵאת ה' וְגו' (קיא, ט'): [הַקְדַּמַת הַזוהר דף י"א:] פֶּתַח רַבִּי שִׁמְעוֹן בְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה וְאָמַר, מִצְוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, כֻּלָּן כְּתוּבוֹת בַּתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ כֻּלָּל. בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. זֹהִי הַמִּצְוָה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁל הַכֹּל. וְנִקְרְאת מִצְוָה זוֹ יְרֵאת ה', שְׁנִקְרְאת רְאִשִׁית, שְׁכָתוּב (תהלים קיא) רְאִשִׁית חֲכָמָה יְרֵאת ה'. (משלי א) יְרֵאת ה' רְאִשִׁית דַּעַת.

— זוהר תהלים —

משום שדָּבַר זֶה נִקְרָא רֵאשִׁית, וְזֶה הַשְּׁעַר לְהִכָּנס לְתוֹךְ
הָאֱמוּנָה, וְעַל הַמְצוּהָ הַזֹּאת מִתְקַיֵּם כָּל הָעוֹלָם. הִירָאָה נִפְרְדָת
לְשִׁלְשָׁה צְדָדִים, שְׁנַיִם מֵהֶם אֵין בָּהֶם עֵקֶר כְּרֵאוֹי, וְאַחַד עֵקֶר
שֶׁל יְרָאָה. יֵשׁ אָדָם שֶׁיְרֵא מֵהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדִי שִׁיחִיו בְּנֵיו
וְלֹא יָמוּתוּ, אוֹ שֶׁיְרֵא מֵעַנְשׁ שֶׁל גּוֹפוֹ אוֹ שֶׁל מְמוֹנוֹ, וְעַל כֵּן
יְרֵא מִמְּנוֹ תְּמִיד. נִמְצְאָת הִירָאָה שֶׁהוּא יְרֵא מִן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לֹא שֵׁם אוֹתָהּ לְעֵקֶר. יֵשׁ אָדָם שֶׁפּוֹחַד מִן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מִשׁוּם שֶׁפּוֹחַד מֵעַנְשׁ אוֹתוֹ הָעוֹלָם וּמֵעַנְשׁ הַגֵּיהֶנֶם. שְׁנֵי
אֵלֶּה לֹא עֵקֶר שֶׁל יְרָאָה הֵם וְהַשְּׁרֵשׁ שֶׁלוֹ. הִירָאָה שֶׁהִיא עֵקֶר,
שֶׁאָדָם יְרֵא מִרְבוּנוֹ מִשׁוּם שֶׁהוּא גָדוֹל וְשְׁלִיט, עֵקֶר וְשְׁרֵשׁ
שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְהַכֹּל לְפָנָיו כְּלֹא חֲשׁוּבִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(דניאל ד) וְכָל דְיָרִי הָאָרֶץ כְּאֵינָם חֲשׁוּבִים, וְלִשְׁמֵי אֶת רְצוֹנוֹ
בְּאוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא יְרָאָה.

**בְּכָה רַבִּי שֶׁמְעוֹן וְאִמֵּר, אוֹי אִם אִמֵּר, וְאוֹי אִם לֹא אִמֵּר. אִם
אִמֵּר - יִדְעוּ הַרְשָׁעִים אֵיךְ יַעֲבְדוּ אֶת רַבּוֹנָם. אִם לֹא
אִמֵּר - יִאֲבְדוּ הַחֲבָרִים אֶת הַדְּבָר הַזֶּה. בְּמְקוֹם שֶׁשׁוֹרָה יְרָאָה
קְדוּשָׁה, מְלַפְנֶיהָ יֵשׁ יְרָאָה רַעְיָה שֶׁמְלַקָּה וּמִכָּה וּמִקְטָרְגָת,
וְהִיא הַרְצוּעָה לְהַלְקוֹת אֶת הַרְשָׁעִים, וּמִי שֶׁפּוֹחַד בְּגִלְלַת עֲנָשׁ
הַמְּלָקוֹת וְהַקְטָרוֹג כְּמוֹ שֶׁנֶּתְבָאֵר, לֹא שׁוֹרָה עָלָיו אוֹתָהּ יְרֵאָת
ה' שֶׁנִּקְרָאת יְרֵאָת ה' לְחַיִּים. אֲלֵא מִי שׁוֹרָה עָלָיו הִירָאָה
הַרְעָה הַהִיא. וְנִמְצָא שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו הַרְצוּעָה הַהִיא, יְרָאָה
רַעְיָה וְלֹא יְרֵאָת ה'. וּמִשׁוּם כֵּן הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא יְרֵאָת ה'
נִקְרָא רֵאשִׁית דְּעַת, וְעַל כֵּן נִכְלָלָת כָּאֵן הַמְצוּהָ הַזֹּאת, וְזֶה**

— זוהר תהלים —

הַעֲקֹר וְהִסּוּד לְכֹל שְׂאֵר הַמְצוּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה. מִי שֶׁשׁוֹמֵר
 הַיְרָאָה הַזֶּה - שׁוֹמֵר הַכֹּל. לֹא שׁוֹמֵר יְרָאָה - לֹא שׁוֹמֵר אֶת
 מְצוּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהָרִי זֶה הַשַּׁעַר שֶׁל הַכֹּל. וּמִשּׁוֹם כֶּךָ כָּתוּב
 בְּרֵאשִׁית, שֶׁהִיא יְרָאָה, בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ.
 שְׁמִי שְׁעוֹבֵר עַל זֶה, עוֹבֵר עַל מְצוּוֹת הַתּוֹרָה. וְעָנְשׁוּ שֶׁל מִי
 שְׁעוֹבֵר עַל זֶה - הָרְצוּעָה הָרְעָה הַזֶּה מְלָקָה אוֹתוֹ, וְהִינּוּ
 וְהָאָרֶץ הֵיטָה תֵּהוּ וְבָהוּ וְחִשֵּׁף עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים.
 הִנֵּה אֵלוֹ אֲרַבְעָה עָנָשִׁים לְהַעֲנִישׁ בָּהֶם אֶת הַרְשָׁעִים.

תֵּהוּ - זֶה חֲנֻק, שְׁכָתוּב (ישעיה לד) קו תֵּהוּ, (זכריה ב) חֲכָל מִדָּה.
 בָּהוּ - זו סְקִילָה, אֲבָנִים הַמְשַׁקְעוֹת בְּתוֹךְ הַתְּהוֹם הַגָּדוֹל
 לְעַנֹּשׁ אֶת הַרְשָׁעִים. וְחִשֵּׁף - זו שְׂרָפָה, שְׁכָתוּב (דברים ה) וַיִּהְיֶה
 כְּשִׁמְעֶכֶם אֶת הַקּוֹל מִתּוֹךְ הַחִשֵּׁף, (שם ד) וַהֲרָ בַעַר בְּאֵשׁ עַד
 לֵב הַשָּׁמַיִם חִשֵּׁף וְכוּ'. וְזו הָאֵשׁ הַחֲזָקָה שֶׁעַל רֵאשֵׁי הַרְשָׁעִים
 מִתְחִילָה לְשַׂרֵּף אוֹתָם. וְרוּחַ - זֶה הָרֶג בְּסִיף. רוּחַ סְעָרָה, חָרֵב
 שְׁנוּנָה מְלַהֲטָת בּוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ג) וְאֵת לֵהֲטֵ הַחָרֵב
 הַמִּתְהַפֶּכֶת, וְנִקְרְאת רוּחַ. הָעֲנָשׁ הַזֶּה לְמִי שֶׁיַּעֲבֹר עַל מְצוּוֹת
 הַתּוֹרָה. וְאַחַר כָּתוּב יְרָאָה רֵאשִׁית, שֶׁהִיא הַכֹּלָל שֶׁל הַכֹּל.
 מִכָּאן וְהִלָּאָה שְׂאֵר מְצוּוֹת הַתּוֹרָה.

לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֶלָּא בְּשִׁבִיל הַיְרָאָה - רֵאשִׁית חֲכָמָה
 יְרֵאת ה'

רֵאשִׁית חֲכָמָה יְרֵאת ה' וגו' (קיא, י): [זוהר חדש פ' בראשית (דף יא:א)]
 רבי יצחק אמר, תחלת כל העולם ובנינו לא נברא

— זוהר תהלים —

אֶלָּא עַל הַיְרָאָה, לְהִיּוֹת אָדָם בְּעַל יְרָאָה לְשָׁמַיִם וּבְעַל יְרָאָה לְבָרִיּוֹת. מִמָּה שְׁכָתוּב (בראשית א) בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַיְרָאָה אֶת הַשָּׁמַיִם - לְהִיּוֹת יָרָא אֶת הַשָּׁמַיִם, וְאֶת הָאָרֶץ - לְהִיּוֹת יָרָא לְבָרִיּוֹת. כְּמוֹ כֵּן מִלְּמַד שְׁכָל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֶלָּא עַל הַיְרָאָה שְׁנִקְרָאת רֵאשִׁית, שְׁנֵאמַר (תהלים קיא) רֵאשִׁית חֲכֻמָּה יִרְאֵת ה', וְזֶהוּ שְׁכָתוּב בְּרֵאשִׁית.

מהו החכמה האמתות - ראשית חכמה יראת ה'

רֵאשִׁית חֲכֻמָּה יִרְאֵת ה' וגו' (קיא, י): [זוהר חדש פ' בראשית (דף 10.ו.)]

שָׁנוּ רַבּוֹתֵינוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי בֶּן פִּזִּי, פְּעַם אַחַת הָיִיתִי הוֹלֵךְ בַּדֶּרֶךְ וּפְגַעְתִּי בְּאוֹתוֹ הַר שֶׁל כָּפַר קָרְדוֹ, וְהָיוּ הָאֲנָשִׁים שְׂמֵחִים בְּחֻלְקָם, וְלִנְתִי שָׁם לַיִל שְׁבַת אֶחָד, וְרֵאשִׁית אֶת מְאָרְחִי שֶׁהָיָה רוֹצֵה לְשָׁכַב עִם אִשְׁתּוֹ. עָמַד זֶה מֵצַד זֶה וְהִתְפַּלֵּל, וְעָמְדָה הִיא מֵצַד הַהוּא וְהִתְפַּלְּלָה. אָמַרְתִּי לָהֶם: מַהִי תְּפִלַּתְכֶם בְּשַׁעַה זֹאת? אָמְרוּ לִי: הַזְמַן שֶׁלָּנוּ לְזוּג מְשַׁבֵּת לְשַׁבַּת, וּמִתְפַּלְּלִים אֶת תְּפִלַּתְנוּ לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיְהִי לָנוּ בֵּן שְׂעֵבֵד עֲבוֹדָתוֹ, בֵּן יָרָא חֲטָא, בֵּן שְׂעִיעֶשָׂה אֶת מְצוּוֹתָיו וְלֹא יִסְטָה מִהַתּוֹרָה לְיָמִין וְלִשְׂמָאל. אָמַרְתִּי לָהֶם: יְהִי רְצוֹן שְׁתִּהְיֶה לָכֶם בְּקִשְׁתְּכֶם, שֶׁהָרִי לְשֵׁם שָׁמַיִם עֲשִׂיתֶם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי: אֲרָאָה פָּנֵי הַשְּׂכִינָה, שְׁלֹא אַחַר יָמִים נִקְלַעְתִּי לְשֵׁם, וְרֵאשִׁית אוֹתוֹ הַבֵּן שֶׁנּוֹלַד לָהֶם, וְהָיָה בֵּן שְׁבַע שָׁנָיִם. רָאָה אוֹתִי בְּבֵית, וְלֹא רָצָה לְדַבֵּר עִמִּי. אָמַר לוֹ אָבִיו: לָךְ לְפָנָיו, שְׂאִישׁ גְּדוֹל הוּא. אָמַר, אֲנִי פּוֹחַד לְדַבֵּר עִמּוֹ וְלִהְתְּקַרֵּב עִמּוֹ, שֶׁהָרִי לֹא יִדְעֵתִי אִם יֵשׁ לוֹ נְשֻׁמָּה קְדוּשָׁה אִם לֹא, שְׁכָךְ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

למד אותי מורי היום הזה, שְׁלֹכַל מִי שְׁאִין לוֹ נִשְׁמָה קְדוֹשָׁה, אֲסוּר לְדַבֵּר עִמּוֹ וּלְהִתְקַרֵּב עִמּוֹ. אָמַר לוֹ: חֵס וְשָׁלוֹם, שְׁאִישׁ גָּדוֹל וְהַחֲכָם שֶׁל הַדּוֹר הוּא. קָרַב אֵלַי, וְלֹא הִסְפִּיק לְדַבֵּר עִמִּי. אָמַר לִי: אֲנִי רוֹאֶה בְּךָ שְׁנִשְׁמָה חֲדָשָׁה יֵשׁ בְּךָ מִזֶּה יָמִים מוֹעֲטִים, וְלֹא נִזְרְקָה בְּךָ בְּשַׁעַה שְׁיִצְאָתָ לְעוֹלָם. תִּמְהַתִּי. אֲמַרְתִּי: כֶּף הוּא! שְׂרוּק הַיִּיתִי, כְּשַׁעֲסַקְתִּי בַתּוֹרָה, וְנִתְּנָה בִּי נִשְׁמָה. אָמַר לִי: יָדַעְתָּ אֶת נַפְשׁ הַחַיָּה, שְׁאֲמַר הַכְּתוּב שֶׁהִיְתָה מִן הָאָרֶץ, וְהָרִי מִשְׁמַע נַפְשׁ חַיָּה?

אֲמַרְתִּי לוֹ: אָמַר בְּנִי. אָמַר, כֶּף אָמַר לִי מוֹרִי, שֶׁהִיא הַנֶּפֶשׁ שֶׁהוֹצִיאָה הָאָרֶץ, וּמִן הָאָרֶץ הִיא נִגְזְרָה, אֲבָל הִיא חַיָּה שְׁיִכּוּלָה לְהִתְנַעֵנַע לְכָאן וּלְכָאן, כְּמוֹ שְׁעוֹשִׂים בְּהֵמוֹת וּשְׂרָצִים וְהַכֹּל. אֲבָל אֵין בָּהּ הַשְּׁכָל וְחֻכְמָה בְּעִבּוּדַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁלֹא נִבְרָאָה אֱלֹא לְבַהֲמָה וּלְחַיָּה לְהִתְנַעֵנַע בָּהּ לְלֹא הַשְּׁכָל, וּלְהִתְכַּלּוֹת כְּשִׁתְּצֵא, כַּהֲבֵל הַזֶּה שֶׁל הַפֶּה. אֲמַרְתִּי לוֹ: בְּנִי, מִי הוּא רַבֶּךָ? אָמַר לִי: רַבִּי אֱלֶכְסַנְדְּרָאִי. אֲמַרְתִּי לוֹ: וּמָה לְמַדְתָּ הַיּוֹם הַזֶּה? אָמַר לִי: הַפְּסוּק הַזֶּה שְׁכַתּוּב (תהלים קיא) רֵאשִׁית חֻכְמָה יִרְאֵת ה' שְׁכָל טוֹב לְכֹל עוֹשִׂיהֶם, כֶּף אָמַר לִי רַבִּי אֱלֶכְסַנְדְּרָאִי, מָה הוּא חֻכְמָה? הוּא שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא חֻכְמָה, וּמַעֲוֹלָם לֹא גָלָה לְשׁוֹם אָדָם וְלֹא עֲתִיד לְהַגְלוֹת, אֱלֹא קִצַּת הַיְמָנָה לְמַשָּׁה לְבַד. וְלֹא עָמַד עַל כָּל יְדִיעֶתָהּ, אֱלֹא עָמַד עַל מָה שְׁלֹא עָמַד אָדָם, עַל הָרֵאשִׁית הַזֶּה שֶׁהִיא חֻכְמָה, שְׁכַתּוּב בּוֹ בְּמַשָּׁה (דברים לג) וַיֵּרָא רֵאשִׁית לוֹ, וְזֶהוּ חֻכְמָה. וְאִם תֹּאמַר, הָרִי כְּתוּב וְה' נָתַן

————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦ ————— ❦

חֲכָמָה לְשִׁלְמָה? בֵּא וּרְאֵה, לֹא כָתוּב נָתַן הַחֲכָמָה, אֲלָא חֲכָמָה, שְׁעָמַד עַל קִצַּת אַמְתַּתָּה. הַמְּשִׁיחַ עֲתִיד לְדַעַת קִצַּתוֹ, שְׁכַתּוּב בּוֹ (יִשְׁעִיָּה י"א) וְנָחָה עָלָיו רוּחַ ה' רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה כו'. וְהַחֲכָמָה הִיא רֵאשִׁית הַכָּל וְקֶדֶם הַכָּל, אֲבָל יֵרֵאת ה' שְׁכָל טוֹב. כְּלוּמַר, הִירְאֵה נְשֹׂאָרָה בְּשָׁכָל וּבִינָה, לְדַעַת וְלַחְקוֹר יֵרֵאת ה'. לְכָל עוֹשֵׂיהֶם - לְעוֹשֵׂה הַמְצִוּוֹת בִּירְאֵה בְּתַחֲלָה, עַד שִׁיְרָגִיל עֲצָמוֹ לַעֲשׂוֹת מֵאַהֲבָה. אֲמַרְתִּי לוֹ: מֶה שְׁמַךְ? אָמַר לִי: אַהֲבָה. אֲמַרְתִּי לוֹ: מֶר אַהֲבָה, וְקִרְאתִי עָלָיו (יִרְמִיָּה ל"א) וְאַהֲבַת עוֹלָם אַהֲבַתֶּיךָ. וְאֲנִי זְכִיתִי לְרֵאוֹת אֶת רַב אֲדָא בְּנוֹ, וְסַפַּרְתִּי לוֹ אֶת זֶה.

קִיב א הַלְלוּהָ אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה אֲתֵימַר
 בְּמִצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: ב גְּבוּר בְּאָרְץ יְהוּה זָרְעוּ
 דוֹר יִשְׂרָאֵל יִבְרָךְ: ג הוֹן וְעֵשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצִדְקָתוֹ עֹמֶדֶת
 שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

להתגדל בגבורותיך

הללויה אשרי איש (קיב, א): [שימוש תהלים לפרק קיב] להתגבר
 בגבורותיך.

זוהר תהלים

כְּשֵׁרוּאִים שְׂרָצוֹן אוֹתוֹ הָאִישׁ (בשמחה וברצון הלב) לְרִדְף וּלְהִשְׁתַּדֵּל
 אַחַר הַקֶּבֶ"ה בְּלִבּוֹ וּנְפִשׁוֹ וּרְצוֹנוֹ וְדַאי אִזּוֹ שֵׁם יוֹדְעִים
 שֶׁהִשְׁכִּינָה שׁוֹרָה בּוֹ וְאִזּוֹ צְרִיכִים לְקַנּוֹת אֶת אוֹתוֹ הָאִישׁ בְּכֶסֶף
 שְׁלָם (ולהשתדל אחריו) לְהִתְחַבֵּר עִמּוֹ וּלְלַמֵּד מִמֶּנּוּ

גְּבוּר בְּאָרְץ יְהוּה זָרְעוּ דוֹר יִשְׂרָאֵל יִבְרָךְ וְגו' (ק"ב, ב): [זוהר
 ח"ב פ' תרומה (דף קכ"ח:)] וּמִנֵּין יוֹדְעִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 מְתַרְצֶה בּוֹ וְשֵׁם בּוֹ אֶת מְדוּרוֹ? כְּשֵׁרוּאִים שְׂרָצוֹן אוֹתוֹ הָאִישׁ
 (בשמחה וברצון הלב) לְרִדְף וּלְהִשְׁתַּדֵּל אַחַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 בְּלִבּוֹ וּנְפִשׁוֹ וּרְצוֹנוֹ, וְדַאי אִזּוֹ שֵׁם יוֹדְעִים שֶׁהִשְׁכִּינָה שׁוֹרָה בּוֹ,
 וְאִזּוֹ צְרִיכִים לְקַנּוֹת אֶת אוֹתוֹ הָאִישׁ בְּכֶסֶף שְׁלָם, (ולהשתדל אחריו)
 לְהִתְחַבֵּר עִמּוֹ וּלְלַמֵּד מִמֶּנּוּ. וְעַל זֶה הִרְאֵשׁוּנִים הָיִו אוֹמְרִים,
 וְקַנְיָה לָךְ חֵבֶר - בְּשֹׁכֵר שְׁלָם יֵשׁ לְקַנּוֹת אוֹתוֹ, כְּדֵי לְזַכּוֹת
 בְּשִׁכְיָנָה. עַד כָּאֵן צָרִיךְ לְרִדְף אַחַר הַצְּדִיק וּלְקַנּוֹת אוֹתוֹ. אִךְ
 כִּי אוֹתוֹ הַצְּדִיק צָרִיךְ לְרִדְף אַחַר הַרְשָׁע וּלְקַנּוֹתוֹ בְּשֹׁכֵר שְׁלָם,
 כְּדֵי שִׁיעֲבִיר מִמֶּנּוּ אוֹתָהּ זֶהְמָה וְיִכְפֶּה אֶת הַצַּד הָאֲחֵר וְיַעֲשֶׂה

— זוהר תהלים —

לנפשו, כְּדֵי שְׂיִחְשַׁב עָלָיו כְּאֵלוֹ הוּא בְּרָא אוֹתוֹ. וְזֵהוּ הַשֵּׁשֶׁב שְׂיִתְעַלָּה בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹתֵר מִכָּל שֶׁבַח אַחֵר, וְעֲלֶיהָ זוֹ יוֹתֵר מִהֵכֵל. מָה הַטַּעַם? כִּי הוּא גָרַם לְכַפּוֹת אֶת הַצַּד הָאֲחֵר וּלְהַעֲלוֹת כְּבוֹד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל זֶה כָּתוּב בְּאַהֲרֹן, (מלאכי ב) וּרְבִים הִשִּׁיב מֵעוֹן. וְכָתוּב (שם) בְּרִיתִי הִיטָה אֹתוֹ. בֹּא וּרְאֵה, כָּל מִי שְׂאוּחָזוּ בְּיַד הַרְשָׁע (ושב אליו) וּמִשְׁתַּדֵּל בּוֹ לְעֹזב דֶּרֶךְ רָעָה, הוּא עוֹלָה בְּשֵׁלֶשׁ עֲלִיּוֹת מֶה שְׁלֹא עוֹלָה כֶּף שׁוֹם אִישׁ אַחֵר: גּוֹרֵם לְכַפּוֹת אֶת הַצַּד הָאֲחֵר, גּוֹרֵם שְׂמַתְעֲלָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוּדוֹ, וְגוֹרֵם לְהַעֲמִיד כָּל הָעוֹלָם בְּקִיּוּמוֹ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. וְעַל הָאִישׁ הַזֶּה כָּתוּב, בְּרִיתִי הִיטָה אֹתוֹ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם. וְזוֹכָה לְרֵאוֹת בְּנִים לְבָנָיו, וְזוֹכָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְזוֹכָה לְעוֹלָם הַבָּא. כָּל בְּעָלֵי הַדִּינִים לֹא יְכוּלִים לְדוֹן אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. נִכְנָס בְּשָׁנִים עֶשֶׂר שְׁעָרִים, וְאֵין מִי שְׂיִמְחָה בִּידוֹ. וְעַל זֶה כָּתוּב, (תהלים קיב) גִּבּוֹר בְּאַרְצָּ יִהְיֶה זֶרְעוֹ דּוֹר יִשְׂרָאֵל יִכְרֹךְ. הוֹן וְעֶשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצַדִּיקָתוֹ עֲמַדַּת לְעַד. זֶרַח בַּחֲשֶׁךְ אֹר לְיִשְׂרָאֵל וְגו'.

כְּשֶׁבֶן אָדָם גִּבּוֹר בְּאַרְצָּ גִבּוֹר בַּתּוֹרָה גִבּוֹר בְּיִצְרוֹ - גִּבּוֹר בְּאַרְצָּ וְדָאֵי עוֹלָה אוֹרוֹ וְנִמְשָׁךְ בּוֹ מְשִׁיכוֹת יֵתֵר אִז דּוֹר יִשְׂרָאֵל יִכְרֹךְ גִּבּוֹר בְּאַרְצָּ יִהְיֶה זֶרְעוֹ וְגו' (קיב, ב): [זוהר ח"ג פ' בלק (דף קצ"א:)]
 פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קיב) גִּבּוֹר בְּאַרְצָּ יִהְיֶה זֶרְעוֹ דּוֹר יִשְׂרָאֵל יִכְרֹךְ. כְּשֶׁבֶן אָדָם גִּבּוֹר בְּאַרְצָּ, גִּבּוֹר בַּתּוֹרָה, גִּבּוֹר בְּיִצְרוֹ - גִּבּוֹר בְּאַרְצָּ וְדָאֵי. עוֹלָה אוֹרוֹ וְנִמְשָׁךְ בּוֹ מְשִׁיכוֹת יֵתֵר, אִז דּוֹר יִשְׂרָאֵל יִכְרֹךְ, יִכְרֹךְ כָּתוּב. אָמַר רַבִּי אַבָּא, וְהָרִי רָאִינוּ

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

תינוקות שאומרים דברים עליונים ואחר כך עומדים ראשי העולם. אמר לו, תינוק שאמר דבר אחד או שנים לפי שעה, בלי כוננתם, מבטח אדם בזה, שיזכה ללמד תורה בישראל. אבל זה שאורו עומד על עמודו בדעת שלמה, לא כך. ועוד, שהרי הקדוש ברוך הוא וערגתו להריח תפוח זה. אשרי חלקו.

אשרי הוא מי שמתברך בבנים בעולם הזה

גבור בארץ יהיה זרעו וגו' (קיב, ב): [זוהר חדש מדרש רות (דף קב.)]
 גבור בארץ יהיה זרעו - אשרי הוא מי שמתברך בבנים בעולם הזה כדי שלא ילך יחידי לאותו העולם ולנעמי מודע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בעז וגו' (רותב). רבי רחומאי פתח, (תהלים קיב) גבור בארץ יהיה זרעו. אשרי הוא מי שמתברך בבנים בעולם הזה, כדי שלא ילך יחידי לאותו העולם. בא וראה, בדגמא שיש באדם יהו"ה מלא, ומתפרש האור שלו למ"ה, כאן יש בגוף השם מלא יהו"ה, ומתפרש לעשרים ושנים אותיות, ועם מנצפ"ך הם עשרים ושבע. ואני אפתח לך דרך ישר. כמו שהוא דגמת אדם, שהוא מארבע אותיות, והוא אור גדול, כך יש בגוף ארבעה יסודות - אש ועפר רוח ומים, והם ארבעה כחות. ואלו הם: רוח הבהמית, ונפש הבהמית, והנשמה, והנשמה לנשמה. והם מצד השמאל.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מן הה' מתעוררת תשובה לאיש

וְהֵם פּוֹעֲלִים בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּמוֹ זֶה: הַשְּׂכָל מֵהַנְּשָׂמָה לְנִשְׂמָה. וְתֵאוֹת הַשְּׂכָל נִמְשַׁכֶּת מִן הַנְּשָׂמָה. וּמִן רוּחַ הַבְּהֵמִית יֵבֵא הַמַּשָּׂא וּמִתֵּן עִם הַגּוֹיִם. וְנִפְשׁ הַבְּהֵמִית לְהִנְהִיג הָאֵיבָרִים, שְׂיִלְכוּ לְאֲכִילָה וּשְׂתִיָּה וְתֵאוֹת הַמַּשָּׂגֶל, וְזוּהִי הַנְּפֶשׁ הַבְּהֵמִית (מִן הַרוּחַ אַרְבַּע רוּחוֹת, קַר וְחַם קִיץ וְחֹרֶף). וְחִמְשָׁה מְקוֹמוֹת שְׁעָשָׂרִים וּשְׁתֵּים אוֹתִיּוֹת נִזְכָּרוֹת בָּהֶם, וְהֵם: אַחַה"ע מְגָרוֹן, בּוּמ"ף מְשַׁפְּתִים, גִּיכ"ק מְחִיף, דְּטִלנ"ת מְלֶשׁוֹן, זְסִצְר"ש מְשִׁינִים. וְאֵלוֹ חֲמֵשֶׁת הַמְּקוֹמוֹת נִכְלָלִים בְּאַרְבָּעָה כַּחוֹת, שָׁהֶם מְנַהֲיָגִים הָאֵיבָרִים, וּבָהֶם נִבְרָא כָּל הַגּוֹף. וְעַלֵּיהֶם הָאֲרָבַע אוֹתִיּוֹת קְדוֹשׁוֹת, שְׁנִקְרָאוּ אָדָם, וְעַלֵּיהֶם אָמַר הַכְּתוּב, (בְּרֵאשִׁית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. וּמִן הַיּו"ד מֵתְעוֹרֶרֶת יִרְאָה לְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, שְׂיִהְיֶה הָאָדָם יָרֵא מִמֶּנּוּ. וּמִן הַה' מֵתְעוֹרֶרֶת תְּשׁוּבָה לְאִישׁ. וּמִן הַו' מֵתְעוֹרֶרֶת לְאָדָם תּוֹרָה. וּמִן הַה' מֵתְעוֹרְרִים מַעֲשִׂים טוֹבִים וּמַצּוֹת, וְלֹא יִחַטָּא. זֶהוּ הַשֵּׁם הַנִּסְתָּר בְּצַלְמוֹ. כְּמוֹ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִסְתָּר בְּעוֹלָמוֹ, כִּףּ הוּא זֶה הַשֵּׁם נִסְתָּר בְּאָדָם.

וְדַע שֶׁהֵם אַרְבָּעָה שְׁמוֹת: יְהו"ה. יְהו"ה. יְהו"ה. יְהו"ה. וְדַע שֶׁהָאֲרָבַע אוֹתִיּוֹת דְּגַמְת אַרְבָּעָה יְסוּדוֹת שְׁנִקְרָאוּ גּוֹף, וּמִתְפַּשְׁטִים לְמֵאֲתִים אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנָה אֵיבָרִים. וְעַל אֵלוֹ הָאֲרָבַעִים יֵשׁ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת הַנִּזְכָּרִים לְמַעְלָה, וְהֵם מֵתְעַלְּים עַל הָאֲרָבַעָה גּוֹפִים שֶׁהִזְכַּרְנוּ, וְנִקְרָאִים נִקְדוֹת. כִּי בַּהֲבֵרֶת י' אִי, וּבַהֲבֵרֶת ה' אֵה. וּבַהֲבֵרֶת ו' או. וּבַהֲבֵרֶת ה' אָה. וַיֵּשׁ עַל

זוהר תהלים

הַנְקֻדוֹת טְעָמִים, שֶׁהֵם מְנַהֲיגִים לְאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵם כְּנֻגָד רַגְלֵי הַמְרַכְּבָה, שֶׁהֵם מוֹצֵא הַיְסוּדוֹת הַשְּׁפָלִים, וְהֵם נִקְרָאִים נִקְדוֹת. וְעַלֵּיהֶם שְׁלֹשָׁה טְעָמִים, וְהֵם זִרְקָא תְּלִשָׁא שְׁלִשְׁתָּ. וְזֵהוּ שֵׁם הַנְּסֻתָר הַטְּהוֹר וְהַקְּדוֹשׁ, שֶׁהוּא שֵׁם הוֹי"ה. וְכֵן בְּאָדָם, מִן הָא' לְבִדָּה הַתְּפִשְׁטוֹ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שֶׁל שֵׁם: אֵי, אָה, או, אָה. וּמִן הָאֵלֶּף הַתְּפִשְׁט ה"א הַנְּעֵלָם, כִּי הוּא מוֹצֵיא מֵה שְׁקִבֵּל. וְגַם שְׁתֵּי הַבְּרוֹתֵיו אֵי או - הֵרָאשׁוֹן מְקַבֵּל וְהַשְּׁנֵי מוֹלִיד. וְהִיו"ד הַנְּעֵלָם שֶׁל אֵי מוֹרָה כִּי מִמֶּנּוּ מִתְּפִשְׁט הַכֹּל. וְעַל כֵּן נִקְרָא הֵרָאשׁוֹן מְקַבֵּל, וְהַשְּׁנֵי מוֹלִיד. וְהִיו"ד הַנְּעֵלָם שְׁמוֹרָה כִּי מִמֶּנּוּ מִתְּפִשְׁט הַכֹּל. וְעַל כֵּן נִקְרָא הֵרָאשׁוֹן זִרְקָא, כְּשֵׁמוֹ כֵּן הוּא, כִּי הוּא מוֹרָה שְׁאִין לוֹ סוּף. וְהַשְּׁנֵי תְּלִשָׁא, מְלָה מְרַכְּבַת: ת"ל ש"א. כִּי הִיא נוֹשֵׂאת הַת"ל. וְהַשְּׁלִישִׁי שְׁלִשְׁתָּ, כְּשֵׁמָה כֵּן הִיא, הַמְּשַׁפְּעַת לְתַל שֶׁהַכֹּל פּוֹנִים שָׁם (ועל זה כון המחבר באמרו).

וְדַע שֶׁהֵם אַרְבַּעַה שְׁמוֹת, בְּדַגְמָא הַזֹּאת: יוֹסִי יוֹסִי יוֹסִי יוֹסִי. יֵשׁ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שְׁנֻקְרָאוּ גּוּף, וּמִתְּפִשְׁטִים לְמֵאתִים אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנֵה אֵיבָרִים. וְיֵשׁ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שְׁנֻקְרָאוּ נִקְדוֹת, וְהֵם מִתְּעַלִּים עַל הַגּוּף. וְיֵשׁ עַל הַנְּקֻדוֹת טְעָמִים, שֶׁהֵם מְנַהֲיגִים אֶת הָאוֹתִיּוֹת. וְעַל שְׁלֹשָׁה שֵׁם נְסֻתָר וְקְדוֹשׁ, וְהַנְּקֻדוֹת גּוּף לְטְעָמִים, וְהָאוֹתִיּוֹת גּוּף לְנִקְדוֹת. רַבִּי רְחוּמָא פָּתַח, (תהלים קיב) גְּבוּר בְּאֶרֶץ יִהְיֶה זִרְעוֹ. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׂיִזְכָּה לְהַתְּבַרֵךְ בְּבָנִים בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְאִם לֹא, הוּא הוֹלֵךְ מִיָּד לְיָד. וְכָתוּב (משלי יא) יָד לְיָד לֹא יִנְקָה רַע. מֵה זֶה יָד לְיָד? (תהלים כה) סוּד ה' לִירְאָיו.

לְעַד: ד זרח בַּחֲשֶׁק אֹר לַיְשָׁרִים חֲנּוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק:
 ה טוֹב אִישׁ חוֹנֵן וּמְלֹאָה יִכְלָל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט: ו בִּי
 לְעוֹלָם לֹא יִמוּט לְזָכַר עוֹלָם יְהִי צַדִּיק: ז מִשְׁמוּעָה רָעָה
 לֹא יִירָא נָכוֹן לְבוֹ בְּטַח בִּיהוָה: ח סְמוּךְ לְבוֹ לֹא
 יִירָא עַד אֲשֶׁר יִרְאֶה בְּצַרְיוֹ: ט פֶּזֶר נָתַן לְאַבְיוֹנִים צַדְקָתוֹ
 עֲמֻדַת לְעַד קָרְנוֹ תְרוּם בְּכַבוֹד: י רָשַׁע יִרְאֶה וְכַעַם שָׁנִי
 יִחַרֵק וְנָמַס תְּאוֹת רְשָׁעִים תֵּאבֵד:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

טוֹב אִישׁ חוֹנֵן וּמְלֹאָה יִכְלָל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט

טוֹב אִישׁ חוֹנֵן וּמְלֹאָה וְגו' (ק"ב, ה): [זוהר ח"א פ' נח (דף ט.ס)] אֵלֶּה
 תּוֹלְדַת נַח וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח, (תהלים קיב) טוֹב אִישׁ
 חוֹנֵן וּמְלֹאָה יִכְלָל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט. טוֹב אִישׁ - זֶה הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא שֶׁנִּקְרָא טוֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שם קמה) טוֹב ה' לְכֹל,
 וְכָתוּב (שמות טו) ה' אִישׁ מִלְחָמָה. לְכֹל הַזֶּה חוֹנֵן וּמְלֹאָה,
 לְמָקוֹם שָׁאִין לוֹ מִשְׁלוֹ, וְאוֹתוֹ מְקוֹם נְזוּן מְמַנּוֹ. יִכְלָל דְּבָרָיו
 בְּמִשְׁפָּט - שֶׁהָרִי אוֹתוֹ דָּבַר לֹא נְזוּן אֵלָּא בְּמִשְׁפָּט, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים פט) צַדִּיק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כְּסֵאֶף.

הַצַּדִּיקָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה עוֹמְדַת לְעוֹלָמִים

פֶּזֶר נָתַן לְאַבְיוֹנִים צַדְקָתוֹ וְגו' (קיב, ט): [זוהר ח"א פ' ויגש (דף רח.ח)]
 כָּלֵם מִתְקִימִים בְּעוֹלָם - עֲשִׂירִים וְעֶנְיִים וְכָלֵם כְּדִי
 לְזִכּוֹת אֱלוֹ בְּאֵלוֹ: לְזִכּוֹת צַדִּיקִים עִם רְשָׁעִים, לְזִכּוֹת חֲכָמִים
 עִם טְפָשִׁים, לְזִכּוֹת עֲשִׂירִים עִם עֲנִיִּים, שֶׁהָרִי מִשׁוּם כֶּף זֹכָה

— זוהר תהלים —

הָאָדָם לְחַיֵּי הָעוֹלָם וְנִקְשָׁר בְּעֵץ הַחַיִּים וְלֹא יָכֵל יוֹסֵף
 לְהִתְאַפֵּק לְכָל הַנְּצָבִים עָלָיו וְגו'. רַבִּי חֲזִיָּא פִּתְחָא וְאָמַר, (תהלים
 קיב) פִּזֹּר נָתַן לְאַבְיוֹנִים צְדָקְתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד קָרְנוֹ תְרוּם בְּכָבוֹד.
 בֹּא רֵאָה, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא אֶת הָעוֹלָם וְהַשְּׁלִיט עָלָיו אֶת
 הָאָדָם שְׂיֵהִיָּה מֶלֶךְ עַל הַכֹּל. וְהָאָדָם הַזֶּה נִפְרָדִים מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם
 כְּמָה מִיָּנִים, מֵהֶם צְדִיקִים וּמֵהֶם רְשָׁעִים, מֵהֶם טַפְשִׁים וּמֵהֶם
 חֲכָמִים, וְכֹלָם מִתְקַיְמִים בְּעוֹלָם, עֲשִׂירִים וְעֲנִיִּים, וְכֹלָם כְּדִי
 לְזִכּוֹת אֱלוֹ בָּאֱלוֹ, לְזִכּוֹת צְדִיקִים עִם רְשָׁעִים, לְזִכּוֹת חֲכָמִים
 עִם טַפְשִׁים, לְזִכּוֹת עֲשִׂירִים עִם עֲנִיִּים, שֶׁהָרִי מִשּׁוּם כֶּף זֹכָה
 הָאָדָם לְחַיֵּי הָעוֹלָם וְנִקְשָׁר בְּעֵץ הַחַיִּים. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁהִנֵּה
 הַצְּדָקָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה עוֹמְדָת לְעוֹלָמִים, שֶׁכְּתוּב וְצְדָקְתוֹ עֲמֶדֶת
 לְעַד. פִּזֹּר נָתַן לְאַבְיוֹנִים. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, כְּשֶׁבְּרָא הַקְדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, הֶעֱמִיד אוֹתוֹ עַל עֲמוּד אֶחָד וְשָׁמוּ צְדִיק,
 וְהַצְּדִיק הַזֶּה הוּא הַקְּיוּם שֶׁל הָעוֹלָם, וְזֶה הוּא שֶׁמִּשְׁקָה וְזֶן
 לְכָל, שֶׁכְּתוּב (בראשית ב) וְנִהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן
 וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים.

צְדָקְתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל

וּמִשָּׁם יִפְרֹד, מֵה זֶה יִפְרֹד? אֲלֵא הַמְזוֹן הַהוּא וְהַמִּשְׁקָה שֶׁל
 הַנִּהָר הַהוּא נוֹטֵל הַגֵּן הַכֹּל, וְאַחַר כֵּן מִתְפַּזֵּר הַמִּשְׁקָה
 הַהוּא לְאַרְבָּעָה צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְכֵמָּה הֵם שֶׁמִּצְפִּים לְהִיּוֹת
 מִשְׁקִים וְלְהִזּוֹן מִשָּׁם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קמה) עֵינַי כָּל אֶלְיָךְ
 יִשְׁבְּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ. וּמִשּׁוּם כֵּן פִּזֹּר נָתַן
 לְאַבְיוֹנִים - זֶה צְדִיק. צְדָקְתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,

— זוהר תהלים —

שְׁמֹשׁוֹם כֶּךָ הִיא עוֹמֶדֶת בְּסוּד שֶׁל שְׁלוֹם בְּקִיּוֹם שְׁלָם. רָשָׁע יִרְאֶה וְכַעַס - זו מַלְכוּת עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. בֹּא רְאֵה, מַלְכוּת שְׁמִים הִיא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, לְקַיִם כָּל הָעֲנִיִּים בְּתוֹךְ הַצֵּל שֶׁל רֵאשִׁית הַשְּׂכִינָה, וְהַצְדִּיק הַזֶּה הוּא נִקְרָא גְבֹאֵי צְדָקָה, לְחַן וְלִזְוֹן אֶת הַכֹּל, שְׁכָתוֹב פֶּזֶר נִתֵן לְאֲבִיוֹנִים, מִשׁוֹם כֶּךָ גְבֹאֵי צְדָקָה נוֹטְלִים שְׂכָר כְּנֶגֶד כָּל הַנוֹתְנִים צְדָקָה.

עֹמֶדֶת לְעַד - עוֹמֶדֶת עַל הָאָדָם לְזִמְנוֹ לֹא קִיּוֹם וְחַיִּים

פֶּזֶר נִתֵן לְאֲבִיוֹנִים צְדָקָתוֹ עֹמֶדֶת לְעַד וְגו' (ק"ב, ט) [נזוהר ח"ג פ' בהעלותך (דף קנ"ג)] וּבִיּוֹם הַקִּים אֶת הַמִּשְׁכָּן. רַבִּי חֲזִיָּא פִתַח, (תהלים ק"ב) פֶּזֶר נִתֵן לְאֲבִיוֹנִים צְדָקָתוֹ עֹמֶדֶת לְעַד קִרְנוֹ תְרוּם בְּכָבוֹד. פֶּזֶר לְאֲבִיוֹנִים, מַה זֶה פֶּזֶר? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי יא) יֵשׁ מִפֶּזֶר וְנוֹסֵף עוֹד. יָכוֹל פֶּזֶר בְּעֵלְמָא? בֹּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ פֶּזֶר נִתֵן לְאֲבִיוֹנִים. כִּיּוֹן שֶׁנִּתֵן לְעֲנִיִּים, פֶּזֶר זֶה נֶאֱמַר. מַה זֶה וְנוֹסֵף עוֹד? בְּכָל. וְנוֹסֵף עוֹד - בְּעֵשֶׂר. וְנוֹסֵף עוֹד - בְּחַיִּים.

פְּסוּקָה זֶה כֶּךָ צָרִיף לֹא לְהִיּוֹת: יֵשׁ מִפֶּזֶר וְנוֹסֵף עוֹד. מַה זֶה וְנוֹסֵף? אֲלֵא אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁשׁוּרָה בּוֹ מִיתָה, הוּא גוֹרֵם לֹא שֶׁיְתוֹסֵף מַחַיִּים שֶׁלְמַעְלָה לְהוֹסִיף לוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, הַפְּסוּקָה מַעֲיֵד שֶׁכָּל מִי שֶׁנִּתֵן לְעֲנִיִּים, מַעוֹרֵר עַץ הַחַיִּים לְהוֹסִיף לְאוֹתוֹ עַץ הַמּוֹת, וְאֵז נִמְצָא חַיִּים וְשִׁמְחָה לְמַעְלָה. וְהָאָדָם שֶׁגוֹרֵם אֶת זֶה, בְּשַׁעַת שֶׁצָּרִיף לוֹ, אוֹתוֹ עַץ הַחַיִּים עוֹמֵד עָלָיו, וְאוֹתוֹ עַץ הַמּוֹת מִגֵּן עָלָיו, וּמִשׁוֹם כֶּךָ וְנוֹסֵף עוֹד (כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר). צְדָקָתוֹ עֹמֶדֶת לְעַד (תהלים ק"א). מַה זֶה

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

עֲמֻדַת לְעַד? עֲמֻדַת עַל הָאָדָם לְזִמֵּן לוֹ קִיּוֹם וְחַיִּים. כְּמוֹ
 שֶׁהוּא נִתֵּן לוֹ חַיִּים וְעוֹרֵר לְגִבֵּי הַחַיִּים, כִּי גַם נוֹתְנִים לוֹ, וְאֵלוֹ
 שְׁנֵי אֵילָנוֹת (נוֹתְנִים לוֹ) עֲמֻדִים עָלָיו לְהַצִּילוֹ וּלְהוֹסִיף לוֹ חַיִּים.
 קָרְנוֹ תְרוּם בְּכָבוֹד. בֹּא רְאֵה, הָעוֹלָם שְׂאֲמָרְנוּ, אוֹתָהּ קָרַן
 תְרוּם, וּבִמָּה? בְּכָבוֹד שְׁלֹמֶעֱלָה, שְׂאִישׁ זֶה גָרַם לְחִבְרָם כְּאַחַד,
 וּלְרוֹקֵן בְּרִכּוֹת לְמַעְלָה וּמִטָּה.

כד לחודש

קִיג א הַלְלוּהָ הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה הַלְלוּ אֶת שֵׁם
 יְהוָה: ב יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרָךְ

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

להשמיד המינות

הללויה הללו עבדי ה' (קיג, א): [שימוש תהלים לפרק קיג] הוא טוב
 להשמיד עבודת כוכבים.

— זוהר תהלים —

מִי שֶׁמְשַׁבַּח אֶת הָאֶחָד צָרִיךְ לְשַׁבְּחוֹ לְפִי כְבוֹדוֹ וּלְפִי כְבוֹדוֹ
 כִּךְ צָרִיךְ שֶׁבַח

הַלְלוּהָ הַלְלוּ עַבְדֵי ה' וְגו' (ק"ג, א): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלב:)] רַבִּי
 חֲזַקְיָה פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קיג) הַלְלוּהָ הַלְלוּ עַבְדֵי ה'
 הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה'. בְּפֶסוּק זֶה יֵשׁ לְהִתְבּוֹנֵן בּוֹ. כִּינּוּן שֶׁאָמַר
 הַלְלוּהָ, אִזּוֹ לְמַה הַלְלוּ עַבְדֵי ה', וְאַחַר כִּךְ הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה'?
 אֲלֵא כִּךְ שְׁנִינּוּ, מִי שֶׁמְשַׁבַּח אֶת [האחד] הָאֶחָד, צָרִיךְ לְשַׁבְּחוֹ
 לְפִי כְבוֹדוֹ, וּלְפִי כְבוֹדוֹ כִּךְ צָרִיךְ שֶׁבַח. וְשְׁנִינּוּ, מִי שֶׁמְשַׁבַּח
 אֶת הָאֶחָד בְּשֶׁבַח שְׁאִין בּוֹ - הוּא מְגַלֶּה [גלוי ומסבב] אֶת גְּנוּתוֹ,
 וְרוֹצֵה לְגַלוֹת אוֹתוֹ. וְעַל זֶה מִי שֶׁעוֹשֶׂה *הֶסְפֵּד עַל בֶּן אָדָם,
 צָרִיךְ כְּפִי כְבוֹדוֹ וְלֹא יוֹתֵר, שֶׁמֵתוֹךְ שֶׁבַח בָּא לְגְנוּתוֹ, וּבְכָל
 שֶׁבַח צָרִיךְ לְפִי כְבוֹדוֹ.

הללו עבדי ה' הללו את שם ה'

בא ראה, הללויה, כאן יש שבח עליון של רבון הכל, מקום

— זוהר תהלים —

שְׂאִין הָעֵינַן שׁוֹלְטִת בּוֹ לְדַעַת וְלְהַתְּבוּנָן [מקום], שֶׁהוּא טָמִיר
 שֶׁל כָּל הַטְּמִירִים, וּמִיְהוּ? י"ה, שֵׁם עֲלִיּוֹן עַל הַכֹּל. וּמִשׁוּם כֶּךָ
 הַלְלוּיָהּ, שֶׁבַח וְשֵׁם כְּאֶחָד, כְּלוּלִים כְּאֶחָד, וְכֵאן נִסְתָּר הַדְּבָר
 שֶׁאֵמַר הַלְלוּיָהּ וְלֹא אֵמַר מִי הַלְלוּיָהּ, לְמִי אֵמְרוּ הַלְלוּ? אֲלֵא
 כְּמוֹ שֶׁי"ה נִסְתָּר, כֶּךָ שֶׁבַח שְׁמִשְׁבָּחִים הֵם נִסְתָּרִים,
 שְׁמִשְׁבָּחִים לֹא יִדְעֵנוּ מִי הֵם, וְכֶךָ צָרִיךְ הַכֹּל לִהְיוֹת נִסְתָּר
 בְּסוּד עֲלִיּוֹן. וְאַחַר שֶׁנִּסְתָּר בְּסוּד עֲלִיּוֹן, גְּלָהּ וְאֵמַר הַלְלוּ עַבְדֵי
 ה' הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה', מִשׁוּם שֶׁזֶהוּ מְקוֹם שֶׁלֹּא נִסְתָּר, כְּאוֹתוֹ
 עֲלִיּוֹן הַטְּמִיר שֶׁל כָּל הַטְּמִירִים. זֶהוּ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא שֵׁם, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוּאֵל ב ו) אֲשֶׁר נִקְרָא שֵׁם ה'. הֵרֵאשׁוֹן נִסְתָּר
 שֶׁאֵינוֹ [זוה] גְלוּי. [השני] נִסְתָּר וְגְלוּי. וּמִשׁוּם שֶׁעוֹמֵד בְּהַתְּגַלּוֹת
 אֵמַר, אוֹתָם שְׁמִשְׁבָּחִים לְאוֹתוֹ מְקוֹם מִי הֵם? וְאֵמַר שֶׁהֵם
 עַבְדֵי ה' הֵרֵאוּיִים לְשֶׁבַח אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה.

יְהִי שֵׁם ה' מְבָרָךְ

יְהִי שֵׁם ה' מְבָרָךְ, מֵה שׁוֹנֶה שֶׁאֵמַר יְהִי? אֲלֵא יְהִי - סוּד
 הַהִמְשָׁכָה מֵאוֹתוֹ מְקוֹם עֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא נִסְתָּר, כְּמוֹ
 שֶׁאֵמְרֵנוּ, שֶׁהוּא י"ה, עַד סוּד הַבְּרִית שֶׁהוּא יו"ד תַּחְתּוֹנָה, כְּמוֹ
 שִׁי"ד הָעֲלִיּוֹנָה, הֵרֵאשִׁית כְּסוּף. וּמִשׁוּם כֶּךָ יְהִי, סוּד
 הַהִמְשָׁכָה מִטְּמִיר שֶׁל כָּל הַטְּמִירִים עַד הַדְּרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה,
 וּבַדְּבָר הַזֶּה מִתְקַיֵּם כָּל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר יְהִי
 רְקִיעַ, יְהִי מְאֹרֹת, יְהִי אוֹר. בְּכֹל אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים שֶׁלְּמַעְלָה
 כְּתוּב יְהִי. בְּכֹל אוֹתָם מַעֲשִׂים שֶׁלְּמַטָּה לֹא כְּתוּב יְהִי, מִשׁוּם
 שֶׁסוּד זֶה שֶׁהוּא [המִשְׁכַּח] מְסוּד עֲלִיּוֹן, נִסְתָּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, לֹא

מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם: ג מְמֹרָח שֶׁמֶשׁ עַד מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל
 שֵׁם יְהוָה: ד רַם עַל כָּל גּוֹיִם יְהוָה: ה עַל
 הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: ה מִי בִיהוָה: ו אֱלֹהֵינוּ
 הַמְגַבִּיחַ לְשִׁבְתִּי: ז הַמְשַׁפִּילִי לְרֵאוֹת בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

זוהר תהלים

מתקיים אלא בדברים עליונים שלמעלה, ולא נאמר באותם דברים תחתונים שלמטה. ובזה מתברר השם הקדוש בכל, ועל זה כתוב יהי שם ה' מברך וגו', ממזרח שמש עד מבואו. זה מקום עליון שמאירה ממנו השמש ומאיר לכל, וזהו מקום של הראש העליון הנסתר. ועד מבואו - זהו מקום הקשר שנקשרת בו האמונה כראוי, ומשם יוצאות ברכות לכל, והעולם מכאן נזון, כמו שנתבאר, ומשום כך עומד מקום זה להזון מלמעלה ולהתברך משם, והכל עומד בהתעוררות התחתונה שמעוררים אותם עבדי ה' כשמברכים את השם הקדוש, כפי שאמרנו. ומשום כך שהיא בהתגלות, כתוב הללו עבדי ה' הללו את שם ה'.

בשעה שאין נמצאים צדיקים בעולם הרי הקב"ה מוּסַתְלַק
 מהם ולא מתגלה להם

מי כה' אלהינו וגו' (קיג, ה): [זוהר ח"א פ' מקץ (דף קצד:)] פתח ואמר, (תהלים קיג) מי כה' אלהינו המגביחי לשבת וגו'. מי כה' אלהינו המגביחי לשבת - שהתעלה מעל כסא כבודו, [על כסא כבודו למעלה] ולא התגלה למטה. בשעה שאין נמצאים צדיקים

וּמְקוֹמֵי מַעְפָּר דְּלִי מֵאֲשַׁפֵּת יָרִים אֲבִיוֹן: ח לְהוֹשִׁיבֵי עִם
נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: ט מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבַּיִת אִם
הַבָּנִים שְׂמַחָה הַלְלוּיָהּ:

— זוהר תהלים —

בעולם, הרי הוא מסתלק מהם ולא מתגלה להם. המשפילי
לראות - בשעה שהצדיקים הם נמצאים בעולם, הקדוש ברוך
הוא יורד בדרגותיו כנגד התחתונים להשגיח על העולם,
להיטיב להם. שהרי כשאין נמצאים הצדיקים בעולם, הוא
מסתלק ומסתיר מהם פנים ולא משגיח עליהם, משום
שהצדיקים הם היסוד והקיום של העולם, שכתוב (משלי י)
וְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. ועל כן הקדוש ברוך הוא לא גלה את שמו
הקדוש, רק לישראל לבדם, שהם חלק גורלו ונחלתו, ואת
העולם חלק הקדוש ברוך הוא לממנים מגנים, והנה נתבאר,
שכתוב (דברים לב) בַּהֲנַחַל עֲלִיוֹן גּוֹיִם וְגוֹי, וְכָתוּב כִּי חֵלֶק ה'ִ
עִמּוֹ יַעֲקֹב חֹבֵל נַחֲלָתוֹ.

עכשו שכינה בין שני צדיקים צדיק למעלה - יוסף הצדיק
למטה - בנימין זהו בעל הגבירה וזה המארח

מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבַּיִת וְגוֹ' (ק"ג, ט): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף מו.ז.)]
בא ראה, כתוב ביהודה (בראשית לז) לָכֵן וְנִמְכַרְנֵנוּ
לִישְׁמַעֲאֵלִים. ובגלל שהוא חטא אל אותו היסוד והפרידו
מאותה ארץ עליונה ונתן עצה למכר אותו, משום כך באותו
חלק שלו לא היה לו יסוד. וכך שנינו, מה היה חלקו של
יהודה? הר הבית ולשכות ועזרות. ומה היה בחלקו של

— זוהר תהלים —

בְּנִימִין, שֶׁהוּא צָדִיק לְמַטָּה? אוֹלָם וְהִיכֵל וּבֵית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים. וְרִצּוּעָה וְרִצּוּעָה יוֹצֵאת מִחֶלְקוֹ שֶׁל יְהוּדָה שֶׁהִיא כְּלָפִי מִזְרַח, שֶׁהָרִי גַם דָּגְלוּ הֵיזָה מִמִּזְרַח, וְנִכְנְסָה לְחֶלְקוֹ שֶׁל בְּנִימִין, וְעָלְיָה נִבְנְהָ הַמִּזְבֵּחַ, שֶׁהָרִי הַמִּזְבֵּחַ חֶלְקוֹ שֶׁל יְהוּדָה הִיזָה, כְּפִי שְׂבָאֲרָנוּ (בראשית כט) וְתַעֲמַד מְלֻדָּת, שֶׁעַמַּד הַכֶּסֶף עַל עַמּוּדָיו, וְהוּא תוֹמֵךְ הָרְבִיעִי (מלכות), כְּנֶגֶד כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא רְבִיעִית, וְכַתּוּב בָּהּ (תהלים קיח) אָבֶן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה. וְדוֹד, בְּנוֹ אָחִז בְּאוֹתוֹ מִזְבֵּחַ, כְּמוֹ שְׂבָאֲרָנוּ בְּסוּד הָאֱמוּנָה, וּבְנִימִין הַצָּדִיק מְצֻטָּעַר עָלָיו לְקָרֵב אוֹתָהּ אֵלָיו. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (דברים לג) חוֹפֵף עָלָיו כָּל הַיּוֹם. מִשּׁוֹם כֶּף זָכָה בְּנִימִין הַצָּדִיק לְמַטָּה, וְנִעֲשָׂה מְאָרַח לְגִבּוֹרָה, זֶהוּ שְׂכָתוֹב וּבֵין כְּתָפָיו שָׁכַן, שֶׁהוּא חֶלְקוֹ בְּמַעְרָב.

נִקְרָא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בֵּית עוֹלָמִים

וְעַכְשָׁיו שְׂכִינָה בֵּין שְׁנֵי צָדִיקִים. צָדִיק לְמַעְלָה - יוֹסֵף הַצָּדִיק, לְמַטָּה - בְּנִימִין. זֶהוּ בַעַל הַגְּבִירָה, וְזֶה הַמְּאָרַח. לְכֵן כְּתוּב (תהלים קיג) מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבַּיִת, זֶה עוֹלָם שְׂמֵת־כֶּלֶה [ס"א שמתגלה], זֶה שְׂכִינָה תַחְתּוֹנָה שֶׁהִיא עֲקֶרֶת הַבַּיִת. עֶקֶר הָעוֹלָם הַזֶּה רָחַל בֵּין שְׁנֵי צָדִיקִים לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. לְכֵן נִקְרָא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בֵּית עוֹלָמִים. הַמִּזְבֵּחַ שֶׁל בֵּית עוֹלָמִים הִיזָה בִּירְשָׁתוֹ שֶׁל בְּנִימִין, אָבֶל כְּשֶׁשָׁרְתָה שְׂכִינָה בִּירְשָׁתוֹ שֶׁל יוֹסֵף בְּשִׁילָה, לֹא קוֹרָא לָהּ בֵּית עוֹלָמִים, שֶׁהָרִי עוֹלָם הוּד הוּא לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. אִם הַבָּנִים שְׂמַחָה - זֶה שְׂכִינָה, וְלְכֵן הִלְלוּיָהּ.

— זוהר תהלים —

מושיבי עקרת הבית - זו רחל שהיא עקר הבית אם הבנים
שְׂמַחָה - זו לאה

מושיבי עקרת הבית וגו' (קיג, ט): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קנז.)] וַיֵּרָא
ה' כִּי שָׁנוּאָה לְאֵה וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (תהלים קיג)
מושיבי עקרת הבית אם הבנים שְׂמַחָה הַלְלוּיָהּ. מושיבי
עקרת הבית - זו רחל, שהיא עקר הבית. אם הבנים שְׂמַחָה -
זו לאה. דָּבָר אַחַר מושיבי עקרת הבית - זו שְׂמַטָּה, שהיא
עקר העולם הַזֶּה, עָלָיו הוּא מְנַהֵג. אם הבנים שְׂמַחָה - זֶה
הַיּוֹבֵל, שֶׁכָּל שְׂמַחָה וְכָל חֲדוּדָה שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת תְּלוּיִים בּוֹ,
וְהַפְּסוּק הַזֶּה הוּא הַפְּלֵל שֶׁל הַכֹּל, מִשּׁוּם שֶׁזֶה כּוֹלֵל הַכֹּל
בְּסוּד קְדוּשׁ, וְעַל זֶה סִיּוּם הַפְּסוּק הַלְלוּיָהּ.

מושיבי עקרת הבית - זו רחל. אם הבנים שְׂמַחָה - זו לאה
מושיבי עקרת הבית וגו' (קיג, ט): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קנז.)] פְּתַח
וְאָמַר, מושיבי עקרת הבית אם הבנים שְׂמַחָה
הַלְלוּיָהּ. אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אוֹמְרָת: מושיבי עקרת
הבית - זו רחל. אם הבנים שְׂמַחָה - זו לאה. מושיבי עקרת
הבית - זֶה הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. אם הבנים שְׂמַחָה [הַלְלוּיָהּ] - זֶה
הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן. מִשּׁוּם כֵּן הַלְלוּיָהּ.

כְּשֵׁשִׁבִים בְּנֵי הָעוֹלָם וּמְרַבִּים בְּזִכְיוֹת לַפְּנֵי הַקְּב"ה וְהָאֵם שְׁבָה
וּמְכַסֶּה עַל הַבָּנִים אִזּוֹ זֶה נִקְרָא תְּשׁוּבָה

מושיבי עקרת הבית וגו' (קיג, ט): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף ריח.)]
לְמַדְנּוּ, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב (תהלים קיג) אִם הַבָּנִים

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׂמַחַת הַלְלוּיָהּ. הָאֵם הַיְדוּעָה. הַבְּנִים מִי הֵם? אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן,
הָרִי שְׂנִינוּ שִׁישׁ שְׁנֵי בָנִים לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֶחָד זָכָר וְאֶחָד
נִקְבָּה. הַזָּכָר נָתַן אוֹתוֹ לְיַעֲקֹב, שְׂכָתוֹב (שְׂמוֹת ד) בְּנֵי בְּכָרֵי יִשְׂרָאֵל,
וְכָתוֹב (יִשְׁעִיָּה מ ט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר. בַּת נָתַן לְאַבְרָהָם,
שְׂכָתוֹב (בְּרַאשִׁית כד) וְהוּא בְּרוּךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל. בַּת הֵיטָה לוֹ
לְאַבְרָהָם, וּבְכָל שְׂמָה. וְהָאֵם רוֹבֶצֶת עֲלֵיהֶם, שְׂמִינִיקָה אוֹתָם,
וְעַל זֶה כָּתוּב לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים. וְשְׂנִינוּ, אֵל יִרְבֶּה הָאָדָם
חֲטָאִיו לְמַטָּה, כְּדִי שֶׁתִּסְתַּלַּק הָאֵם מֵעַל הַבְּנִים, וְכָתוּב (וַיִּקְרָא יח)
אִמּוֹ הוּא לֹא תִגְלֶה עֲרוֹתָהּ. אוֹי לְמִי שְׂמַגְלָה עֲרוֹתָהּ. וְכַשְּׁשָׁבִים
בְּנֵי הָעוֹלָם וּמְרַבִּים בְּזִכְיוֹת לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהָאֵם שָׁבָה
וּמְכַסֶּה עַל הַבְּנִים, אִזּוֹ זֶה נִקְרָא תְּשׁוּבָה. מַה זֶה תְּשׁוּבָה? זֶה
תְּשׁוּבָה שֶׁל הָאֵם שְׂשָׁבָה בְּקִיּוּמָהּ, וְאִזּוֹ כָּתוּב אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה.
אִם הַבְּנִים וְדָאִי. וְלָכֵן לֹא יִפְטֹר הָאָדָם מִפְּרִיָּה וּרְבִיָּה עַד
שְׂמוּלִיד בֵּין וּבַת.

מִי שְׂפָשַׁע בְּמִצְוָה אַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה כְּמִי שְׂפָשַׁע בְּגוֹף הַמְּלָךְ
מוֹשִׁיבֵי עֵקֶרֶת הַבַּיִת וְגו' (קִיג, ט): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף פ"ה:)] כְּמוֹ
שְׂשִׁינוּ, כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה אַחֲזוֹת בְּגוֹף הַמְּלָךְ,
(בְּמֶלֶךְ הַקָּדוֹשׁ הַעֲלִיּוֹן) מֵהֵן בְּרַאשׁ הַמְּלָךְ, וּמֵהֵן בְּגוֹף, וּמֵהֵן בִּידֵי
הַמְּלָךְ, וּמֵהֵן בְּרַגְלָיו, וְאִין מִי שִׁיּוּצָא מִגּוֹף הַמְּלָךְ הַחֻצָּה.
וְלָכֵן מִי שְׂפָשַׁע בְּמִצְוָה אַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה, כְּמִי שְׂפָשַׁע בְּגוֹף
הַמְּלָךְ, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (יִשְׁעִיָּה ס) וַיִּצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים
הַפְּשָׁעִים בֵּי, בִּי מִמֶּשׁ. אוֹי לְרָשָׁעִים שְׂעוּבָרִים עַל מִצְוֹת
הַתּוֹרָה וְלֹא יוֹדְעִים מַה הֵם עוֹשִׂים. שְׂאִמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, אוֹתוֹ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מָקוֹם שֶׁהוּא חָטָא אֵלָיו, אוֹתוֹ מָקוֹם מִמֶּשׁ מְגַלָּה חָטָאוֹ. (ואמר רבי שמעון, הקדוש ברוך הוא ממש מגלה חטאו) חָטָא בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַלָּה חָטָאוֹ, שְׁכָתוֹב (איוב כ) יִגְלוּ שָׁמַיִם עֲוֹנוֹ וְאָרֶץ מִתְקוֹמָמָה לוֹ. יִגְלוּ שָׁמַיִם עֲוֹנוֹ - זֶה הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאָרֶץ מִתְקוֹמָמָה לוֹ - זֶה הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (זו כנסת ישראל). שְׁנִינּוּ, שָׁמַיִם מְגַלִּים חָטָאוֹ שֶׁל אָדָם, וּבִשְׁעָה שֶׁהוּא מְגַלָּה חָטָאוֹ, אָרֶץ עוֹשֶׂה דִין הָאָדָם, שְׁכָתוֹב וְאָרֶץ מִתְקוֹמָמָה לוֹ, לַעֲשׂוֹת בּוֹ דִין. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שְׁנִינּוּ מִשְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּשַׁעַה שֶׁנִּתְּנָה תוֹרָה, הָאֵם וְהַבָּנִים נִמְצְאוּ בְּשִׁלְמוֹת, שְׁכָתוֹב (תהלים קיג) אִם הַבָּנִים שְׁמַחָה. אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ. אָנֹכִי, כְּמוֹ שֶׁשְׁנִינּוּ, בַּת הֵיטָה לוֹ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ. הִיא שְׁכִינָה, וְזוֹ בַת. ה' אֱלֹהֶיךָ, שְׁכָתוֹב בְּנֵי בְּכָרֵי יִשְׂרָאֵל. וְכָתוֹב (משלי ג) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ. הִנֵּה בֵן. אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, שְׁכָתוֹב (ויקרא כה) יוֹבֵל הוּא קִדְשׁ תִּהְיֶה לָכֶם. וְכָתוֹב אִם הַבָּנִים שְׁמַחָה. וְקִדְשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וּקְרֵאתֶם דְּרוֹר. הָרִי אִם וּבָנִים. יוֹשְׁבַת הָאֵם, יוֹשְׁבֵים הַבָּנִים. (והעולמות כֻּלָּם בְּשִׁמְחָה בְּשִׁלְמוֹת, וְעַל זֶה כָּתוֹב אִם הַבָּנִים שְׁמַחָה. נִעְבְּרָה הָאֵם - כֻּלָּם נִעְבְּרִים מִמְּקוֹמָם. וְכָתוֹב (דברים כב) לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים. וְשְׁנִינּוּ, לֹא יַעֲשֶׂה אָדָם חָטָאִים לְמַטָּה, כְּדִי שְׁתַּעֲבֹר הָאֵם מֵעַל הַבָּנִים. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הַכֹּל הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. הַכֹּל הוּא. הַכֹּל אֶחָד. וְהַדְּבָרִים הִלְלוּ הַתְּגִלוֹ לְקוֹצְרֵי הַשְּׂדֵה. אֲשֶׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

קִיד א בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בַּיּוֹם הַהוּא יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
 ב הַיְהוּדָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמִּשְׁלוֹתָיו:
 ג הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס לְאֲחֹרָיִם יִסַּב לְאֲחֹרָיִם רָקְדוּ
 שִׁמּוֹשׁ תְּהִלִּים

למי שקונה ומוכר

בצאת ישראל (קיד, א): [שימוש תהלים לפרק קיד] למאן דזבין ומזבין.
 כתוב בחנותא. ותצליח. ושם שלו הוא א"ה.

זוהר תהלים

בַּיּוֹם הַהוּא יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
 הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס וְגו' (קיד, א): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף ר"ל):] פֶּתַח
 וְאָמַר, (יונה א) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַגִּידָה נָא לָנוּ בְּאֲשֶׁר לְמִי
 הִרְעָה הַזֹּאת לָנוּ וְגו'. בַּפְּסוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהִתְבּוֹנֵן, כָּל־שֶׁאֱלוֹ
 בְּסוּד הַחֲכָמָה, שֶׁכֶּתוּב הַגִּידָה נָא לָנוּ בְּאֲשֶׁר לְמִי. בְּאֲשֶׁר -
 שֶׁאֱלוֹ בְּסוּד הַחֲכָמָה. כָּאֵן שֶׁאֱלוֹ סוּד שֶׁהוּא בְּנִגְלָה, לְדַעַת אִם
 בָּא מִזְרַעוֹ שֶׁל יוֹסֵף, שֶׁכִּיּוֹן שֶׁרָאָה הַיָּם אֶת אַרְוֹנוֹ, מִיָּד נִבְקַע
 וְהָיָה יִבְשָׁה, שֶׁכֶּתוּב (תהלים קיד) הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס. הַיָּם רָאָה אֶת
 אוֹתוֹ שֶׁכֶּתוּב בוֹ (בראשית ט) וַיִּנָּס וַיֵּצֵא חֲחוּצָה. מִיָּד - הִירְדָן
 יִסַּב לְאֲחֹרָיִם. וְעַל כֵּן שֶׁאֱלוֹ אוֹתוֹ בְּאֲשֶׁר, שֶׁכֶּתוּב בוֹ בַּיּוֹסֵף,
 בְּאֲשֶׁר אֶת אֶשְׁתּוֹ. אִם בָּאתָ מֵאוֹתוֹ הַזֶּרַע, הַתְּפַלֵּל שֶׁיִּשְׁתַּק הַיָּם
 מֵאֲתָנּוּ. לְמִי - וְאִם בָּאתָ מִזְרַעוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, שֶׁכֶּתוּב בוֹ (שם לב)
 לְמִי אֶתָּה וְאַנְּה תִלְךְ. וְהֵם הָיוּ מְלָאכִים קְדוֹשִׁים שֶׁשִּׁלַּח
 בְּשִׁלְיחוֹתוֹ וַנִּצְלַ מֵאוֹתָהּ צָרָה. הַתְּפַלֵּל לְרַבּוֹנָךְ, וַיִּשְׁלַח מְלָאכִי
 וַנִּצְלַ מֵאוֹתָהּ צָרָה.

בְּאֵילִים גְּבָעוֹת כְּבָנֵי צֶאֱן: הַ מַּה לָּךְ הַיָּם בֵּי תְנוּם
תִּירְדָן תִּפְסַב לְאַחֹר: וְ הַחֲרִים תִּרְקְרוּ בְּאֵילִים גְּבָעוֹת

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מה זה וינס? אלא ראה אותו שכתוב בו וינס ויצא החוצה
הַיָּם רָאָה וַיִּנְס וְגו' (קיד, ג): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף ר"ד.)] אָמַר רַבִּי
יִיסָא, מִי שְׁמוּקִיר שֶׁם רְבוּנוּ בְּזָה וְשׁוּמַר זֶה, זֹכֶה שְׁיֻקִּיר
אוֹתוֹ רְבוּנוּ עַל הַכֹּל. מִנֵּין לָנוּ? מִיּוֹסֶף, שְׁכָתוּב (בראשית מא)
וַיִּרְכַּב אֹתוֹ בְּמַרְכָּבַת הַמִּשְׁנָה אֲשֶׁר לוֹ, וְכָתוּב וַנְּתוֹן אֹתוֹ עַל כָּל
אֶרֶץ מִצְרָיִם. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא כְּשֶׁעָבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּם, אָרוֹנוּ
שֶׁל יוֹסֶף נִכְנָס בְּפָנָיִם בַּהֲתַחֲלָה, וְלֹא הָיוּ הַמַּיִם עוֹמְדִים עַל
עַמֻּדִים לְפָנָיו. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים קיד) הַיָּם רָאָה וַיִּנְס. מַה זֶה
וַיִּנְס? אֲלֵא רָאָה אֹתוֹ שְׁכָתוּב בּוֹ (בראשית לט) וַיִּנְס וַיִּצֵּא הַחוּצָה.
בֹּא וְרָאָה, זֹכֶה לְכָבוֹד בְּחַיָּיו וְזֹכֶה לְכָבוֹד בְּמִיתָתוֹ. בְּחַיָּיו
מִדּוּעַ? בְּגִלְלֵי אוֹתוֹ זְמַן שֶׁלֹּא רָצָה לְהִתְדַבֵּק בָּהּ, שְׁכָתוּב (שם)
וַיִּמָּאֵן וַיֹּאמֶר אֵל אִשֶׁת אֲדֹנָיו. וְכָתוּב, וְלֹא שָׁמַע אֵלֶיהָ לְשֹׁכֵב
אֲצִלָּה לְהִיּוֹת עִמָּה. בְּגִלְלֵי זֶה זְכָה בְּזֶה הָעוֹלָם. כִּיּוֹן שְׁכָתוּב
וַתִּתְפָּשֶׂהוּ בְּכַגְדּוֹ, וְכָתוּב וַיִּנְס וַיִּצֵּא הַחוּצָה, זְכָה לְבִסּוּף
שֶׁנִּכְנָס לְתוֹף מַחְצָה עֲלִיוֹנָה, וְכֵן רְאוּי לוֹ - אֶת שְׁלוֹ לְקַח בְּזֶה
הָעוֹלָם, וְאֶת שְׁלוֹ לְקַח בְּעוֹלָם הָאֲחֵר.

בְּשָׁעָה שֶׁהַקַּב"ה הִתְגַּלָּה בְּהַר סִינַי הִזְדַּעְזַע הָהָר וּבְשָׁעָה שֶׁסִּינַי
הִזְדַּעְזַע כָּל שְׂאֵר הָרֵי הָעוֹלָם הִזְדַּעְזְעוּ וְהָיוּ עוֹלָיִם וַיּוֹרְדִים
מַה לָּךְ הַיָּם כֵּי תְנוּם וְגו' (קיד, ה): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף ט"ז.)] שְׁנִינּוּ,
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשָׁעָה שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְגַּלָּה בְּהַר

בְּבֵנֵי צִאֵן: ז מִלְפָּנֵי אֲדוֹן חוּלֵי אֶרֶץ מִלְפָּנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב:
ח הַהֶפְכִי הַצּוּר אֲנִים מִיָּם חֲלָמִישׁ לְמַעֲיָנוּ מִיָּם:

—= זוהר תהלים =—

סִינֵי, הַזְדַּעְזַע הָהָר, וּבִשְׁעָה שְׁסִינֵי הַזְדַּעְזַע, כָּל שְׂאֵר הָרֵי
הָעוֹלָם הַזְדַּעְזְעוּ וְהָיוּ עוֹלִים וְיורְדִים, עַד שֶׁהוֹשִׁיט הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא יָדוּ עֲלֵיהֶם וְהִתְיַשְׁבוּ, וְקוֹל יוֹצֵא וּמְכַרִּיז, (תהלים קיד)
מֵה לָּךְ הָיָם כִּי תִנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסַּב לְאַחֹר, הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים
וְגו'. וְהֵם שָׁבִים וְאוֹמְרִים, מִלְפָּנֵי אֲדוֹן חוּלֵי אֶרֶץ. אָמַר רַבִּי
יִצְחָק, מִלְפָּנֵי אֲדוֹן - זֶה הָאֵם, שְׁכָתוֹב אִם הַבָּנִים שְׂמַחָה. חוּלֵי
אֶרֶץ - זֶה הָאֵם הַתַּחְתּוֹנָה. מִלְפָּנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב - זֶה הוּא הָאָב,
שְׁכָתוֹב בְּנֵי בְכָרֵי יִשְׂרָאֵל. וְעַל זֶה כָּתוּב בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לֹא
אָמוּ. מֵה זֶה בְּעֵטְרָה? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּכָתוּב (שמואל א כג)
וּשְׂאוּל וְאֶנְשָׁיו עֲטָרִים אֶל דָּוִד. מִשּׁוּם שְׂמַתְעֵטֵר בְּלֶבֶן וּבְאֵדָם
וּבְיָרֵק, בְּכָל הַגּוֹנִים שְׁכָלָם כְּלוּלִים בּוֹ וּמְקַפֵּים בּוֹ. אָמַר רַבִּי
יְהוֹדָה, בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לֹא אָמוּ, מִי זֶה הָעֵטְרָה? שְׁכָתוֹב
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר, וְכָתוּב (שם) וּבֵית תַּפְאָרְתִּי
אֶפְאֵר.

הַצּוּר תָּמִים פָּעְלוּ מַה מוֹשְׁמְעוּ שֶׁל הַצּוּר תָּמִים פָּעְלוּ?
שֶׁהַתְּהַפֵּךְ הַצּוּר מִיָּם לַעֲשׂוֹת פָּעְלוּ שֶׁל תָּמִים

הַהֶפְכִי הַצּוּר אֲנִים מִיָּם וְגו' (קיד, ח): [זוהר ח"ב פ' המון] (דף ס"ד:):
עוֹד אָמַר רַבִּי אַבְא, מִיָּם בְּכָל מְקוֹם, הָרֵי יְדוּעַ,
וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְעוֹרֵר בַּצּוּר הַזֶּה לְהוֹרִיק מִיָּם, שֶׁהָרֵי לֹא
רְאוּי [אלא מגדלה], וְזֶהוּ אוֹת וְנִסְ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל זֶה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שָׁבַח דָּוִד וְאָמַר, (תהלים קיד) הַהֶפְכִי הַצּוּר אָגַם מַיִם וְגוֹ'.
 וּמִשְׁמַע הַהֶפְכִי, שְׁהִרֵי אֵין דְּרָךְ הַצּוּר בְּכַף. וְעַל זֶה בַּצּוּר
 הַעֲלִיזוֹן הוֹצִיא מַיִם מִמְקוֹם שְׁלִמְטָה. וּמַה שָּׁמוּ שֶׁל אוֹתוֹ
 שְׁלִמְטָה? סָלַע, שְׁכָתוּב וְהוֹצֵאתָ לָהֶם מַיִם מִן הַסָּלַע. וּבִמָּה
 הוֹצִיא הַסָּלַע הַזֶּה מַיִם? בְּכַח הַצּוּר שְׁלִמְעָלָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן
 אָמַר, הַצּוּר תָּמִים פְּעֻלוֹ, מַה מִּשְׁמָעוֹ שֶׁל הַצּוּר תָּמִים פְּעֻלוֹ?
 שֶׁהַתְּהַפֵּךְ הַצּוּר לַעֲשׂוֹת פְּעֻלוֹ שֶׁל תָּמִים. וּמִיָּהוּ הַתָּמִים?
 אֲבָרָהִם, שְׁכָתוּב בּוֹ (בראשית יז) הַתְּהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָּמִים. וְזֶהוּ
 הַהֶפְכִי הַצּוּר אָגַם מַיִם, וּמִשְׁמַע תָּמִים פְּעֻלוֹ, וְזֶה אֲבָרָהִם.
 בְּשַׁעַה זֹו הוֹפֵךְ הַצּוּר לְתָמִים. בְּשַׁעַה שְׁנִיָּה אַחֲרַת, כְּשֶׁרָצָה
 [כשנעש] מְשֶׁה לְהוֹצִיא מַיִם בַּצּוּר הַזֶּה, בְּחֻטְאֵי יִשְׂרָאֵל לֹא חָזַר
 לְתָמִים כְּמוֹ בַּהֲתַחֲלָה. בְּאוֹתוֹ זְמַן הִתְרַעַם מִשֶּׁה וְאָמַר, צוּר
 יִלְדֶךָ תְּשִׂי. כְּלוּמַר, הִחֲלִשְׁתָּ אוֹתוֹ מִמֶּה שֶׁהָיָה בַּתְּחִלָּה,
 שֶׁבְּשִׁבְלֶךָ לֹא נִמְצָא עֲכָשׂוֹ תָּמִים, וְנִעְשָׂה [בז] דִּין, מַה שֶּׁלֹּא
 הָיָה בִּימֵי יִלְדֶךָ, כְּלוּמַר עֲלוּמִיךָ.

קטו א לא לָנו יְהוָה ^{תקף בעל חובות} לא לָנו כִּי לְשִׁמְךָ תָּן
 כְּבוֹד עַל חֶסֶדְךָ עַל אֲמוּנָתְךָ: ב לָמָּה יֹאמְרוּ
 הַגּוֹיִם אֵיךְ נָא אֱלֹהֵיהֶם ^{תקף בעל חובות}: ג וְאֵלֵהֶנּוּ ^{תקף בעל חובות} בְּשִׁמּוֹם
 כֹּל אֲשֶׁר חָפֵץ עָשָׂה: ד עֲצֵבֵיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יָדֵי
 אָדָם: ה פֶּה לָהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
 ו אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמְעוּ אֵף לָהֶם וְלֹא יִרְחֹזוּ: ז יָדֵיהֶם
 וְלֹא יִמְשִׁיחוּ רִגְלֵיהֶם וְלֹא יִחַלְכוּ לֹא יִהְיוּ בְּגִרוֹנָם:
 ח כְּמוֹתָם יִהְיוּ עֲשִׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר בָּטַח בָּהֶם: ט יִשְׂרָאֵל
 בָּטַח בִּיהוָה ^{תקף בעל חובות} עֲזָרָם וּמִגֹּנָם הוּא: י בֵּית אַחֲרָן
 בָּטְחוּ בִיהוָה ^{תקף בעל חובות} עֲזָרָם וּמִגֹּנָם הוּא: יא וְרֵאִי יְהוָה
^{תקף בעל חובות} בָּטְחוּ בִיהוָה ^{תקף בעל חובות} עֲזָרָם וּמִגֹּנָם הוּא: יב יְהוָה
^{תקף בעל חובות} זָכְרָנוּ יְבָרַךְ יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרַךְ אֶת בֵּית

שימוש תהלים

להתוכח עם המינים

לא לָנו (קטו, א): [שימוש תהלים לפרק קטו] זה המזמור הוא טוב
 בבואך להתוכח בדת נגד עובדי ע"ג.

זוהר תהלים
 ה' זָכְרָנוּ יְבָרַךְ - אֵלֹהֵי הַגְּבֻרִים יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל - אֵלֹהֵי
 הַנְּשִׁימִים מִשּׁוֹם שְׂזָכְרִים צְרִיכִים לְהַתְּבַרֵּךְ בְּתַחֲלָה וְאַחַר כֵּן נְשִׁימִים
 ה' זָכְרָנוּ יְבָרַךְ וְגו' (קטו, יב): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלג.)] [יְבָרַכְכֶם בְּיוֹם
 הַהוּא לְאִמּוֹר. רַבִּי יוֹסִי פָתַח וְאָמַר, (תהלים קטו) ה' זָכְרָנוּ

אָהֲרֹן: יֵי יְבָרְךָ יְהוָה יְהוָה הַקְּטָנִים עִם הַגְּדֹלִים:

— זוהר תהלים —

יְבָרְךָ יְבָרְךָ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל וּגו'. ה' זְכָרְנוּ יְבָרְךָ - אֱלוֹ הַגְּבָרִים.
 יְבָרְךָ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל - אֱלוֹ הַנְּשִׁים. מְשׁוּם שֶׁזְּכָרִים צְרִיכִים
 לְהַתְּבַרֵךְ בַּתְּחִלָּה, וְאַחַר כֵּן נְשִׁים, וְנְשִׁים לֹא מִתְּבַרְכוֹת אֲלֵא
 מִבְּרַכַת הַזְּכָרִים, שֶׁכְּשֶׁזְּכָרִים מִתְּבַרְכִים, אַז מִתְּבַרְכוֹת הַנְּשִׁים.
 וְאִם תֹּאמַר מִזֶּה שֶׁכָּתוּב (ויקרא טז) וְכִפַּר בַּעֲדוֹ וּבַעֲדַת בֵּיתוֹ,
 שֶׁצָּרִיךְ לְכַפֵּר עָלָיו בַּתְּחִלָּה וְאַחַר כֵּן עַל בֵּיתוֹ, מְשׁוּם שֶׁמִּתְּבַרְךָ
 מִמֶּנּוּ. בֹּא רֵאֵה שְׁנֵשִׁים לֹא מִתְּבַרְכוֹת אֲלֵא רַק מִגְּבָרִים,
 שֶׁכְּשֶׁמִּתְּבַרְכִים אֱלוֹ בַּתְּחִלָּה, וּמִבְּרַכָּה זֹאת מִתְּבַרְכוֹת. אֲלֵא בְּמָה
 בְּאַרְנוּ יְבָרְךָ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל? אֲלֵא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נֹתֵן
 תּוֹסֶפֶת בְּרֻכּוֹת לְזָכַר שְׁנוּשָׂא, מְשׁוּם שֶׁמִּתְּבַרְכַת מִמֶּנּוּ הָאִשָּׁה,
 וְכֵן בְּכָל מְקוֹם נֹתֵן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תּוֹסֶפֶת בְּרֻכּוֹת לְזָכַר
 שְׁנוּשָׂא, מְשׁוּם שֶׁמִּתְּבַרְךָ [מִמֶּנּוּ אֲשֶׁתוֹ, וְכֵן בְּכָל מְקוֹם נֹתֵן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא תּוֹסֶפֶת בְּרֻכּוֹת לְזָכַר שְׁנוּשָׂא כַּדִּי שֶׁתְּבַרְךָ מִמֶּנּוּ הַנִּקְבָּה] מֵאֲוֹתָהּ תּוֹסֶפֶת
 הַבְּרֻכּוֹת. כִּיּוֹן שֶׁשְׁנוּשָׂא הָאָדָם, נֹתֵן לוֹ שְׁנֵי חֲלָקִים, אֶחָד לוֹ
 וְאֶחָד לְנִקְבָתוֹ, וְהוּא נוֹטֵל הַכֹּל - חֲלָקוֹ וְחֲלָק נִקְבָתוֹ.

ה' זְכָרְנוּ יְבָרְךָ - אֱלֹהֵ הַגְּבָרִים שֶׁהֵיוּ עוֹלִים בְּחֶשְׁבוֹן בְּמִדְבַר
 וְהַקְּב"ה מְבָרְךָ אוֹתָם וּמוֹסִיף עֲלֵיהֶם בְּכָל זְמַן

ה' זְכָרְנוּ יְבָרְךָ וּגו' (קטו, יב): [זוהר במדבר פ' במדבר (דף ק"ז:)] רַבִּי
 יִצְחָק פָּתַח, (תהלים קטו) ה' זְכָרְנוּ יְבָרְךָ יְבָרְךָ אֶת בֵּית וּגו'.
 ה' זְכָרְנוּ יְבָרְךָ - אֱלֹהֵ הַגְּבָרִים, שֶׁהֵיוּ עוֹלִים בְּחֶשְׁבוֹן בְּמִדְבַר,
 וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבָרְךָ אוֹתָם וּמוֹסִיף עֲלֵיהֶם בְּכָל זְמַן. בֹּא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

רָאה, מִי שְׁאוּמֵר שְׂבַח חֲבֵרוֹ, שֶׁל בְּנָיו, אוֹ שֶׁל מְמוֹנוֹ - צָרִיךְ לְבָרְכוֹ וּלְהוֹדוֹת עָלָיו בְּבִרְכוֹת. מִנֵּינן לָנוּ? מִמַּשָּׁה, שֶׁכָּתוּב (דברים א) וְהִנֵּכֶם הַיּוֹם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לָרֹב. אַחַר כֵּן מֵה כָּתוּב? ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵכֶם יִסֹּף עֲלֵיכֶם כָּכֶם אֶלֶף פְּעָמִים וְגו'. שְׁתֵּי בִרְכוֹת הֵיוּ: אַחַת - ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵכֶם, הֲרִי אַחַת. אַחַר כֵּן - וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם. לְהוֹדוֹת עֲלֵיהֶם, בְּרְכוֹת עַל בְּרְכוֹת. וְאִם הוּא מוֹנֶה אֶת שְׂבַח חֲבֵרוֹ וְלֹא מוֹדֶה עָלָיו בְּרְכוֹת - הוּא נִתְפָּס בַּתְּחִלָּה מִלְמַעְלָה. וְאִם הוּא מְבָרֵךְ אוֹתוֹ - הוּא מִתְבָּרֵךְ מִלְמַעְלָה. וְהַבְּרָכָה צָרִיךְ לְבָרֵךְ אוֹתָהּ בְּעֵין טוֹבָה, וְלֹא בְּעֵין רָעָה. וּבְכָל רוּצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲהַבֵּת הַלֵּב. וּמֵה מִי שֶׁמְבָרֵךְ אֶת חֲבֵרוֹ, רוּצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁיְבָרֵךְ אוֹתוֹ בְּעֵין טוֹבָה, בְּלֵב טוֹב - מִי שֶׁמְבָרֵךְ אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל אַחַת כְּמֵה וְכֵמֵה שֶׁצָּרִיךְ עֵין טוֹבָה וְלֵב טוֹב וְאֲהַבֵּת הַלֵּב. בְּגִלּוֹל זֶה, (שם ו) וְאֲהַבֵּת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וְגו'.

יְבָרֵךְ אֶת בֵּית אֲהָרֹן - שֶׁהֵם מְבָרְכִים אֶת הָעָם בְּעֵין טוֹבָה וּבְלֵב טוֹב **בֵּא** רָאה, הֲרִי פִרְשׁוּהָ, אֵין הַבְּרָכָה שְׁלִמַמְעֵלָה שׁוֹרָה עַל דְּבַר שְׁנִמְנָה. וְאִם תֹּאמַר, יִשְׂרָאֵל אֵיךְ נִמְנוּ? אֵלֹא כִּפֹּר לְקַח מֵהֶם, וְהֲרִי פִרְשׁוּהָ, וְהַחֲשָׁבוֹן לֹא הָיָה עַד שֶׁנֶּאֱסַף כָּל אוֹתוֹ הַכִּפֹּר וְעָלָה לַחֲשָׁבוֹן. וּבַתְּחִלָּה מְבָרְכִים אֶת יִשְׂרָאֵל, אַחַר כֵּן מוֹנִים אוֹתוֹ כִּפֹּר, אַחַר כֵּן חוֹזְרִים וּמְבָרְכִים אֶת יִשְׂרָאֵל. נִמְצָא שֶׁיִּשְׂרָאֵל מִתְבָּרְכִים בַּתְּחִלָּה וּבִסּוּף, וְלֹא עוֹלָה בָּהֶם מִגִּפָּה. לָמָּה הַמִּגִּפָּה עוֹלָה בְּמִנֵּינן? אֵלֹא מִשׁוּם שֶׁבְּרָכָה לֹא שׁוֹרָה בְּמִנֵּינן. כִּיּוֹן שֶׁמִּסְתַּלְקֵת הַבְּרָכָה, הַצַּד הָאֲחֵר שׁוֹרָה

יד יִסֶּה יְהוָה עֲלֵיכֶם וְעַל בְּנֵיכֶם:
 טו בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
 טז הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיהוָה וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי אָדָם:
 זוהר תהלים

עָלָיו, וְיָכוֹל לְהַנְזֹק. בְּגִלּוֹל זֶה בְּמַנְיִן לּוֹקְחִים כִּפּוּר וּפְדִיּוֹן,
 לְסַלֵּק אוֹתוֹ מִהֶם. יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל - אֱלוֹ הַנְּשִׁים, שֶׁלֹּא
 עוֹלוֹת בְּמַנְיִן. יְבָרַךְ אֶת בֵּית אֶהְרֶן - שֶׁהֵם מְבָרְכִים אֶת הָעָם
 בְּעֵינַי טוֹבָה וּבְלֵב טוֹב וּבְאֵהֱבַת הַלֵּב. אֶת בֵּית אֶהְרֶן - כִּךָּ גַם
 הַנְּשִׁים (שְׁלֹהֵם), שֶׁמִּתְבָּרְכוֹת בְּבָרְכָה (שְׁלֹהֵם).

חֲדָשׁ הַשָּׁנִי, שֶׁהוּא זִיו בְּרֻכּוֹת הָעוֹלָם

יְבָרַךְ יִרְאִי ה' - אֵלֶּה הֵם הַלְוִיִּם, וְכֹלֶם מִתְבָּרְכִים, כִּי הֵם
 יִרְאִים מִהֶקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. הֶקְטְנִים עִם הַגְּדֹלִים -
 אִף עַל גַּב שֶׁלֹּא עוֹלִים בְּמַנְיִן. בֹּא רְאֵה, לֹא נִמְצָא מַנְיִן
 בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁהִתְבָּרְכוּ בּוֹ כְּמַנְיִן זֶה, שֶׁמַּנְיִן זֶה לְהִתְבָּרֵךְ הָיָה,
 וּלְהַשְׁלִים שְׁלֵמוֹת הָעוֹלָמִים הָיָה, וּבְמָקוֹם שֶׁהִתְבָּרְכוֹת יוֹצְאוֹת
 נִמְנוּ, שֶׁכְּתוּב בְּאַחַד לְחֲדָשׁ הַשָּׁנִי, שֶׁהוּא זִיו בְּרֻכּוֹת הָעוֹלָם,
 שֶׁמִּמֶּנּוּ יוֹצֵא זִיו לְעוֹלָם. וְעַל זֶה נִקְרָא חֲדָשׁ זִי"ו, שֶׁהִזִּיר
 שֶׁל הַכֹּל יוֹצֵא מִמֶּנּוּ, וְעַל זֶה כְּתוּב (תְּהִלִּים קלד) יְבָרְכֶךָ ה'
 מְצִיּוֹן, וְהַכֹּל דְּבַר אֶחָד, וְכְתוּב (שֵׁם קלג) כִּי שָׁם צְוָה ה' אֶת
 הַבְּרָכָה וְגו'.

הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַה' - יִשְׁנוּ ב' עֲנִינֵי שָׁמַיִם לְמַעְלָה וּלְמַטָּה מִקְּמוֹנוֹ
 הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַה' וְגו' (קטו טז): [זוהר שמות (דף טז)]. פְּתַח רַבִּי
 אָבָא וְאָמַר, כְּתוּב (תְּהִלִּים קטו) הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַה'

יז לא המתים יהללו יה ולא כל ירדי דומה: יה ואנחנו
נברך יה מעתה ועד עולם הללויה:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

והארץ נתן לבני אדם. בפסוק הזה יש להתבונן, וכך צריך לומר: השמים לה', והארץ נתן לבני אדם. מה זה השמים שמים? אלא כאן יש להתבונן, משום שיש שמים ויש שמים. שמים למטה, וארץ למטה מהם. שמים למעלה, וארץ למטה מהם. וכל הדרגות העליונות והתחתונות כלן כמו זה, אלה באלה. שמים למטה, הם עשר יריעות, כמו שנאמר (שם קד) נוטה שמים כיריעה. והקדוש ברוך הוא עשה אותם ואת המחוות שבתוכם להנהיג את הארץ התחתונה. התשיעי מנהיג את התחתונים, שסוכבים כעבותות העגלה. העשירי הוא העקר.

דוד המלך הוא חי והקרבה שלו לחי העולמים

לא המתים יהללו יה וגו' (קטו, יז): [זוהר ח"א פ' ויגש (דף טז:)]
ומשום כך אמר לא המתים יהללו יה. לא המתים, משום שצריך לשבח חי לחי. ומת לחי לא כן, שכתוב לא המתים יהללו יה, ואנחנו נברך יה, שהרי אנו חיים, ואין לנו חלק בצד המות כלל. חזקיהו אמר, (ישעיה לח) חי חי הוא יודך כמוני, משום שחי מתקרב לחי. דוד המלך הוא חי, והקרבה שלו לחי העולמים, ומי שנקרב אליו הוא חי, שכתוב ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום, וכתוב ובניו בן הוידע בן איש חי רב פעלים מקבצאל.

קטז א אהבתי כי ישמע יהוה את קולי
 תחנוני: ב כי הטה אזנו לי ובימי אקרא:
 ג אפפוני חבלי מות ומצרי שאל מצאוני צרה ויגון
 אמצא: ד ובשם יהוה אקרא אנה יהוה
 מלטה נפשי: ה חנון יהוה וצדיק ואלהינו
 מרחם: ו שמר פתאים יהוה דלותי ולי יהושיע:
 ז שובי נפשי למנוחכי כי יהוה גמל עליכי:
 ח כי חלצת נפשי ממות את עיני מן דמעה את רגלי
 מדחי: ט אתהלך לפני יהוה בארצות החיים:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

שלא ימות ממיתה משונה

אהבתי כי ישמע (קטז, א): [שימוש תהלים לפרק קטז] האומרו תדיר
 לא ימות ממיתה משונה ולא ממיתה פתאומית.

— זוהר תהלים —

**כָּמָה חֲבִיבָה הִיא הַנְּשָׁמָה הַנְּתוּנָה מִתַּחַת כְּסֵא הַכְּבוֹד מְמָקוֹם
 הַקֹּדֶשׁ מֵאַרְצוֹת הַחַיִּים**

אֶת־הַלֵּךְ לְפָנַי ה' וְגו' (קטז, ט): [זוהר חדש 9 נח, מדרש הנעלם (דף כ"ו:)]
 רבי פתח בפסוק הזה, (שם ה) מְצָאֵנִי הַשְּׁמֵרִים
 הַסֹּכְבִּים בְּעִיר הַכּוֹנֵי פְּעֻעוֹנֵי נְשָׂאוֹ אֶת רִדְדֵי מַעְלֵי שְׁמֵרֵי
 הַחַמּוֹת. כָּמָה חֲבִיבָה הִיא הַנְּשָׁמָה הַנְּתוּנָה מִתַּחַת כְּסֵא
 הַכְּבוֹד, מְמָקוֹם הַקֹּדֶשׁ, מֵאַרְצוֹת הַחַיִּים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים

י הָאֲמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עֲנִיתִי מְאֹד: יא אֲנִי אָמַרְתִּי
 בְּחַפְזִי כָּל הָאָדָם כֹּזֵב: יב מִה אָשִׁיב לִיהוָה לְכֹל כָּל
 תְּגַמְלוּהוּ עָלַי:

— זוהר תהלים —

קטז) אַתְּהֵלֶךְ לִפְנֵי ה' בְּאֲרָצוֹת הַחַיִּים. וְלָמָּה קָרָאוּ דָוִד
 אֲרָצוֹת הַחַיִּים, וְכִי לְמַעַלְהָ יֵשׁ אֲרָצוֹת? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לֹא
 אֲרָצוֹת מִמֶּשׁ, וְלֹא עַל דַּעַת שֶׁל אֲרָצוֹת אָמַר אוֹתוֹ דָּוִד, אֶלֶּא
 לְשׁוֹן רְצוּי הוּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל כ) אֲרָצָה אֶתְכֶם. כְּלוֹמַר,
 אָמַר דָּוִד, אַתְּהֵלֶךְ לִפְנֵי ה' בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִרְצוּ תַמִּיד
 הַצַּדִּיקִים, הַנִּקְרָאִים חַיִּים, אֲשֶׁר רְצוֹנָם וְחַפְצָם לְלַכֵּת שָׁמָּה.
 וּמִמָּקוֹם הַקִּדְשׁ בָּאָה הַנְּשֻׁמָּה לְהָאִיר עַל הַגּוֹף הָאֶפֶל, כְּדִי
 לְהוֹלִיכּוֹ בְּדַרְךְ יִשְׂרָאֵל וְלַעֲבֹד עֲבוֹדָתוֹ וְרְצוֹן בּוֹרְאוֹ, לְבֹא
 לְמַחֵר וְלִטַּל שְׂכָרוֹ

מלמד שהקב"ה דן מדה כנגד מדה

מִה אָשִׁיב לַה' וְגו' (קטז, יב): [זוהר חדש מדרש רות (דף טז:)] וַתִּשָּׂא
 עֵרְפָה לַחֲמוֹתָהּ. עֵרְפָה - הִרְפָּה שָׁמָּה. לָמָּה נִקְרָא שָׁמָּה
 עֵרְפָה? עַל שֶׁחֲזָרָה עֵרְפָה לַחֲמוֹתָהּ, וְחֲזָרָה לְמִקְוָמָהּ לְשָׂדֶה
 מוֹאָב. זָנְתָה, וְלֹא קָבְלוּהָ, וְהִלְכָה לְאַרְץ פְּלִשְׁתִּים. וְהַכֵּל
 דְּשִׁים בָּהּ כְּהַרְפִּיפוֹת, שֶׁהַפְּקִירָה עֲצָמָה לְזָנוּת. וְיִלְדָה מְזֻנּוֹת
 שֶׁשָּׂה בָנִים, וְכֻלָּם נִפְלוּ בְּיַד דָּוִד וְאֲנָשָׁיו, שֶׁהָיָה בֶן בְּנֵה שֶׁל
 רות, שֶׁנֶּאֱמַר (שם כא) וַיִּשְׁבֵי בְּנָב אֲשֶׁר בִּילִידֵי הָרְפָה. וְכִי מִי
 נָתַן אוֹתָם בְּנָב? וְהֵלֵא נָב סְמוּכָה לִירוּשָׁלַיִם הִיא, בְּאַרְץ
 יִשְׂרָאֵל, וְהוּא בְּאַרְץ פְּלִשְׁתִּים? אֶלֶּא כֹּף אָמַר רַבִּי פְּנַחֲס,

— זוהר תהלים —

מִלְמַד שְׁבָא עַל עֶסְקֵי נָב, מִפְּנֵי שְׁגָרָם עֲנִין נָב עִיר הַכְּהָנִים, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם הַצְּדִיקִים אֲפִלּוּ כְּחוּט הַשְּׁעָרָה. אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: דָּוִד, גְּרַמְתָּ כָּךְ בְּנָב עִיר הַכְּהָנִים, חֲיִיךָ, אוֹ הַדִּין יַחֲוֹל עַל עֲצֻמְךָ, אוֹ עַל זֶרְעֶךָ, וְלֹא יִשָּׂאֵר אֲלֵא אֶחָד. שָׁנָה רַבִּי חֲזִיָּא, כְּתוּב (שְׁמוּאֵל א כב) וַיִּמְלֹט בֶּן אֶחָד לְאַחִימֶלֶךְ וְגו'. שְׁלֵא נִשְׂאֵר לְאַחִימֶלֶךְ מִכָּל בֵּית אָבִיו זוֹלָתִי אֲבִיתֶר לְבָדוֹ, וְעַל עוֹן זֶה מֵת שְׂאוּל וּבְנָיו, וְכִמָּה אֲלָפִים וּרְבָבוֹת מִיִּשְׂרָאֵל, וְנִגְזַר עַל דָּוִד לְמוֹת. פִּינֵן שְׁהֲלֵךְ לְאַרְצָא פְּלִשְׁתִּים, רְאֵתָה אוֹתוֹ הֲרָפָה. אָמְרָה לְבָנָה: זֶה שְׁהָרַג אֶחֱיָךְ. בְּאוֹתָהּ הַשָּׁעָה הִגִּיעַ זְמַן מִדַּת הַדִּין לְהַנְקָם מִדָּוִד עַל עֶסְקֵי נָב, וְזָמַן אֶת יִשְׁבִּי לְהֲרַגּוֹ. מִיָּד - וַיִּשְׁבִּי בְּנָב, שְׁבָא עַל עֶסְקֵי נָב. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, כְּךָ אָמַר דָּוִד: רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זֶרְעִי יִהְיֶה נִכּוֹן לְפָנֶיךָ, וְהִרְיִנִי מִקַּבֵּל עָלַי אֶת הַדִּין.

מָה עָשָׂה? נָטְלוּ יִשְׁבִּי, וְהִגְרִים אֶת עֲצָמוֹ עָלָיו וְעַל הַמָּטָה. אָמַר לוֹ: אֵין כְּבוֹדִי. נָטְלוּ וְזָרְקוּ בְּאוֹרִי, וְשֵׁם הַסִּיף שִׁיְהָרַג בּוֹ דָּוִד. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (שְׁמוּאֵל ב כא) וְהוּא חָגוּר חֶרֶב חֲדָשָׁה וַיֹּאמֶר לְהַכּוֹת אֶת דָּוִד. מִיָּד הַזְּכִיר אֲבִישִׁי שֵׁם הַמְּפָרֵשׁ, וְעַמַּד בְּאוֹרִי, וְסוֹסוֹ מִיָּד נִשְׁמַט, וְהֲלֵךְ לִירוּשָׁלַיִם. הֲלֵךְ אֲבִישִׁי וּבָא לְסַנְהֶדְרִין וְאָמַר, מַהוּ לְרַכֵּב עַל סוֹסוֹ שֶׁל מֶלֶךְ בְּשַׁעַת הַדְּחָק? וְהַתִּירוּהוּ. מִצָּאוֹ לְדָוִד עוֹמַד בְּאוֹרִי. אָמַר לוֹ, חָזֵר מִתְּפִלְתֶּךָ. אָמַר לוֹ, (תהלים קטז) מָה אָשִׁיב לַה' כָּל תַּגְּמוּלוֹהִי עָלַי. שְׁכָךְ מִקַּבְּלָנִי מִבֵּית דִּינּוֹ שֶׁל שְׁמוּאֵל הֲרַמְתִּי, שְׁאֲפִלוּ חֶרֶב חֲדָה מְנַחַת עַל צְוָאָרוֹ שֶׁל אָדָם אֵל יִמְנַע עֲצָמוֹ

יג בּוֹם יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא וּבְשֵׁם יְהוָה אֲקַרְא׃ אֲקַרְא׃ יד נִרְרִי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מִן הַרְחָמִים. מִיַּד חָזַר מִתְּפִלָּתוֹ, וְקִבַּל הַדִּין עַל זָרְעוֹ, שְׁכָתוּב (שמואל ב כא) וַיַּעֲזֹר לוֹ אֲבִישִׁי בֶן צְרוּיָה וַיִּף אֶת הַפְּלִשְׁתִּי וְגו'.
 מָה כָּתוּב? (שמואל א יא) וַעֲתָלְיָה אִם אֲחֻזְיָהוּ רָאֲתָה כִּי מֵת בְּנָה וְתִקֶּם, (דברי הימים ב כב) וְתֹאבֵד אֶת כָּל זָרַע הַמְּמֻלְכָה. כָּתוּב וְתֹאבֵד, וְכָתוּב וְתִדְבֵר אֶת כָּל זָרַע כו'. מָהוּ וְתִדְבֵר? אֲמָרָה, שְׁעֵתִי־דִין זָרְעוֹ שֶׁל דָּוִד לְאָבֵד מִן הָעוֹלָם. וְתִקַּח יְהוֹשֻׁבֵעַ בֵּת הַמֶּלֶךְ יוֹרָם כו', אֶת יוֹאָשׁ כו'. מְלַמֵּד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דֵין מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה. וְעַל כָּל זֶה, אֵף עַל פִּי שְׁנַגְזָרָה גְזָרָה זֹו וְנִתְּן רְשׁוּת לְמִדַּת הַדִּין, עַל זֶה כָּתוּב (ישעיה י) עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב לַעֲמֵד. עֲדִין מִדַּת הַדִּין בְּנֹב עוֹמְדַת וְתוֹבַעַת דִּין מִלְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְמָה בְּצַדִּיקִים מְדַקְדֵּק הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כֵּן - בְּרִשְׁעִים עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

מָה שׁוֹשְׁנָה יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר עָלִים - אֵף בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת רַחֲמִים שְׁמֹקִיפּוֹת אוֹתָהּ מִכָּל צְדָדֶיהָ בּוֹם יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא וְגו' (קטז, יג): [הקדמת זוהר (דף א.א.)]: רַבִּי חֲזַקְיָה (נ"א רבי אלעזר) פִּתַּח, כָּתוּב (שיר השירים ב) כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים. מִי הַשׁוֹשְׁנָה זֹו כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל [משום שיש שושנה ויש שושנה]. מָה הַשׁוֹשְׁנָה שְׁהִיא בֵּין הַחוּחִים יֵשׁ בָּהּ אָדָם וְלִבָּן - אֵף כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בָּהּ דִּין וְרַחֲמִים. מָה שׁוֹשְׁנָה יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר עָלִים - אֵף בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת רַחֲמִים שְׁמֹקִיפּוֹת אוֹתָהּ מִכָּל צְדָדֶיהָ. אֵף אֱלֹהִים שֶׁל כָּאוֹן,

— זוהר תהלים —

מִשְׁעָה שְׁנֹזֶכֶר, הוֹצִיא שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה תְבוֹת לְהַקִּיף אֶת כְּנֹסֶת
 יִשְׂרָאֵל וְלִשְׁמֹר אוֹתָהּ. וְאַחַר כֵּךְ נִזְכַּר פַּעַם אַחֲרָתָּה. לָמָּה נִזְכַּר
 בְּפַעַם אַחֲרָתָּה כְּדִי לְהוֹצִיא חֲמֻשָּׁה עָלִים חֲזֻקִים שְׁסוּבָבִים אֶת
 הַשְּׁוֹשְׁנָה. וְאוֹתָם הִחֲמֻשָּׁה נִקְרָאִים יְשׁוּעוֹת, וְהֵם [חַמְשָׁה]
 [חַמְשִׁים] שְׁעָרִים. וְעַל זֶה הַסּוּד כָּתוּב (תהלים קטז) כּוֹס יְשׁוּעוֹת
 אִשָּׁא, זו כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. הַכּוֹס שֶׁל בְּרָכָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת עַל
 חֲמֵשׁ אֲצָבָעוֹת וְלֹא יוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁהַשְּׁוֹשְׁנָה שְׁיֹשְׁבֶת עַל חֲמֻשָּׁה
 עָלִים חֲזֻקִים בְּדִגְמָא שֶׁל חֲמֵשׁ אֲצָבָעוֹת. וְהַשְּׁוֹשְׁנָה הַזֹּאת הִיא
 כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. מִ"אֱלֹהִים" הַשְּׁנִי עַד "אֱלֹהִים" הַשְּׁלִישִׁי –
 חֲמֵשׁ תְבוֹת. מִכָּאן וְהִלָּא הָאוֹר שֶׁנִּבְרָא וְנִגְנָז וְנִכְלָל בְּבְרִית
 הַהוּא שֶׁנִּכְנַס בְּשׁוֹשְׁנָה [ס"א זר] וְהוֹצִיא בָּהּ זָרַע, וְזֶה נִקְרָא עֵץ
 עֶשְׂרֵה פְרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בוֹ. וְאוֹתוֹ הַזָּרַע קָיָם בְּאוֹת הַבְּרִית מִמֶּשׁ.
 וְכִמוֹ שֶׁדָּמוֹת הַבְּרִית נִזְרַע בְּאֲרָבָעִים וּשְׁנַיִם זְרוּגִים [שֶׁל אוֹתוֹ]
 הַזָּרַע הַהוּא, כֵּךְ נִזְרַע הַשֵּׁם הַחֲקוּק מִפְּרֵשׁ בְּאֲרָבָעִים וּשְׁתַּיִם
 אוֹתִיּוֹת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית.

כּוֹס יְשׁוּעוֹת אִשָּׁא שְׁהָרִי בְּכּוֹס זו שׁוֹפְעוֹת הַבְּרָכוֹת מֵאוֹתָן
 יְשׁוּעוֹת שֶׁלְמַעֲלָה וְהוּא נוֹטֵל אוֹתָם וְכוֹנֵס אוֹתָם אֵלָיו

כּוֹס יְשׁוּעוֹת אִשָּׁא וְגו' (קטז, יג): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף קנא)]. **רַב**
 הַמְנוּנָא הִזְקֵן לֹא נָתַן כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה לְאָדָם אַחַר לְבָרָךְ,
 [שרצה לטל] אֲלֵא הוּא הַקָּדִים וְנָטַל אוֹתוֹ [בימינו ובשמאל] בְּשֵׁתִי
 יְדָיו וּמִבְּרָךְ. וְהָרִי אִמְרָנוּ שֶׁצָּרִיךְ לְטַל אוֹתוֹ בְּיָמִין [ולא בשמאל]
 וּבְשֵׁמְאֵל, וְאֵף עַל גַּב שֶׁכָּלֵם הַתְּעוֹרְרוּ בוֹ – יָפָה הוּא. אָבֵל
 כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה כֵּךְ צְרִיךְ כּוֹס, שֶׁכָּתוּב (תהלים קטז) כּוֹס יְשׁוּעוֹת

— זוהר תהלים —

אָשָׂא, שְׁהָרִי בְּכּוּס זֹו שׁוֹפְעוֹת הַבְּרָכוֹת מֵאוֹתָן יִשׁוּעוֹת
 שְׁלַמְעֵלָה, וְהוּא נוֹטֵל אוֹתָם וְכוֹנֵס אוֹתָם אֵלָיו, וְשֵׁם נִשְׁמַר
 [להם] יֵינן הָעֲלִיּוֹן וּמִתְכַּנֵּס בְּאוֹתוֹ כּוּס, וְצָרִיכִים לְבָרֵךְ אוֹתוֹ
 בְּיָמִין [ובשמאל] וְלֹא בְּשִׂמְאֵל, וְהַיִּינן שֶׁהוּא כְּנוּס בְּכּוּס הַזּוֹאת,
 שְׁוִיתְבָּרְכוּ כְּאַחַד, וְצָרִיכִים לְבָרֵךְ אֶת הַשְּׁלֵחַן שֶׁלֹּא יִהְיֶה רִיב
 מִלְּחָם וַיִּינן, הַכֹּל [אחד] כְּאַחַד. בֵּא רְאֵה, כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת
 כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, וְכִינן שֶׁהִיא כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, צָרִיף יָמִין וּשְׂמֵאל
 [וצריך] לְטַל אוֹתָהּ, וְאוֹתָהּ כּוּס נִתְּנָת בֵּין יָמִין לְשִׂמְאֵל, וְצָרִיכָה
 לְהִתְמַלֵּא יֵינן בְּשִׁבִיל יֵינן הַתּוֹרָה שִׁיּוּצָא מִן הָעוֹלָם הַבָּא. וּבֵא
 רְאֵה, כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, [כאן] בְּזֵה הַתְּגִלּוֹ דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים כָּאֵן
 שְׂאָנוּ בְּמַעְרָה, אוֹמֵר כָּאֵן נִתְּגַלָּה סוּד הַמְּרַכְּבָה הַקְּדוּשָׁה, כּוּס
 שֶׁל בְּרָכָה צָרִיף לְקַבְּלָהּ בְּיָמִין וּבְשִׂמְאֵל, זֶה צְפוֹן וְדָרוֹם, וְכוּס
 שֶׁל בְּרָכָה שִׁיְהִיָּה נוֹטֵל בְּרָכָה מֵהֶם.

בְּכּוּס שֶׁל בְּרָכָה סוּד הָאֲמוּנָה

מִי זֹו כּוּס שֶׁל בְּרָכָה? זֹו (שִׁיר ג) מִטְּתוֹ שֶׁלְשִׁלְמָה, שְׁצָרִיף
 שְׁתַּנְתָּן בֵּין צְפוֹן וְדָרוֹם, וְצָרִיף לְהַנִּיחָהּ בְּיָמִין, וְהַגּוֹף
 שִׁיתַתְקֵן עִמָּהֶם, וְיִשְׁגִּיחַ בְּאוֹתָהּ כּוּס שֶׁל בְּרָכָה לְבָרֵךְ אוֹתָהּ
 בְּאַרְבַּע בְּרָכוֹת, מִשׁוּם שְׁכִתּוּב (דְּבָרִים יא) תָּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ
 בָּהּ וְגו'. נִמְצָא בְּכּוּס שֶׁל בְּרָכָה סוּד הָאֲמוּנָה, צְפוֹן וְדָרוֹם
 וּמִזְרָח וּמַעְרָב, הָרִי מְרַכְּבָה קְדוּשָׁה כְּרָאוּי לוֹ. וְשִׁלְחַן בְּלָחָם,
 כְּדִי שִׁיתְבָּרֵךְ אוֹתוֹ לְחֵם שְׁלַמְטָה וְיִתְבָּרֵךְ לְחֵם עֲנִי, וְיִהְיֶה
 לְחֵם עֲנִי, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ. וְיִמְצָא שְׁכִנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְבָּרַכַת
 בְּאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, לְמַעְלָה [בְּאוֹתוֹ לְחֵם שֶׁל

— זוהר תהלים —

ברכה]. וְכֹסֶם שֶׁל בְּרָכָה, לְחַבֵּר דָּוִד הַמֶּלֶךְ בְּאֲבוֹת, וְיִתְבַּרֵּךְ לְמַטָּה, שְׂיִתְבַּרֵּךְ [וְהַשְּׁלַחַן בְּלַחֵם מִשּׁוֹם שִׂיתְבַּרֵּךְ מִכָּל הַצַּדִּידִים, מִלְּמַעְלָה וּמִלְּמַטָּה לְמַעְלָה בְּסוּד כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה, שִׂיתְחַבֵּר דָּוִד הַמֶּלֶךְ בְּאֲבוֹת וְיִתְבַּרֵּךְ לְמַטָּה, שִׂיתְבַּרֵּךְ לַחֵם עֵינֵי וְיִהְיֶה לַחֵם עֲנַג, וְהָרִי בְּאַרְנֵנו, וְיִתְבַּרֵּךְ] שְׁלַחְנוּ שֶׁל הָאָדָם, שְׂיִמָּצָא בּוֹ מְזֹזֵן תָּמִיד.

סדר כוס של ברכה ומנהגיה וסודותיה

כּוֹס יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא וְגו' (קטז, יג): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רמ"ד:)]
שְׁלִישִׁי - כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה שֶׁתִּקְנֶנוּ בּוֹ עֲשָׂרָה דְּבָרִים:
 הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה. עֲטוּר. עֲטוּף. חֵי. מְלֵא. מְקַבְּלוּ בְּשִׁתֵּי יָדָיו.
 וְנוֹתְנוּ בְּיָמֵינוּ. וְנוֹתְנָה עֵינָיו בּוֹ. וּמַגְבִּיָּהוּ מִן הַקְּרָקַע טַפְחָה.
 וּמְשַׁגְּרוּ בְּמַתְנָה לְאַנְשֵׁי בֵיתוֹ. וּבְדַרְךָ סוּד, כּוֹס (דְּבָרִים לַג) מְלֵא
 בְּרַכַּת ה'. כּוֹס בְּגִימָטְרִיא אֱלֹהִיִּים, וּמִשָּׁם הַנְּשָׁמָה, שֶׁהִיא עַל
 שְׁמוֹ - כּוֹס. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים קטז) כּוֹס יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא. מִי
 נִקְרָא יִשׁוּעוֹת? חֵמֶשׁ אֲצַבְּעוֹת, שֶׁהֵן כְּנֶגֶד חֵמֶשׁ סְפִירוֹת שֶׁל
 כּוֹס, שֶׁהוּא שֵׁם אֱלֹהִים חַיִּים שֶׁהִבִּינָה מִתְּפִשְׁטָה בְּהֵם
 לְחַמְשֵׁים שְׁעָרִים. ה' פְּעָמִים עָשָׂר, בְּאוֹת י', שֶׁהוּא עֲשָׂרָה
 דְּבָרִים שֶׁתִּקְנֶנוּ חֲכָמִים בְּכוֹס, שֶׁהוּא אֱלֹהִים חַיִּים, חֵמֶשׁ
 אוֹתִיּוֹת בְּחֶשְׁבוֹן ה'. וּבְאַרְוֵי, בְּכוֹס שֶׁצָּרִיךְ הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה.
 הִדְחָה מִבְּחוּץ, וְשִׁטְיָפָה מִבְּפָנִים. וְסוּד הַדְּבָר - שְׂיִהָא תּוֹכוֹ
 כְּבָרוֹ. מִי שֶׁזָּכָה לְנִשְׁמָה מְכוֹסָה, לְהִיּוֹת נִשְׁמָה טְהוֹרָה
 מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ. וְסוּד הַדְּבָר - (ויקרא טז) וְטָהְרוּ וְקִדְּשׁוּ. טְהוֹרָה
 מִבְּפָנִים, וְקִדְּשָׁה מִבְּחוּץ. וְמָה כּוֹס אֵין טְהוֹרָתוֹ וְקִדְּשׁוֹ
 מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ בְּלִי מֵים - אֵין כֶּף הַנְּשָׁמָה אֵין טְהוֹרָתָה

— זוהר תהלים —

וְקִדְשָׁתָהּ מִבְּפָנַי וּמִבְּחוּץ בְּלִי תוֹרָה. וּמִשּׁוּם זֶה אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, מִי שָׁאִין תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ לֹא יִכְנַס לְבֵית הַמְּדַרְשׁ. בְּגִלְל שָׁאִין הוּא מַצֵּד עֵץ הַחַיִּים, אֲלֵא מַעַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע.

עמור - פִּרְשׁוּהוּ מִעֵטְרוֹ בְּתַלְמִידִים. וְדַרְךְ סוּד - ה' הִיא כּוֹס, מִעֵטְרוֹ בְּתַלְמִידִים בְּאוֹת י', שֶׁהִיא עֵטְרָה עַל ה'.
עטוף - צָרִיף לְעֵטֶף רֵאשׁוֹ בְּגִלְל שֶׁהַשְּׂכִינָה עַל רֵאשׁוֹ. שְׂכָף פִּרְשׁוּהוּ בְּעֲלֵי הַמְּשָׁנָה, אָסוּר לְתַלְמִיד חָכֵם לְהֵלֵךְ ד' אַמוֹת בְּגִלְוֵי הָרֵאשׁ, מִשּׁוּם (ישעיה ו) מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. כָּל שְׂכָן בְּבִרְכָה וּבְהִזְכָּרַת שֵׁם הַקָּדוֹשׁ שָׁאִסוּר לְהִיּוֹת בְּגִלְוֵי הָרֵאשׁ. שְׂאוֹת י' מִן יְהוָה הִיא שֶׁהַתְּעַטְפָה בְּאוֹר, וְנִעְשָׂתָה אֹוִיר. (וזהו אויר של ארץ ישראל מחכים) מִשּׁוּם שְׂאוֹת י', שֶׁהִיא חֲכָמָה, בְּאוִיר, וְזֶהוּ אוֹר שֶׁהַתְּעַטְפָה בּוֹ כְּשֶׁבָרָא אֶת הָעוֹלָם. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (תהלים קד) עֵטָה אוֹר כְּשֶׁלְּמָה. וְזֶהוּ (בראשית א) יְהִי אוֹר - יְהִי אֹוִיר. וּפִרְשׁוּהוּ בְּעֲלֵי סוּדוֹת הַתּוֹרָה, בְּטָרִם שְׁנֵתְהוּהָ כָּל דָּבָר, נִתְהוּוּ הַהוִיּוֹת. וּמִשּׁוּם זֶה נֶאֱמַר יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר, שֶׁהִיא מִזְמַן קִדְמוֹן. חִי - פִּרְשׁוּהוּ חִי מִן הַחֲבִית. וְדַרְךְ סוּד - שְׂכִינָה עֲלִיוֹנָה הִיא שְׂמִינִית לְסְפִירוֹת מִמַּטָּה לְמַעְלָה, וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרָאת אוֹת ח', וְנֶאֱמַר בָּהּ (משלי כד) בְּחֲכָמָה יִבְנֶה בֵּית. וְזֶהוּ חֲבִית: ח' בִּי"ת. וּמִשּׁוּם שֶׁהִיא חַיִּים, שְׂכָתוֹב (משלי ג) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ, הַיֵּין מִשֵּׁם הוּא חִי. וְזֶהוּ יֵינָה שֶׁל תּוֹרָה. מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בָּהּ נִקְרָא חִי. וְעוֹד, צִדִּיק חִי, שֶׁהוּא חִי מִן הַחֲבִית. יֵין יֵשׁ מִמֶּנּוּ שְׁנֵי גֻּנִים - לְבָן. וְאָדָם. יֵין גִּימְטְרִיא שְׁבַעִים פָּנִים. הָרִי ע"ב. וּכְנֻגָד שְׁנֵי גֻּנִים שֶׁל הַיֵּין,

— זוהר תהלים —

הוא זכור ושמור של שבת, ושבעים תבות של קדוש ויכל"ו
- הרי ע"ב.

מלא - זהו שכתוב כוס (דברים לג) מלא ברפת ה'. ואף שהוא
מלא מיינה של תורה. אדם כף צריך להיות שלם, כמו
שנאמר (בראשית כה) איש תם - גבר שלם, כמו (שם לג) ויבא
יעקב שלם. כף צריך להיות נשמה שלמה, ולא יהיה בה פגם,
שנאמר (ויקרא כא) שכל (איש) אשר בו מום לא יקרב. אף כף
אותיות אלם עם י"ה - הוא אלהים, כחשבון כוס. (שם י"ה)
הוא מלא, והפך אותיות אלם ותמצא מלא. מתי? כאשר יש
שם אותיות י"ה. והינו (שמות יז) כי יד על כס י"ה. אדנ"י
חשבונו ו"ה. העמוד האמצעי מלא משניהם, ומשום זה
שורה עליו אדם, שהוא שם מפרש. מקבלו בשתי ידיו - כמו
התורה שהיתה בשני לוחות, חמשה דברות בלוח אחד כנגד
חמש אצבעות של יד ימין, וחמשה בלוח שני כנגד חמש
אצבעות של יד שמאל. ונתנו בימין, כלומר ביד ימין. ומשום
זה, שני לוחות אבנים בידו, ולא בידיו. וזהו שמעיד הפסוק,
(דברים לג) מימינו אש דת למו. ונותן עיניו בו - משום שכוס
זה הוא כנגד ארץ ישראל, שנאמר בה (דברים יא) תמיד עיני ה'
אלהיך בה. ועינים של מעלה הם שבעים סנהדרין, ועליהם
משה ואהרן. שתי עינים עליונות. אחת עין ימין, ואחת עין
שמאל. והם ע"ב, כמנין "ביין". וזהו סוד של נותן בכוס
עינו. ומגביהו מן הקרקע טפח - משום שאות ה' היא כוס,
צריך להעלות אותה באות י', שהיא טפח, שבו נפתחת אות

לַיהוָה אֱשָׁלֵם נִגְדָה נָא לְכֹל עַמּוֹ: טו יִקָּר בְּעֵינַי
 יְהוָה הַמּוֹתֵה לַחֲסִידָיו: טז אָנָּה יְהוָה בִּי
 אֲנִי עַבְדְּךָ אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אִמְתְּךָ פִּתְחֵת לְמוֹסְרֵי: יז לְךָ
 אֲזַבַּח זִבַּח תִּזְדָּה וּבָשֵׁם יְהוָה אֶקְרָא: יח נְדָרֵי
 לַיהוָה אֱשָׁלֵם נִגְדָה נָא לְכֹל עַמּוֹ: יט בְּחִצּוֹת
 בַּיִת יְהוָה בְּתוֹכִי יְרוּשָׁלַם הִלְלִינָה:

— זוהר תהלים —

ה' בְּחַמֵּשׁ אֶצְבָּעוֹת. וּמִשְׁגָּרוּ לְאִנְשֵׁי בֵיתוֹ בְּמִתְנָה - מְשׁוּם
 שֶׁתִּתְבָּרַךְ אִשְׁתּוֹ, שֶׁהִיא נֶפֶשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (במדבר יא) נֶפֶשׁנוּ
 יִבְשֶׁה אֵין כָּל. וּמִתְבָּרַכַת וְעוֹשֶׂה פְרוֹת. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (בראשית א)
 תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דָּשָׂא.

קִיז א הִלְלוּ אֶת יְהוָה כָּל גּוֹיִם שִׁבְחֵהוּ כָּל
הָאֲמִיּוֹת: ב פִּי גֹבֵר עָלֵינוּ חֲסֵדוֹ וְאַמֶּת יְהוָה
לְעוֹלָם הִלְלוּיָהּ:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

למי שהלשינוהו חנים

הללו את ה' כל גוים (קז, א): [שימוש תהלים לפרק קז] למי שהלשינו
עליו ולא עשה כלום.

— זוהר תהלים —

הִלְלוּ אֶת יְהוָה כָּל גּוֹיִם שִׁבְחֵהוּ כָּל הָאֲמִיּוֹת (קז, א): [זוהר ספר
שמות פ' תרומה (דף קנ"ב:)] אָמַר רַבִּי יִצְחָק, זֶה שֶׁאָמַר מוֹרְנוּ
שְׁתַּכַּלֶּת הִיא כֶּסֶף דִּין, וּכְשֶׁהִיא עוֹמֶדֶת בְּגוֹן הַזֶּה, אֲזִי הִיא
כֶּסֶף לְדוֹן דִּינֵי נַפְשׁוֹת. מַתִּי הִיא בְּרַחֲמִים? אָמַר לוֹ, בְּשַׁעַה
שֶׁהַכְּרוּבִים מַחְזִירִים פְּנֵיהֶם זֶה עִם זֶה וּמִסְתַּכְּלִים פְּנִים
בְּפָנִים. כִּיּוֹן שֶׁאֹתָם כְּרוּבִים מִסְתַּכְּלִים פְּנִים בְּפָנִים, אֲזוֹ כָּל
הַגְּנוּנִים מִתְתַּקְּנִים, וּמִתְהַפֵּף גּוֹן תַּכְלַת לְגוֹן אַחֵר. מִתְהַפֵּף גּוֹן
יֶרֶק לְגוֹן זֶהָב (לבן). וְלָכֵן בְּהַפּוּף הַגְּנוּנִים מִתְהַפֵּף מִדִּין
לְרַחֲמִים, וְכֵן מִרַחֲמִים לְדִין, וְהַכֹּל בְּהַפּוּף הַגְּנוּנִים. כְּמוֹ
שֶׁמְסַדְרִים יִשְׂרָאֵל תְּקוּנֵיהֶם לְקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כִּךָּ הַכֹּל עוֹמֵד
וְכִךָּ מִסְתַּדֵּר. וְלָכֵן כְּתוּב (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר,
בְּאוֹתָם גְּנוּנִים שְׁכֻלּוּלִים זֶה בְּזֶה, הִיפִי שֶׁל כָּלָם. וְעֲשִׂיתָ שְׁלַחַן
עֲצֵי שֹׁטִים וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פִּתַּח, (דברים ח) וְאָכַלְתָּ וְשִׁבַּעְתָּ
וּבִרְכַתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ וְגו'. כִּמָּה צְדִיקִים הֵם יִשְׂרָאֵל שֶׁהִקְדוּשׁ

— זוהר תהלים —

ברוך הוא התרצה בהם וקרבם אליו מכל העמים, ובשכיל ישראל נתן מזון ושבע לכל העולם, ואלמלא ישראל - לא נתן הקדוש ברוך הוא מזון לעולם

פי גבר עלינו חסדו וגו' (קיי, ב) : זוהר שמות פ' תרומה (דף קנ"ו). זוהר תורה] פתח רבי יוסי ואמר, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הבה אשר נתן לך. אם בארץ ישראל מברכים, בחוץ לארץ מניין לנו, שהרי בגון זה לא צריך? אלא, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, חלק את הארץ. הישוב הוא לצד אחד, והתרכה היא לצד אחר. חלק את הישוב והקיף את העולם סביב נקדה אחת, ומי היא? הארץ הקדושה. הארץ הקדושה היא מרכז העולם, ובאמצע הארץ הקדושה היא ירושלים. אמצע ירושלים הוא בית קדש הקדשים. וכל הטוב וכל המזון של כל הישוב יורד לשם מלמעלה, ואין לך מקום בכל הישוב שלא נזון משם.

חלק את התרכה, ולא נמצא מקום חרב קשה בכל העולם פרט לאותו מדבר, ששברו ישראל כחו ותקפו ארבעים שנה, כמו שנאמר (דברים ח) המוליקך במדבר הגדל והנורא. באותו מדבר שולט הצד האחר, ובעל כרחו הלכו עליו ישראל ושברו כחו ארבעים שנים. ואם ישראל נמצאו צדיקים באותם ארבעים שנים, היה מעבר אותו הצד האחר מן העולם. ומשהרגיזו את הקדוש ברוך הוא כל אותן פעמים, התחזק אותו הצד האחר, ונפלו כלם תחת רשותו. ואם תאמר, והרי משה שעלה על כל בני העולם איך מת שם?

— זוהר תהלים —

– לא כף, שְׁהָרִי מִשֶּׁה הַנְּאֻמָּן לֹא הָיָה בְּרִשְׁוֹתוֹ אֶלָּא בְּהַר הָעֵבְרִים. מַה זֶה הָעֵבְרִים? מִחֻלָּקֵת. שְׁנַחֲלֵקוּ עָלָיו שְׁלִיטִים עֲלִיוֹנִים שְׁלַמְעֵלָה, וְלֹא נִמְסַר בְּיַדִּי מִמֶּנָּה וְשִׁלַּט אַחַר, וְנִשְׁאַר כָּף, עַד שֶׁבָּא מִשֶּׁה הָעֶבֶד הַנְּאֻמָּן וְשִׁלַּט עָלָיו, וְנִקְבַּר שָׁם, וְלֹא הִתְעַסֵּק בְּקִבּוּרָתוֹ – רַק הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָדוֹ, שְׁכָתוֹב (שם לד) וְיִקְבַּר אֹתוֹ בְּגִי. וְיִקְבַּר אֹתוֹ, מִי? אֹתוֹ שְׁכָתוֹב בּוֹ בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר (שמות כד) וְאֵל מִשֶּׁה אָמַר, וְלֹא כָתוּב מִי הוּא. וְיִקְרָא אֶל מִשֶּׁה, וְלֹא כָתוּב מִי הוּא. אֵפֶּךָ כָּאֵן וְיִקְבַּר אֹתוֹ, וְלֹא כָתוּב מִי הוּא, אֶלָּא וְדָאִי מְקוֹם זֶה יְדוּעַ הוּא לְחֻבְרִים. וְלָכֵן בְּאוֹתוֹ הָרִי לֹא שָׁלַט עָלָיו – רַק מִשֶּׁה לְבָדוֹ, וְהוּא נִקְבַּר שָׁם. וּבִשְׁבִיל לְהוֹדִיעַ לְכָל הַדּוֹרוֹת הָאֲחֵרִים שֶׁל הָעוֹלָם שְׂאוֹתָם מִתִּי מְדַבֵּר יְקוּמוּ, אוֹתוֹ הָרוּעָה שְׁלָהֶם הַשָּׁרָה בְּתוֹכָם, לְהִיּוֹת כָּלָם בְּהַתְעוֹרְרוֹת הָעֲמִידָה לְעוֹלָם הַבָּא.

וְאִם תֹּאמַר, אִם כָּף שְׂאוֹתוֹ מְדַבֵּר הוּא תִקְף וְכַח הַצַּד הָאֲחֵר, אֵיךְ צָנָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל אוֹתוֹ שְׁעִיר לְשַׁלְּחוֹ לְהָר אַחַר שְׁנִקְרָא עֲזָאוֹל? הָיָה לָהֶם לְשַׁלְּחוֹ לְאוֹתוֹ הָר שֶׁהָלְכוּ בוֹ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר. אֶלָּא, כִּיּוֹן שְׁהָרִי הָלְכוּ בוֹ יִשְׂרָאֵל אַרְבָּעִים שָׁנִים, הָרִי נִשְׁבַּר תִּקְפוֹ. וְתִקְפוֹ הִתְחַזַּק בְּמְקוֹם שֶׁלֹּא עֵבַר בוֹ אִישׁ שָׁם לְעוֹלָמִים, וּבְאוֹתוֹ הָר הָרִי הָיָה דִּיּוּרָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שָׁם אַרְבָּעִים שָׁנִים.

אֲבָל בְּשַׁעִיר הַזֶּה, אוֹתוֹ מְקוֹם הוּא סֹלַע חָזָק עֲלִיוֹן, וְתַחַת עֵמֶק אוֹתוֹ סֹלַע, שְׂאִישׁ לֹא (אִינוּ יִכּוֹל לְהַכְנִס לָשִׁם) נִכְנָס שָׁם, הוּא שׁוֹלֵט יוֹתֵר לְאֻכַּל טְרֵפוֹ, כְּדִי שְׂיַעֲבֹר מֵעַל יִשְׂרָאֵל וְלֹא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ימצא להם מקטרג עליהם בישוב. שלטונו של סוד האמונה
 תוך מרפז הנקדה של כל (העולם) הארץ הקדושה בבית קדש
 הקדשים. ואף על גב שעכשו אינו בקיום, בזכותו נזון כל
 העולם, ומזון וספוק יוצאים משם לכל בכל מקום של צד
 הישוב. ולכן, אף על גב שישראל עכשו מחוץ לארץ
 הקדושה, עם כל זה, מכח זכות הארץ נמצא מזון וספוק
 לכל העולם. ועל זה כתוב (דברים ח) וברכת את ה' אלהיך על
 הארץ הטובה אשר נתן לך. על הארץ הטובה ודאי, שהרי
 בשבילה נמצא מזון וספוק לעולם. מי שמתעדין על שלחנו
 ומתענג באותם מאכלים, יש לו להזכיר ולדאג על קדשת
 הארץ הקדושה ועל היכל המלך שחרב. ובשביל אותו עצב
 שהוא מתעצב על שלחנו באותה שמחה ומשטה של שם,
 הקדוש ברוך הוא חושב עליו כאלו בנה את ביתו ובנה את
 כל חרבות בית המקדש. אשרי חלקו!

קִיחַ א הוֹדוּ לַיהוָה **הַגְּדִילוֹתָיו** בִּי טוֹב בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:
 ב יֹאמֶר נָא יִשְׂרָאֵל בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: ג יֹאמְרוּ:
 נָא בֵּית אֲהֲרֹן בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: ד יֹאמְרוּ נָא יִרְאִי
 יְהוָה **הַגְּדִילוֹתָיו** בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: ה מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה
 עֲנֵנִי בַּמֶּרְחֵב יְהוָה: ו יְהוָה **הַגְּדִילוֹתָיו** לִי לֹא אִירָא מַה יַּעֲשֶׂה
 ————— ❧ ————— ❧ ————— ❧

ליתן תשובה לאפיקורוס

הודו לה' כי טוב (קִיחַ, א): [שימוש תהלים לפרק קיח] להשיב תשובה לאפיקורוס.

————— ❧ ————— ❧ ————— ❧
זוהר תהלים
 תִּשְׁעָה תְּקוּנֵינָא אָמַר דְּוֹד פְּאֵן שְׂשֵׁה שְׁמוֹת קְדוּשִׁים וְג'
בְּבִנֵי אָדָם

מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה וְגו' (קִיחַ, ה): [זוהר ח"ג פ' נשא (דף קל"ט:)] אָמַר
 רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, קוּם בְּרִי (קדישא), סְלִסְל
 תְּקוּנָא דְדִיקְנָא (נ"א דמלכא) קְדִישָׁא, בְּתִקּוּנֵי אֲלִין. (דף קל"ט ע"ב)
 קוּם רַבִּי אֶלְעָזָר, פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קיח) מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה
 עֲנֵנִי בַּמֶּרְחֵב יְהוָה וְגו'. עַד מִבְּטוּחַ בְּנְדִיבִים. תְּנָא, הֲכָא ט'
 תְּקוּנֵינָא דְבְּדִיקְנָא דָּא. לְהִנֵּי תְּקוּנֵינָא אֶצְטְרִיךְ דְּוֹד מְלָפָא, בְּגִין
 לְנִצְחָא לְשָׂאָר מְלָכִין, וְלְשָׂאָר עַמִּין. תָּא חֲזִי, כִּינָן דְּאָמַר הִנֵּי
 ט' תְּקוּנֵינָא, לְבַתֵּר אָמַר כָּל גּוֹיִם סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִילִם.
 אָמַר, הִנֵּי תְּקוּנֵינָא דְאֲמִינָא, לְמַאי אֶצְטְרִיכְנָא. מְשוּם דְּכָל גּוֹיִם
 סְבָבוּנִי. וּבְתִקּוּנָא דְדִיקְנָא דָּא, ט' תְּקוּנֵינָא, דְּאִינוּן שֵׁם יי,
 אֲשַׁצִּינוּן מִן עֲלְמָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִילִם. וְתָנָא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּצַנִּיעוֹתָא דְסַפְרָא, תְּשַׁעַה תְּקוּנִין אָמַר דָּוִד, הֲכָא, שִׁיתָא
אֵינּוֹן בְּשִׁמָּא קְדִישָׁא. דְּשִׁית שְׁמֵהֲן הָווּ, וְתִלַּת אָדָם. וְאֵי תִימָא
תְּרִין אֵינּוֹן. תְּלַתָּא הָווּ, דְּהָא גְּדִיבִים בְּכָלֵל אָדָם הָווּ.

תְּנָא שִׁיתָא שְׁמֵהֲן, דְּכְתִיב: מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה. עֲנֵנִי
בְּמִרְחֹב יְהוָה, תְּרִין. יְיָ לִי לֹא אֵינְרָא, תְּלַת. יְיָ לִי בְּעוֹזְרִי,
אַרְבַּע. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ, חֲמִשָּׁה. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ, שִׁיתָא.
אָדָם תְּלַת, דְּכְתִיב: יְיָ לִי לֹא אֵינְרָא מַה יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם, חַד.
טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ מִבְּטוּחַ בְּאָדָם, תְּרִי. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ מִבְּטוּחַ
בְּגְדִיבִים, תְּלַת. וְתָא חֲזִי רְזָא דְמַלְהָ, דְּבְכָל אַתְר דְּאֲדַפְר אָדָם
הֲכָא, לֹא אֲדַכְר אֲלָא בְּשִׁמָּא קְדִישָׁא. דְּהֲכִי אַתְחֲזִי. מְשׁוּם
דְּלֹא אֲקַרִי (הוּוה) אָדָם, אֲלָא בְּמַה דְּאַתְחֲזִי לִיהוּ. וּמֵאֵי אַתְחֲזִי
לִיהוּ. שְׁמָא קְדִישָׁא. דְּכְתִיב, (בְּרַאשִׁית ב) וַיִּצַּר יְיָ אֱלֹהִים אֶת
הָאָדָם, בְּשֵׁם מְלֵא, דְּהוּא יְיָ אֱלֹהִים. כְּמַה דְּאַתְחֲזִי לִיהוּ וּבְגִין
כֶּךָ הֲכָא לֹא אֲדַכְר אָדָם אֲלָא בְּשִׁמָּא קְדִישָׁא. וְתָנָא, כְּתִיב מִן
הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחֹב יְהוָה, תְּרִי זְמַנִּי יְיָהּ יְיָהּ, לְקַבִּיל
תְּרִי עֲלֵעוּי, דְּשַׁעְרֵי אַתְאַחֲדֵן בְּהוּ. וּמְדַחֲמָא דְשַׁעְרֵי
אַתְמַשְׁכָּאן וְתִלְיִין, שְׂאֲרֵי וְאָמַר יְיָ לִי לֹא אֵינְרָא. יְיָ לִי בְּעוֹזְרִי.
בְּשִׁמָּא דְלֹא חֲסַר. בְּשִׁמָּא דְּהוּא קְדִישָׁא. וּבְשִׁמָּא דָּא, אֲדַכְר
אָדָם. וּמַה דְּאָמַר מַה יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם, הֲכִי הוּא. דְּתָנָא כָּל
אֵינּוֹן כְּתָרִין קְדִישִׁין דְּמַלְכָּא, כַּד אַתְתַּקְּנָן בְּתַקּוּנֵי. אַתְקָרִין
אָדָם. דִּיוֹקְנָא דְּכָלִּיל כְּלָא. וּמַה דְּמַשְׁלָפָא בְּהוּ, אַתְקָרִי שְׁמָא
קְדִישָׁא. וְתַעֲרָא וּמַה דְּבִיָּה, אַתְקָרִי יְדוּד, וְאַתְקָרִי אָדָם
בְּכָלֵל דְּתַעֲרָא, וּמַה דְּבִיָּה.

— זוהר תהלים —

וְאֵלֶיךָ תִּשְׁעָה תִּקְוֶנִין דְּאָמַר דְּדוּד הֶכָּא, לְאֲכַנְעָא שְׁנֵאוּי בְּגִין
 דְּמֵאן דְּאֲחִיד דִּיקְנָא דְּמִלְכָּא, וְאוֹקִיר לִיה בְּיִקְירוּ
 עֲלָאָה, כָּל מַה דְּבַעֵי מִן מִלְכָּא. מִלְכָּא עָבִיד בְּגִינִיה. מֵאִי
 טַעְמָא דִּיקְנָא, וְלֹא גּוֹפָא. אֲלֹא גּוֹפָא אֲזִיל בְּתַר דִּיקְנָא,
 וְדִיקְנָא לֹא אֲזִיל בְּתַר גּוֹפָא. (ס"א ומה דאשתליף מתערא אתקרי שמא
 קדישא, תערא ומה דביה אתקרי יהו"ה אתקרי אדם בכלא תערא ומה דביה) (ול"ג
 מן ודיקנא עד וגופא) וּבְתַרֵּי גְוֹוֵי אֲתִי הָאִי חוֹשְׁבֵנָא, חַד
 כְּדִקְאֲמַרְן. תְּרִין: מִן הַמְצַר קְרֵאתִי יְהוָה, עֲנֵנִי בְּמִרְחָב יְהוָה,
 תְּרִי. ה' לֹא אֵירָא, תִּלְת. מַה יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם, אֲרַבַּע. ה' לִי
 בְּעוֹזֵרִי, חֲמִש. וְאֲנִי אֲרָאָה בְּשׁוֹנְאֵי, שִׁתָּא. טוֹב לְחַסוֹת בְּה',
 שְׁבַעַה. מִבְּטוּחַ בְּאָדָם, תְּמַנְיָא. טוֹב לְחַסוֹת בְּיָי מִבְּטוּחַ
 בְּנְדִיבִים, תִּשְׁעָה. (ס"א טוב לחסות בה', מבטוח באדם. ז. טוב לחסות בה').

ח. מבטוח בנדיבים)

מִן הַמְצַר קְרֵאתִי יְהוָה, מֵאִי קָא מֵיִרִי אֲלֹא דְּדוּד, כָּל מַה
 דְּאָמַר הֶכָּא, עַל תִּקְוֵנָא דִּיקְנָא דָּא קְאָמַר. (רבי יהודה
 אמר) מִן הַמְצַר קְרֵאתִי יְהוָה, מֵאֲתַר דְּשָׂאֲרֵי דִיקְנָא לְאֲתַפְּשָׂטָא,
 דְּהוּא אֲתַר דְּחִיק, מְקַמֵּי פְתָחָא דְּאוּדְנִין מְעִילָא, תְּחוֹת
 שְׁעָרֵי דְרִישָׁא. וּבְגִין כֶּךָ אָמַר יְהוָה יְהוָה תְּרִי זְמִנִי. וּבְאֲתַר
 (ס"א ובתר) דְּאֲתַפְּשָׂט דִּיקְנָא, וּנְחִית מְאוּדְנוּי, וְשָׂאֲרֵי
 לְאֲתַפְּשָׂטָא, אָמַר יְיָ לִי לֹא אֵירָא, דְּהוּא אֲתַר דְּלֹא דְּחִיל
 (ס"א דחיק) וְכָל הָאִי אֲצַטְרִיךְ וְכוּ', (אדם אתקרי ועל אתפשטותא האי
 אצטרין) דְּדוּד לְאֲכַנְעָ תְּחוֹתִיהָ מְלַכִּין וְעַמִּין, בְּגִין יִקְרָא
 דִּיקְנָא דָּא.

לִי אָדָם: וַיְהוָה יְהוָה לִי בְעֲזָרִי וְאֲנִי אֶרְאֶה בְּשִׁנְאֵי:

— זוהר תהלים —

מה ראו חנניה מישאל ועזריה שנפלו לאש? אלא אמרו הצפרדעים הפילו את גופם באש כדי להרע למצרים במאמרו של הקדוש ברוך הוא - אנחנו על אחת כמה וכמה בשביל כבוד רבוננו

ה' לִי אֵל אִירָא וְגו' (קית, ו): [זוהר חדש מדרש רות (דף צ"ג:)] אָמַר רַבִּי, בְּשָׁעָה שֶׁכָּפַתּוּ אֶת חֲנַנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזַרְיָה שִׁפִּילּוּ אוֹתָם לְתוֹךְ כְּבִשָּׁן הָאֵשׁ הַיּוֹקֶדֶת, חֲנַנְיָה אָמַר (תהלים קית) ה' לִי לֹא אִירָא מִה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם. מִיִּשְׂאֵל אָמַר (ירמיה ל) וְאַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי אַתָּה אֲנִי נָאִם ה'. עֲזַרְיָה אָמַר, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו'. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, (ישעיה מד) זֶה יֹאמֵר לֵה' אֲנִי - זֶה חֲנַנְיָה, שְׁאָמַר ה' לִי לֹא אִירָא. וְזֶה יִקְרָא בְּשֵׁם יַעֲקֹב - זֶה מִיִּשְׂאֵל, שְׁאָמַר וְאַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב. וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה - זֶה עֲזַרְיָה, שְׁאָמַר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְכוּ'. לֹא עָתָה יָבוֹשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עָתָה פָּנָיו יַחֲוּרוּ. וְלָמָּה לֹא הָיָה דְנִיָּאֵל עִמָּהֶם? אֵלֹא דְנִיָּאֵל אָמַר, אֲנִי נִקְרָא בְּלִטְשָׁאֲצֹר, כְּשֵׁם הָאֱלִיל שְׁלוּ, שְׁנֵאֲמַר (דניאל ה) בְּלִטְשָׁאֲצֹר כְּשֵׁם אֱלֹהֵי כּוּ, וְכָתוּב (שם ב) אַז הַמֶּלֶךְ נְבוּכַדְנֶצַּר נָפַל עַל פָּנָיו וְהִשְׁתַּחֲוָה לְדְנִיָּאֵל. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר, פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרַפּוּן בְּאֵשׁ. הֲלֹךְ וְלֹא הָיָה עִמָּהֶם. מִה רָאוּ חֲנַנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזַרְיָה שֶׁנִּפְּלוּ לְאֵשׁ? אֵלֹא אָמְרוּ, הַצְּפַרְדְּעִים הִפִּילוּ אֶת גּוֹפָם בְּאֵשׁ כְּדִי לְהַרְעַ לְמִצְרַיִם, בְּמֵאֲמָרוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - אֲנַחְנוּ עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה בְּשִׁבִיל כְּבוֹד רַבּוֹנָנוּ.

ח טוב לחסות ביהוה **ה** מבטח באדם: ט טוב
 לחסות ביהוה **ה** מבטח בנדיבים: י כל גוים
 סבבוני בשם יהוה **ה** כי אמילם: יא סבוני גם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יעקב אמר... כשיגיע אותו הזמן יתעוררו אותן הברכות מפל
 הצדדים ויתקיים העולם על קיומו פראוי

כל גוים סבבוני וגו' (קייח, ט): [זוהר ח"א פ' תולדות (דף קמז.)] בא ראה
 כמה ברכות התברך יעקב: אחת של אביו באותה
 התעקמות, והרויח את כל אותן הברכות. ואחת של השכינה,
 שברך אותו הקדוש ברוך הוא כשהיה בא מלכז, שכתוב
 ויברך אלהים את יעקב. ואחת שברך אותו המלאך שהוא,
 הממנה של עשו. ואחת ברכה אחרת שברך אותו אביו
 כשהלך לפדן ארם, שכתוב ואל שדי יברך אתך וגו'. בזמן
 ההוא שראה יעקב את עצמו בכל הברכות הללו, אמר, באיזו
 ברכה מהם אשתמש כעת? אמר, כעת אשתמש בחלשה
 שבהן, ומי היא? זו האחרונה, שברך אותו אביו. ואף על גב
 שהיא חזקה, אמר, אינה חזקה בשלטון העולם הזה
 פראשונה. אמר יעקב, אטל עכשו את זו ואשתמש בה,
 ואעביר את כל אותן האחרות לזמן שאצטרך לי ולבני אחרי,
 מתי? בזמן שיתכנסו כל העמים להאביד את בני מן העולם,
 שכתוב כל גוים סבבוני בשם ה' כי אמילם. סבוני גם סבבוני
 וגו'. סבוני כדברים וגו'. הנה כאן שלשה, כלפי שלשה
 שנשארו. אחת - אותן הברכות הראשונות של אביו. שתיים -

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אוֹתָן בְּרָכוֹת שְׁבַרְךָ אוֹתוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שְׁלֹשׁ - אוֹתָן
הַבְּרָכוֹת שְׁבַרְךָ אוֹתוֹ הַמְלֶאֶךְ הַהוּא. אָמַר יַעֲקֹב, לְשֵׁם
צָרִיךְ אוֹתָן, אֶל הַמְלָכִים וְכָל הָעַמִּים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם,
וְאֶעֱבִיר אוֹתָן לְשֵׁם, וְכַעַת כְּלָפִי עֲשׂוּ דִי לִי בְּזוֹה. לְמַלְךְ
שֶׁהָיוּ לוֹ כַּמָּה לְגִיּוֹנוֹת חֲזָקִים, כַּמָּה בְּעַלִּי לוחמי קרבות
לְהַלְחֵם בַּקְּרָבוֹת, שְׁמֻזְמָנִים כְּלָפִי מְלָכִים חֲזָקִים לְהַלְחֵם
בָּהֶם קְרָבוֹת. בִּינְתִים שָׁמַע עַל שׁוֹדֵד אֶחָד רוֹצֵחַ. אָמַר,
בְּנֵי הַשְּׁעָרִים הִלְלוּ יִלְכוּ לְשֵׁם. אָמְרוּ לוֹ, מִכָּל הַלְּגִיּוֹנוֹת
שֶׁלָּךְ אֵינְךָ שׁוֹלַח לְשֵׁם אֵלָא אֵלֹהִי? אָמַר, כְּלָפִי אוֹתוֹ
הַשׁוֹדֵד דִּי בְּאֵלֹהִי, שֶׁהָרִי כָּל לְגִיּוֹנוֹתֵי וּבְעַלִּי הַקָּרֵב אֶעֱבִיר
אוֹתָם לְאוֹתָם הַמְלָכִים הַחֲזָקִים. בְּיוֹם הַקָּרֵב כְּשִׁיִּצְטָרְכוּ
לִי, יִהְיוּ.

ארְךָ יַעֲקֹב אָמַר כְּלָפִי עֲשׂוּ, דִּי לִי כַעַת בַּבְּרָכוֹת הִלְלוּ.
אָבֵל לְזָמַן הַהוּא שִׁיִּצְרְכוּ לְבָנֵי כְּלָפִי כָּל הַמְּלָכִים
וְהַשְּׁלִיטִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, אֶעֱלֶה אוֹתָם. כְּשִׁיִּגִיעַ אוֹתוֹ
הַזָּמַן, יִתְעוֹרְרוּ אוֹתָן הַבְּרָכוֹת מִכָּל הַצְּדָדִים, וַיִּתְקַיֵּם
הָעוֹלָם עַל קִיּוּמוֹ כְּרְאוּיִי. וּמֵהַיּוֹם הַהוּא וְהַלְּאָה תִּקּוּם
הַמְּלָכוֹת הַזֹּז עַל כָּל שְׂאֵר מְלָכוֹת אַחֲרָת, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֶה,
שְׁכַתוֹב (דְּנִיאל ב) תִּכְתַּת וּתְכַלֶּה כָּל אֵלֹהֵי הַמְּלָכוֹת וְהִיא
תִּקּוּם לְעוֹלָם. וְהֵינּוּ הָאֶבֶן הַהִיא שֶׁנִּגְזְרָת מִן הַהָר וְלֹא
בִּידָים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר מִשֵּׁם רַעַה אֶבֶן יִשְׂרָאֵל. מִי הָאֶבֶן הַזֹּז?
זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְהָאֶבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שִׁמְתִּי
מִצְבֵּה וְגו'.

סְבִבְנֵי בָשֶׁם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בִּי אֲמִילִם: יב סְבִבְנֵי
 כְּדַבּוּרִים הָעֹבֵר בָּאֵשׁ קוֹצִים בָּשֶׁם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בִּי
 אֲמִילִם: יג דָּחָה דְחִיתַנִּי לְנֶפֶל וַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ עֲזָרְנִי:

— זוהר תהלים —

יֵצֵר הָרַע שְׁנִמְצָא תְּמִיד אֶצְל הָאָדָם שְׂדוּחָה אֶת הָאָדָם תְּמִיד
 וְרוּצָה לְדַחֹת אוֹתוֹ וּלְהִסְטוֹתוֹ מֵעַם הַקִּבְ"ה

דָּחָה דְחִיתַנִּי וּגו' (ק"ח, יג): [זוהר ח"א פ' ו' וישלח (דף קעט.)] פְּתַח רַבִּי
 אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים ק"ח) דָּחָה דְחִיתַנִּי לְנֶפֶל וְה' עֲזָרְנִי.
 דָּחָה דְחִיתַנִּי, דָּחָה דְחֹנֵי הָיָה צָרִיךְ לְכַתֵּב! מַה זֶה דָּחָה
 דְחִיתַנִּי? אֵלָּא זֶה צַד הָאֲחֵר שְׂדוּחָה אֶת הָאָדָם תְּמִיד וְרוּצָה
 לְדַחֹת אוֹתוֹ וּלְהִסְטוֹתוֹ מֵעַם הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזֵהוּ יֵצֵר
 הָרַע שְׁנִמְצָא תְּמִיד אֶצְל הָאָדָם, וּכְנַגְדּוֹ חִזַּר דָּוִד וְאָמַר דָּחָה
 דְחִיתַנִּי לְנֶפֶל, מִשּׁוּם שֶׁהוּא הָיָה מִשְׁתַּדֵּל אֵלָיו בְּכָל אוֹתָן
 צָרוֹת לְהִסְטוֹתוֹ מֵעַם הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעָלָיו אָמַר דָּוִד, דָּחָה
 דְחִיתַנִּי לְנֶפֶל - בְּגִיחָנִם, וְה' עֲזָרְנִי - שְׁלֵא נִמְסַרְתִּי לְיָדָךְ. וְעַל
 זֶה יֵשׁ לְאָדָם לְהִזְהַר מִמֶּנּוּ כְּדִי שְׁלֵא יִשְׁלַט עָלָיו, וְאִזּוֹ הַקִּדּוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתוֹ בְּכָל דְּרָכָיו, שְׁכַתוּב (משלי יג) אִזּוֹ תִלְךָ
 לְכַטַּח דְּרָכָךְ וּרְגַלְךָ לֹא תִגּוֹף, (שם ד) בְּלִכְתָּךְ לֹא יֵצֵר צַעֲדָךְ וְאִם
 תִּרְוֵץ לֹא תִכְשַׁל, וְכַתוּב (שם) וְאֵרַח צְדִיקִים כְּאוֹר נֶגֶה הוֹלֵךְ
 וְאוֹר עַד נֶכוֹן הַיּוֹם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא,
 שְׁכַתוּב (ישעיהו ס) וְעִמָּךְ כָּל־צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ. בְּרוּךְ
 ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

יָד עָזִי וְזַמְרַת יְהוָה וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה: מו קוֹל רִנָּה וַיִּשְׁמָעַה
 בְּאַחֲלֵי צְדִיקִים יְמִין יְהוָה ְ עֲשֵׂה חֵיל: מו יְמִין
 יְהוָה רֹזְמָמָה יְמִין יְהוָה ְ עֲשֵׂה חֵיל: ז לא
 אָמוֹת כִּי אַחֲזִיה וְאֶסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה: יח יִפְר יִסְרְנֵי יְהוָה
 זוזר תהלים זוזר

כְּשִׁיעוֹרֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יְמִינוּ יִמְנַע מוֹת מֵהָעוֹלָם
 יְמִין ה' עֲשֵׂה חֵיל וְגו' (קיה, טז): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף ריט:)] אָמַר
 רַבִּי חֲזִיָּא, מֵהוּ שְׁכַתּוּב בְּלַע הַמּוֹת לְנֻצַח? אָמַר לוֹ,
 כְּשִׁיעוֹרֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יְמִינוּ, יִמְנַע מוֹת מֵהָעוֹלָם,
 וְלֹא תִתְעוֹרֵר יְמִין זו אֵלָא כְּשִׁיתְעוֹרְרוּ יִשְׂרָאֵל בִּימֵינוּ שֶׁל
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמֵה זֶה? תוֹרָה שְׁכַתּוּב בָּהּ (דברים לג)
 מִימֵינוּ אֲשֶׁר דָּת לְמוֹ. בְּאוֹתוֹ זְמַן (תהלים קיח) יְמִין ה' עֲשֵׂה חֵיל
 וְגו', לֹא אָמוֹת כִּי אַחֲזִיה וְאֶסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה.

יִפְר יִסְרְנֵי יְהוָה וְגו' (קיה, יח): [זוהר ח"א פ' בלק (דף ר"ה:)] דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֶת
 זֶה עַל כָּל מֵה שֶׁעָשָׂה בְּזֶה הָעוֹלָם וְאָמַר עַל הַהִבְטָחָה שֶׁהִיְתָה
 לוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם עַל כָּל מֵה שֶׁעִבֵּר בְּעוֹלָם הַזֶּה. פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קיח)
 יִסֹּר יִסְרְנֵי יְהוָה וְגו'. דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֶת זֶה עַל כָּל מֵה (שעבר) שֶׁעָשָׂה
 בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאָמַר עַל הַהִבְטָחָה שֶׁהִיְתָה לוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. עַל כָּל מֵה
 שֶׁעִבֵּר בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁרָדְפוּ אוֹתוֹ, וְהִיָּה (לו) בּוֹרַח בְּאֶרֶץ נִכְרְיָה,
 בְּאֶרֶץ מוֹאָב וּבְאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים, וּמִכָּלֵם הִצִּילוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא
 הִשְׁאִירוּ לְמוֹת, וְאָמַר עַל הַהִבְטָחָה שֶׁל אוֹתוֹ הָעוֹלָם.

אָמַר דָּוִד, אִם כָּאֵן חֲטָאתִי לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כָּאֵן לְקִיתִי
 וְקִבַּלְתִּי עֲנָשִׁי, וְטַהַר אוֹתִי מִכָּל מֵה שֶׁחֲטָאתִי, וְלֹא

וּלְמֹות לֹא נִתְנָנִי: יט פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק אָבֹא בָם
 אוֹדָה יְהוָה: כ זֶה הַשַּׁעַר לַיהוָה צְדִיקִים יָבֹאוּ בוֹ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַשְּׂאִיר עֲנַשׁ שְׁלִי לְעוֹלָם הֵהוּא לְאַחַר מִיתָה, וְדַאי יִסֹּר יִסְרָנִי
 יְהוָה - בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּדֵי לְנַקּוֹתַנִי, וּלְמֹות לֹא נִתְנָנִי - בְּאוֹתוֹ
 הָעוֹלָם לְקַחַת מִמֶּנִּי נִקְמָה. וְאַנִּי, הַרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקָּה
 אוֹתִי פַעַם אַחַת בְּעוֹלָם הַזֶּה, מִכָּאן וְהַלָּא אֲנִי צָרִיךְ שְׁלֹא
 לְהִיּוֹת בְּבוֹשָׁה בְּעוֹלָם הַבָּא.

בְּזִמְנֵי שִׂישְׁרָאֵל יֵצְאוּ מִן הַגְּלוּת עֵתִידוֹת כָּל הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת
 לְשֵׁרוֹת עֲלֵיהֶם כְּרָאוּי

פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק וְגו' (קִיח, יט): [זוהר ח"א פ' וירא (דף קג:)] בֹּא
 רֵא, יֵשׁ פֶּתַח לְפֶתַח וְדִרְגָּה לְדִרְגָּה, וּמֵהֶם יְדוּעַ
 כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. פֶּתַח הָאֵהָל - זֶהוּ פֶּתַח שְׁל
 צְדָק, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק וְגו'. זֶהוּ
 פֶּתַח רֵאשׁוֹן לְהַכְנִס בוֹ, וּבִפְתַח הַזֶּה נִרְאִים כָּל שְׂאֵר הַפְּתָחִים
 הָעֲלִיּוֹנִים. מִי שֶׁזֹּכֵר לְזֶה [לפֶתַח], זֹכֵר לְדַעַת אוֹתוֹ וּבְכָל שְׂאֵר
 הַפְּתָחִים, מִשׁוּם שֶׁכֻּלָּם שׁוֹרִים עָלָיו. וְעַכְשָׁיו שֶׁפֶּתַח זֶה לֹא
 נוֹדַע, מִשׁוּם שִׂישְׁרָאֵל בְּגִלוּת וְכָל הַפְּתָחִים הִסְתַּלְקוּ מִמֶּנּוּ
 וְלֹא יְכוּלִים לְדַעַת וּלְדַבֵּק. אָבֵל בְּזִמְנֵי שִׂישְׁרָאֵל יֵצְאוּ מִן
 הַגְּלוּת, עֵתִידוֹת כָּל הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת לְשֵׁרוֹת עָלָיו כְּרָאוּי.
 וְאִזּוֹ יְדַעוּ בְּנֵי הָעוֹלָם חֲכָמָה עֲלִיּוֹנָה נִכְבְּדָה מֵה שְׁלֹא הָיוּ
 יוֹדְעִים מִקֵּדָם לְזֶה, שֶׁכָּתוּב (ישעיה יא) וְנִחַח עָלָיו רוּחַ ה' רוּחַ
 חֲכָמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת וְיִרְאָת ה'. כָּלֵם

זוהר תהלים

עֲתִידִים לְשָׁרוֹת עַל הַפֶּתַח הַתַּחְתּוֹן הַזֶּה, שֶׁהוּא פֶתַח הָאֵל, וְכֻלָּם עֲתִידִים לְשָׁרוֹת עַל מַלְךְ הַמְּשִׁיחַ כְּדִי לְדוֹן הָעוֹלָם, שֶׁכָּתוּב וְשֹׁפֵט בְּצֶדֶק דָּלִים וְגו'.

**פֶּתַחִי לִי פֶתַח כְּפֶתַחוֹ שֶׁל מַחֲט וְאֲנִי אֶפְתַּח לָכֶם שְׁעָרִים
עַלְיוֹנִים**

פֶּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק וְגו' (קִיח, יט): [זוהר ויקרא פ' אמור (דף צ"ה.)]
פֶּתַחִי לִי פֶתַח כְּפֶתַחוֹ שֶׁל מַחֲט, וְאֲנִי אֶפְתַּח לָכֶם שְׁעָרִים עַלְיוֹנִים. פֶּתַחִי לִי אַחֲתִי, שֶׁהִרִי הַפֶּתַח לְהַכְנִיס אוֹתִי הוּא בָךְ, שֶׁלֹּא יִכְנָסוּ אֶצְלִי בְנֵי אֱלֹא בָךְ, אֵת הוּא הַפֶּתַח לְהַכְנִיס אוֹתִי (בך). אִם אֵת לֹא תִפְתַּחִי פֶתַחְךָ, הִרִי אֲנִי סָגוּר, שֶׁלֹּא יִמְצְאוּ אוֹתִי. מִשׁוּם כֶּךָ פֶּתַחִי לִי. פֶּתַחִי לִי וְדֹאֵי. וְעַל כֵּן אָמַר דָּוִד, כְּשֶׁרָצָה לְהַכְנִס לְמַלְךְ, אָמַר (תהלים קיח) פֶּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק אָבֹא בָם אוֹדָה יְהוָה. זֶה הַשֹּׁעַר לֵה, זֶהוּ וְדֹאֵי הַפֶּתַח לְהַכְנִס לְמַלְךְ. זֶה הַשֹּׁעַר לֵה, לְמִצְאָ אוֹתוֹ וּלְהַדְבֵּק בוֹ, וְעַל כֵּן פֶּתַחִי לִי אַחֲתִי רַעֲיָתִי שְׂרָאשִׁי וְגו'. כְּדִי לְהַזְדַּוֵּג עִמָּךְ, וְלֵהִיּוֹת עִמָּךְ בְּשָׁלוֹם לְעוֹלָמִים

אוֹתוֹ טוֹב הִגִּינוּ יֹאמְרוּ לָהֶם: פֶּתַחוּ לוֹ בְּשֹׁעַר זֶה שֶׁנִּקְרָא אַהֲבָה, אוֹ בְּשֹׁעַר זֶה שֶׁנִּקְרָא תְּשׁוּבָה, כֹּל צְדִיק יִכְנָס כְּפִי דְרָגָתוֹ

פֶּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק וְגו' (קִיח, יט): [זוהר ח"ג פ' נשא (דף קכ"ב.)]
וּמִשׁוּם זֶה, מִי שֶׁהוּא רָשָׁע וְיִכְנָס לְדַעַת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, כְּמָה מְלֹאכֵי חֲבֵלָה שֶׁנִּקְרָאִים חֲשֵׁךְ וְאֶפְלָה, נִחְשָׁיִם וְעַקְרָבִים, חַיּוֹת בָּר נִקְרָאִים, וּמְבַלְבְּלִים מִחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁלֹּא יִכְנָס

— זוהר תהלים —

למקום שאינו שלו. אבל מי שהוא טוב, כל השומרים הם למרותו, וקטגור נעשה סגור, ויכניסו (אותו) לטוב הגנוז, ויאמרו לו: מורנו, איש זה הוא טוב וצדיק, ירא שמים, רוצה להכניס לפניך, אמר לנו (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יי. אותו טוב הגנוז יאמר להם: פתחו לו בשער זה שנקרא אהבה, או בשער זה שנקרא תשובה. כל צדיק יכניס כפי דרגתו, וסוד הדבר - (ישעיה כו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק וגו'.

שבעה פתחים יש לנפשות הצדיקים להכניס עד מקום מעלתם זה השער לה' צדיקים יבואו בו וגו' (ק"ח, כ): [זוהר חדש 9' נח (ד) 10:] אמר רבי יהודה, עשה הקדוש ברוך הוא ירושלים למעלה כנגד ירושלים של מטה, ונשבע שלא יבא שם עד שיבאו ישראל בירושלים של מטה, שנאמר (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר. ושבע כתות של מלאכי השרת שומרים אותם סביב, ועל כל פתח ופתח כתות של מלאכי השרת, והם הפתחים הנקראים שערי צדק, ואלו הם הפתחים המכונים להכניס שם נפשות הצדיקים. ודוד המלך, עליו השלום, נכסף להם, שנאמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יי, זה השער לה' צדיקים יבואו בו. ולמעלה מהם שומרים מלאכי השרת בחומות העיר, שנאמר (ישעיה סב, ו) על חומתיך ירושלים - זו ירושלים של מעלה, הפקדתי שומרים - אלו מלאכי השרת. ולמדנו, שבעה פתחים יש לנפשות הצדיקים להכניס עד מקום מעלתם, ועל כל פתח ופתח שומרים.

— זוהר תהלים —

הַפֶּתַח הָרֵאשׁוֹן - נִכְנַסְתָּ הַנְּשֵׁמָה בְּמַעַרְתַּת הַמְּכַפְּלָה, שֶׁהִיא סְמוּכָה לְגַן עֵדֵן, וְאָדָם הָרֵאשׁוֹן שׁוֹמֵר עָלָיו. זָכַתָּה - הוּא מְכַרִּיז וְאוֹמֵר: פָּנּוּ מִקּוֹם, שְׁלוֹם בּוֹאֵן. וַיִּצְאָה מִפֶּתַח הָרֵאשׁוֹן. הַפֶּתַח הַשֵּׁנִי - בְּשַׁעֲרֵי גֵן עֵדֵן, וּמוֹצְאָה אֶת הַכְּרוּבִים וְאֶת לֵהט הַחֲרֹב הַמְתֵּהֶפֶכֶת. זָכַתָּה - נִכְנַסְתָּ בְּשְׁלוֹם. וְאִם לֹא - שָׁם תִּקְבַּל עֲנֹשָׁה, וְתִשְׁרַף בְּלֵהט הַכְּרוּבִים. וּכְנַגְדָם הָיוּ הַכְּרוּבִים בְּמִקְדָּשׁ, בְּשַׁעַת שֶׁהִכְהִין נִכְנַס בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. זָכָה - נִכְנַס בְּשְׁלוֹם. לֹא זָכָה - מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים יוֹצֵא לֵהב, וְנִשְׂרַף מִבְּפָנָיִם וּמֵת. וְהָיוּ מְכֻוָּנִים כְּנִגְדֵי אֵלּוּ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר גֵּן עֵדֵן, לְצַרְף הַנְּשֵׁמוֹת.

זָכַתָּה הַנְּשֵׁמָה - נוֹתַנִּים לָהּ פִּינְקָס סִימָן לְכַנֵּס, וְנִכְנַסְתָּ לְגַן עֵדֵן אֲשֶׁר בְּאַרְץ. וְעַמּוּד אֶחָד שֶׁל עֲנָן וְנִגְהָ מְעַרְבֵי זֶה בְּזֶה, וְעֵשֶׂן וְנִגְהָ סְבִיבָיו, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ד, ה) וּבָרָא ה' עַל כָּל מְכוּן הַר צִיּוֹן וְעַל מִקְרָאֶיהָ עֲנָן יוֹמָם וְעֵשֶׂן וְנִגְהָ. וְהוּא נִעוֹץ מִלְמַטָּה לְמַעְלָה לְשַׁעֲרֵי שָׁמַיִם. זָכַתָּה לְעֵלוֹת לְמַעְלָה - עוֹלָה בְּאוֹתוֹ עַמּוּד. לֹא זָכַתָּה יוֹתֵר - נִשְׁאַרְתָּ שָׁם, וּמִתְעַדְנַת מֵהַטּוֹב אֲשֶׁר לְמַעְלָה. שֶׁאֵמַר רַבִּי יוֹסִי, רְאִיתִי גֵן עֵדֵן וְהוּא מְכוּן כְּנִגְדֵי פְּרֻכַת קָרַח הַנוֹרָא אֲשֶׁר לְמַעְלָה, וְהִיא נִהְיִית מְזִיו הַשְּׂכִינָה, אֲבָל אֵינָה נְזוּנִית מִמָּנָה. זָכַתָּה לְעֵלוֹת - עוֹלָה בְּאוֹתוֹ עַמּוּד, עַד שֶׁמִּגְעַת עַד הַפֶּתַח הַשְּׁלִישִׁי, וְהוּא נִגְדֵי הַרְקִיעַ הַנִּקְרָא זְבוּל. וּמִגְעַת עַד יְרוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר שָׁם. וְשָׁם הַשׁוֹמְרִים. זָכַתָּה - פּוֹתַחִין לָהּ הַפֶּתַחִים וְנִכְנַסְתָּ. לֹא זָכַתָּה - נוֹעֲלִים הַשַּׁעֲרִים, וְדוֹחִים אוֹתָהּ לַחוּץ, וְנוֹטְלִים פִּינְקָסָה מִמָּנָה, וְהַנְּשֵׁמָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אומרת, (שיר ה, ז) מִצְאָנִי הַשְּׁמָרִים הַסְּבִיבִים בְּעִיר. אֵלֹהֵי מִלְאֲכֵי הַשָּׁרָת, הַשּׁוֹמְרִים בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וִירוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר לְמַעְלָה. נִשְׂאוּ אֶת רְדִידֵי מַעְלֵי – זֶהוּ פִינְקָס, סִימֵן שְׁלֵה. שְׁמֵרֵי הַחַמּוֹת – כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (ישעיה סב) עַל חוֹמַתֶיךָ יְרוּשָׁלַיִם הַפְּקָדְתִּי שְׁמָרִים.

זְבַתָּה לְעֵלוֹת – נִכְנַסְתָּ שָׁם בְּאוֹתָם הַשְּׁעָרִים, וּמְשַׁבַּחַת לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר לְמַעְלָה. וּמִיכָאֵל הַשָּׁר הַגָּדוֹל מִקְרִיב אוֹתָהּ לְקָרְבָן. אָמַר רַבִּי יִצְחָק לְרַבִּי חִיָּיא: מַה קָרְבָן הוּא זֶה, יָכוֹל לוֹמַר כְּשֶׁאֵר הַקָּרְבָן? אָמַר רַבִּי חִיָּיא: הַקָּרְבָּה זוֹ הִיא כְּאֵדָם הַמִּקְרִיב דוֹרוֹן לְפָנָי הַמְּלֶךְ. וּמִיכָאֵל הוֹלֵךְ עִמָּה, עַד הַפֶּתַח הָרְבִיעִי וְהַחֲמִישִׁי וְהַשְּׁשִׁי, וְאוֹמֵר לְפָנָי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲשֶׁרֵי בְּנִיךְ, בְּנֵי אוֹהֲבֶיךָ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, אֲשֶׁרֵיהֶם הַצְּדִיקִים הַטּוֹבִים הַזּוֹכִים לָזֶה. עַד שְׁמַגִּיעִים לְשַׁעַר הַשְּׁבִיעִי, שֶׁהוּא עֲרֻבוֹת, וְגִנְזֵי חַיִּים טוֹבִים מְצוּיִים שָׁם, וְכָל נִשְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים כָּלָם שָׁם, וְנַעֲשִׂים מִלְאֲכֵי הַשָּׁרָת, וּמְקַלְסִים לְפָנָי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִזְוָנִין מְזִיו הַשְּׁכִינָה, אֲסִפְקֻלְרִיָּה הַמְּאִירָה, וְשָׁם הַמְּנוּחָה וְהַנְחָלָה, וְנוֹחַ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, (שם סד) אֲשֶׁר עֵינַי לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ.

כא אֹדָךְ בִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי לִי לִישׁוּעָה: כב אֲבֹן מְאֹסוּ
 הַבּוֹנִים הִיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה: כג מֵאֵת יְהוָה הִיְתָה הַיְתָה

— זוהר תהלים —

יעקב תקן תפלת ערבית

אֲבֹן מְאֹסוּ הַבּוֹנִים וְגו' (ק"ח, כב): [זוהר ח"א פ' נח (דף עב.)] אָמַר לוֹ,
 שְׁאַלְתִּי עַל מֵה שְׁאַמַּרְתָּ בַּפִּסּוּק הַזֶּה [נסוד של אבן השתייה
 שאמרת], וְהָאֲבֹן הַזֶּה אֲשֶׁר שְׁמַתִּי מִצְבֵּה יְהִיָּה בֵּית אֱלֹהִים,
 שָׁזוּ אֲבֹן הַשְּׁתִּיָּה, [עכשו שמקשיב לדברי] אֵיךְ אֶפְשֶׁר? שֶׁהֲרִי אֲבֹן
 הַשְּׁתִּיָּה טָרַם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם הִיְתָה, וּמִמֶּנָּה נִשְׁתַּל הָעוֹלָם,
 וְאֵתָה אָמַרְתָּ אֲשֶׁר שְׁמַתִּי, שֶׁמִּשְׁמַע שִׁיעַקֵּב שֶׁם אוֹתָהּ כְּעַתָּה,
 וְכַתּוּב וַיִּקַּח אֶת הָאֲבֹן אֲשֶׁר שֶׁם מְרֹאשְׁתּוֹ? וְעוֹד, שִׁיעַקֵּב
 בְּבֵית אֵל הִיָּה, וְהָאֲבֹן הַזֶּה הִיְתָה בִּירוּשָׁלַיִם. אָמַר לוֹ, כָּל אֲרֶץ
 יִשְׂרָאֵל הִתְקַפְּלָה תַּחְתָּיו, וְאוֹתָהּ אֲבֹן תַּחְתָּיו הִיְתָה. אָמַר לוֹ,
 אֲשֶׁר שֶׁם כְּתוּב, וְכַתּוּב וְהָאֲבֹן הַזֶּה אֲשֶׁר שְׁמַתִּי מִצְבֵּה. אָמַר
 לוֹ, אִם יִדְעַת הַדְּבָר - אָמַר אוֹתוֹ.

דוד המלך, החביבות והדבקות שלו הייתה באבן הזאת

פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים יז) אֲנִי בְצַדֵּק אֶחְזֶה פְּנִיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ
 תִּמְוֹנֶנְתָּךְ. דוד המלך, החביבות והדבקות שלו הייתה
 באבן הזאת, וְעַלֶּיָּה אָמַר (שם ק"ח) אֲבֹן מְאֹסוּ הַבּוֹנִים הִיְתָה
 לְרֹאשׁ פְּנֵה. וְכִשְׂרָצָה לְהִסְתַּפֵּל בְּמִרְאֵה כְבוֹד רְבוּנוֹ, נָטַל אֲבֹן
 זו בְּיָדוֹ בַּתְּחִלָּה, וְאַחֵר כִּף נִכְנַס. מִשּׁוּם שֶׁכָּל מִי שֶׁרוּצָה
 לְהִרְאוֹת לְפָנֵי רְבוּנוֹ, לֹא נִכְנַס אֶלָּא עִם אֲבֹן זֹאת, שֶׁכְּתוּב
 (ויקרא יג) בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ. וְדוֹד מְשַׁבַּח עֲצָמוֹ

— זוהר תהלים —

ואומר, אני בצדק אחזה פניך. וכל השתדלותו של דוד להראות באבן זאת כראוי כלפי מעלה.

אברהם תקן תפלת הבקר

בא ותראה, אברהם תקן תפלת הבקר והודיע טוב רבונו בעולם, ותקן אותה השעה בתקונייה כראוי, שכתוב (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. יצחק תקן תפלת מנחה, והודיע בעולם שיש דין ויש דיין שיכול להציל ולדון את העולם. יעקב תקן תפלת ערבית, ובשביל התפלה הזו שתקן מה שלא תקן בן אדם מקדם לזה כראוי, לכן שבח את עצמו ואמר והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. שעד אותה שעה לא תקן אותה אחר כמותו. ולכן ויקח את האבן אשר שם מראשתיו וישם אתה מצבה. מה זה מצבה? שהיתה נפולה, והקים אותה. ויצק שמן על ראשה. שהרי ביעקב תלוי הדבר לעשות יותר מכל בני העולם. בא רבי יהודה ונשקו. אמר לו, וכל זה ידעת, ואיך אתה עוסק בסחורה ומניח חיי עולם! אמר לו, שדחוקה היתה לי השעה, ויש לי שני בנים, ועומדים כל היום בבית הרב, ואני משתדל במזונם ולתת להם שכר למורם כדי שיעסקו בתורה. פתח ואמר, (מלכים א ב) ושלמה ישב על כסא דוד אביו ותכן מלכתו מאד. מה הוא השבח הזה? אלא שהתקין אבן שתיה ושמ עליה קדש הקדשים, ואז ותכן מלכתו מאד. וכתוב (בראשית ט) וראיתה לזכר ברית עולם. שהרי הקדוש ברוך הוא חשקו בה תמיד, ומי שלא נראה עמה, לא נכנס לפני רבונו. ועל זה כתוב וראיתה לזכר ברית עולם.

זוהר תהלים

מתחילים לנגן אותם המלאכים שאומרים שירה בראשית הלילה, בשביל שיעלה כבוד הקב"ה מלמטה למעלה ואיזו שירה היו אומרים? אותו נגון כנפי הפרובים הנה ברכו את ה' כל עבדי ה'

אָבְן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים וְגו' (קיה, כב): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלא.)] פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (איוב לח) עַל מָה אֲדַנְיָהּ הִטְבְּעוּ. פְּסוּק זֶה אָמַר אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְשוּם שֶׁכְּשֶׁבְרָא אֶת הָעוֹלָם, לֹא בָרָא אוֹתוֹ אֶלָּא עַל עַמּוּדִים, שֶׁהֵם שִׁבְעַת עַמּוּדֵי הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי ט) חֲצָבָה עַמּוּדֵיהָ שִׁבְעָה, וְאוֹתָם עַמּוּדִים לֹא נוֹדַע עַל מָה עוֹמְדִים. מְשוּם שֶׁהוּא סוּד עִמָּק, נִסְתַּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, וְהָעוֹלָם לֹא נִבְרָא עַד שֶׁנִּטַּל אָבְן אַחַת, וְהִיא אָבְן שֶׁנִּקְרָאת אָבְן שְׁתִּיָּה, וְלִקַּח אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְזָרַק אוֹתָהּ לְתוֹךְ הַתְּהוֹם, וְנִנְעָצָה מִלְּמַעַלָּה לְמַטָּה, וּמִמְנָה נִשְׁתַּל הָעוֹלָם, וְהִיא נִקְּדָה בְּאֲמִצֵּעַ הָעוֹלָם, וּבִנְקֻדָּה זוֹ עוֹמֵד קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (איוב לח) אוֹ מִי יָרָה אָבְן פְּנֵתָהּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כח) אָבְן בַּחַן פְּנֵת יִקְרָת, וְכְתוּב (תהלים קיח) אָבְן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵהּ. בֹּא רְאֵה, אָבְן זוֹ נִכְרְתָה מֵאֵשׁ וּמְרוּחַ וּמַמִּים, וְנִגְלְדָה מִכָּלֶם, וְנִעְשְׂתָה אָבְן אַחַת, וְעוֹמֵדָת עַל הַתְּהוֹמוֹת, וְלִפְעָמִים נוֹבְעִים מִמֶּנּוּ מַיִם וּמִתְמַלְאִים הַתְּהוֹמוֹת, וְאָבְן זוֹ עוֹמֵדָת לְאוֹת בְּאֲמִצֵּעַ הָעוֹלָם, וְזוֹהִי אָבְן שֶׁהַעֲמִיד וְהַשְׁתִּיל יַעֲקֹב שְׁתִּילַת וְקִיּוּם הָעוֹלָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (בראשית לא) וַיִּקַּח יַעֲקֹב אָבְן וַיְרִימָהּ מִצְבָּה.

— זוהר תהלים —

וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שְׁמִתִּי מִצְבָּה וְגו'. וְכִי אָבֵן זֹאת שָׁם לֹ
יַעֲקֹב, וְהָרִי אָבֵן הַזֹּאת נִבְרָאָה בַּתְּחִלָּה, כְּשֶׁבְרָא

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם? אֵלָּא שְׁשָׁם אוֹתָהּ [וכי כעת שם
אותה יעקב? והרי עד שלא נברא העולם היתה, אלא שיעקב שם אותה] קִיּוֹם

שְׁלִמְעֵלָה וְלִמְטָה, וְעַל זֶה אֲשֶׁר שְׁמִתִּי מִצְבָּה כְּתוּב. מַה זֶה
אֲשֶׁר שְׁמִתִּי? שְׁכַתוֹב יְהִיָּה בֵּית אֱלֹהִים, שְׁשָׁם מְדוּר שְׁלִמְעֵלָה
כָּאֵן. בֵּא רְאֵה, עַל אָבֵן זֶה יֵשׁ שְׁבָעָה עֵינַיִם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (זכריה

א) עַל אָבֵן אַחַת שְׁבָעָה עֵינַיִם. עַל מַה נִּקְרְאת שְׁתֵּיהָ? אַחַד –
שְׁמִמְנָה הַשְּׁתַּל הָעוֹלָם, וְאַחַד שְׁתֵּיהָ – שֶׁת יְהִי, שְׁשָׁם אוֹתָהּ

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַתְּבַרֵךְ מִמְּנָה הָעוֹלָם, בְּשִׁבִיל שְׁמִמְנָה
מִתְּבַרֵךְ הָעוֹלָם. וּבֵא וּרְאֵה, בְּשַׁעַת שְׁנִכְנַס הַשָּׁמֶשׁ, הַכְּרוּבִים

הִלְלוּ שְׁעוֹמְדִים בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְהָיוּ יוֹשְׁבִים בָּאוֹת, הָיוּ
מְקִישִׁים כְּנַפְיָהֶם לְמַעְלָה וּפּוֹרְשִׁים אוֹתָם, וְנִשְׁמָע קוֹל נִגּוֹן

הַכְּנַפִּים לְמַעְלָה, וְאֵז מִתְּחִילִים לְנַגֵּן אוֹתָם הַמְּלֶאכִים
שְׁאוּמְרִים שִׁירָה בְּרֵאשִׁית הַלַּיְלָה, בְּשִׁבִיל שִׁיעֲלָה כְּבוֹד

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִלְּמַטָּה לְמַעְלָה. וְאֵיזוֹ שִׁירָה הָיוּ אוֹמְרִים?
אוֹתוֹ נִגּוֹן כְּנַפֵּי הַכְּרוּבִים, (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כָּל

עַבְדֵי ה' וְגו', שְׁאוּ יְדִיכֶם קֹדֶשׁ וְגו', וְאֵז [הס] הִיא שִׁירָה
לְאוֹתָם מְלֶאכִים עֲלִיוֹנִים לְזַמֵּר.

בְּלִילָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בֵּא לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים בְּגוֹן עֵדוֹן
בְּמִשְׁמֶרֶת הַשְּׁנֵיהָ הַכְּרוּבִים הִלְלוּ מְקִישִׁים כְּנַפְיָהֶם לְמַעְלָה,

וְנִשְׁמָע קוֹל נִגּוֹן, וְאֵז מִתְּחִילִים לְנַגֵּן אוֹתָם
הַמְּלֶאכִים שְׁעוֹמְדִים בְּמִשְׁמֶרֶת הַשְּׁנֵיהָ. וְאֵיזוֹ שִׁירָה הָיוּ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אומרים בשעה הזו? נגון כנפי הכרוכים, (תהלים קכה) הבטחים בה' כהר ציון לא ימוט וגו'. ואז [אותה] היא [שירה] תחלה לאותם העומדים במשמרת השנייה הזו לנגן. במשמרת השלישית הכרוכים הללו מקישים בכנפיהם ואומרים שירה, ומה היא? (שם קיג) הללויה הללו עבדי ה' וגו', יהי שם ה' מברך וגו', ממזרח שמש וגו'. אז אותם מלאכים שעומדים במשמרת השלישית, כלם אומרים שירה. וכל הפוכבים ומזלות הרקיע פותחים בשירה, כמו שכתוב (איוב לח) ברוך יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים, וכתוב (תהלים קמח) הללוהו כל כוכבי אור, שהרי אותם כוכבי האור מנגנים על אור. [שמןנים על השירה], כשמגיע הבקר, ואז לוקחים שירה אחרי ישראל למטה, ועולה כבוד הקדוש ברוך הוא מלמטה ומלמעלה. ישראל למטה ביום, ומלאכים עליונים למעלה בלילה, ואז נשתלם השם הקדוש בכל הצדדים. והאבן הזאת שאמר, כל המלאכים העליונים וישראל למטה, כלם מחזיקים באבן הזאת, והיא עולה למעלה להתעטר בתוך האבות ביום, ובלילה הקדוש ברוך הוא בא להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן. אשריהם כל העומדים בקיומם ועוסקים בתורה בלילה, משום שהקדוש ברוך הוא וכל אותם הצדיקים שבגן עדן שומעים קולות בני האדם אותם העוסקים בתורה, כמו שכתוב (שיר ח) היושבת בגנים וגו'. בא ראה, אבן זו היא אבן טובה, וזהו סוד הכתוב (שמות כח) ומלאת בו מלאת אבן ארבעה טורים אבן. ואלה הם סדרים [של שלמות] של האבן הטובה,

— זוהר תהלים —

השְׁלֵמוֹת שֶׁל אָבֶן יִקְרָה, מְשׁוֹם שֵׁישׁ [שְׁלֵמוֹת] אָבֶן אַחֲרֵת, שְׁכָתוֹב (יחזקאל לו) וְהִסְרָתִי אֶת לֵב הָאָבֶן וְגו', וְכָתוֹב (שם) וְאֵת רוּחִי אֶתֵּן בְּקַרְבְּכֶם. וְזֶהוּ (ישעיה כח) אָבֶן בַּחֵן פִּנֵּת יִקְרָת, וּבְאֲרוּהָ.

אָבֶן מְאֻסּוֹ הַבּוֹנִים הֵיטָה לְרֹאשׁ פְּנֵה - זֶה דָּוִד הַמְּלֶךְ שֶׁהוּא רֶגֶל הַרְבִּיעִי

אָבֶן מְאֻסּוֹ הַבּוֹנִים הֵיטָה לְרֹאשׁ פְּנֵה (קיה, כב): [זוהר חדש פ' בראשית (דף ל.ב.)] שָׁנוּ רַבּוֹתֵינוּ, פְּעַם אַחַת הֵלֶךְ רַבִּי דוֹסְתָאי לְרֵאוֹת אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲרָף. הִזְדַּמֵּן לוֹ רַבִּי חַגִּי. אָמַר לוֹ: יֹאמֵר לָנוּ מוֹרְנוּ דַרְךְ תְּקִינָה לְפָנֵינוּ, לְמִי הֵלֶךְ? אָמַר לוֹ: לְרֵאוֹת אֶת סִבָּר פְּנֵי הַיָּמִים. אָמַר לוֹ: מִי הוּא? אָמַר לוֹ: מִי שְׂיֻרְדִים לְפָנָיו גְּדוֹלִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ בְּרוּךְ הוּא. אָמַר לוֹ: נוּחַ לוֹ לְמַר שְׂאֵלְךָ עֲמוּ לְדַרְכוֹ? אָמַר לוֹ: אִם תּוּכַל לְסַבֵּר סִבָּרָא לְמָה שֶׁתִּשְׁמַע - לֵךְ, וְאִם לֹא - סִטָּה לְאַחֲרֶיךָ, כִּף שֶׁלֹּא תִעַנֶּשׁ. אָמַר לוֹ: לֹא יִחַשְׁשׁ מִר לָזֶה, שֶׁהָרִי שֶׁמְעַתִּי דָּבָר שֶׁל סוּד עֲלִיוֹן, וְהִסְתַּכַּלְתִּי בּוֹ, וְסִבְרָתִי סִבָּרָא. אָמַר לוֹ: וּמָה הִיא? אָמַר לוֹ: שֶׁמְעַתִּי אֶת סוּד הַפְּסוּק הַזֶּה (שיר ג) הִנֵּה מְטָתוֹ שֶׁלִּשְׁלֹמֹה - הִיא כֶּסֶף הַכְּבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם כָּלוּ שְׁלוֹ. שְׂשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ - אֵלּוּ שְׂשִׁים גְּדוֹלִים מְשֻׁמְשִׁים עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים, שֶׁהֵם מְשֻׁמְשִׁים לְכֶסֶף הַכְּבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיוֹן. מִגְּבַרֵי יִשְׂרָאֵל - שֶׁהֵם מְמַנִּים תַּחַת שְׁלִיט גְּדוֹל קְדוּשׁ, מִיכָאֵל הָאֶפּוֹטְרוֹפּוֹס שֶׁל יִשְׂרָאֵל. מְשׁוֹם שֶׁהֵם תַּחַת יָדוֹ, כָּלֵם גְּדוֹלִים שָׂרִים אֶפּוֹטְרוֹפּוֹסִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכָתוֹב מִגְּבַרֵי יִשְׂרָאֵל.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אמר לו רבי דוסתאי: ראוי אתה יותר ממני ללכת לראות את סבר פני הימים. הלכו. כשהגיעו אליו וראה אותם, אמר לשמשו: לך ואמר להם, שכסא של שלשה עמודים מה הוא בלי אחד? שמע רבי דוסתאי, הסתכל בנפשו על הדבר ואמר לשמשו: לך ואמר למר, שלא לחנם אמר דוד (תהלים קיח, כב) אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה, זה דוד המלך שהוא הרביעי. הלך שמשו ואמר לו הדבר הזה. אמר לו: מאמר יפה אמרת, אלא לך ואמר לו, איפה בחלו בדוד שאמר אכן מאסו הבונים? אמר לו לרבי חגי: שמעת בדבר הזה איזשהו פתגם? אמר לו: שלשה ענינים שמעתי, אחד הוא דרש. אמר לו: לא לדרש באתי לכאן, שמעשה ישי ובניו שמעתי, אבל עקר הדבר, אם שמעת - אמר. אמר, עקר הדבר הם שני ענינים ששמעתי, אחד הוא שאמר אבא, ביום שנבנה בית המקדש, עשה הקדוש ברוך הוא חסד רב לדוד המלך. שאחר שהזדמן לו אותו החטא, ואף על גב שמחל לו הקדוש ברוך הוא, כשיצא מן העולם הזה לא השאירו אותו המלאכים העליונים לעבר בשערי ירושלים שלמעלה, והיה יושב בחוץ. וביום שנבנה בית המקדש, קרא הקדוש ברוך הוא למיכאל השר הקדוש, ומנה אותו להיות הוא וששים קדושים עליונים אפורופוסים של ישראל, אותם שהקיפו את כסא כבודו הקדוש.

מנה את מיכאל להכניס את דוד המשיח לשערי ירושלים של מעלה ומנה את מיכאל להכניס את דוד המשיח לשערי ירושלים

זאת היא נפלאת בעינינו: כד זה היום עשה יהוה
 נגילה ונשמחה בו: כה אנא יהוה הושיעה
 נא אנא יהוה הצליחה נא: כו ברוך ה' בא בשם
 יהוה ברכנוכם מבית יהוה: כז אל
 יהוה ויאר לנו אסרו חג בעבתים עד קרנות
 המזבח: כח אלי אתה ואורך אלהי ארומך:
 כט חודו ליהוה בי טוב פי לעולם חסדו:

— זוהר תהלים —

של מעלה, ולהתקינו עם האבות כמרובה קדושה עלינו.
 זהו שכתוב (מלכים א ח) על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד
 עבדו ולישראל עמו. והיתר - ענין הוא, שכתוב ביהודה סבו
 שבחלו בו אחיו. זהו שכתוב (בראשית לח) וירד יהודה מאת
 אחיו, שהסירוהו מגנותו. והקדוש ברוך הוא אין נוח לפניו
 מכל בני יעקב להיות שליט של מלכות של עולמים, אלא רק
 ליהודה. זהו שכתוב (שם מט) לא יסור שבט מיהודה וכו' ולו
 יקחת עמים. הוא לבדו, ולא לשאר בני יעקב, והינו הדבר
 שהיה אומר אביו. ועוד שמעתי, מה ראה הקדוש ברוך הוא
 לתת שלטון ליהודה מכל שאר אחיו? אלא הסתכל הקדוש
 ברוך הוא בשמו הגדול שהיה רשום בשמו של יהודה,
 ובגללו השליטו על הכל ושלטונו לא יסור. בא רבי דוסתאי
 ונשקו בראשו.

כה לחודש

קִיט א אֲשֶׁרִי תְּמִימֵי דְרֶךְ הַהֲלָכִים בְּתוֹרַת יְהוָה
 ב אֲשֶׁרִי נִצְרִי עֲדַתּוֹ בְּכָל לֵב יְדִרְשׁוּהוּ:
 ג אֵף לֹא פָעְלוּ עֲוֹלָה בְּדַרְכָּיו הִלְכוּ: ד אַתָּה צְבִיתָהּ

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

למי שרוצה שיתקיים בידו מצוה

אשר תמימי דרך (קיט-א, א'): [שימוש תהלים לפרק קיט-א] לרתת הגוף לחוש עליו פעמים. ולמי שירצה לעשות מצוה שתתקיים בידו.

— זוהר תהלים —

התורה הוא כל החיים וכל טוב

אֲשֶׁרִי תְּמִימֵי דְרֶךְ וְגו' (קיט, א): [זוהר בראשית חיי שרה (דף קלב). זוהר תורה] אשרי תמימי דרך ההלכים בתורת ה'. אמר רבי אלעזר כמה הם אנשים שוטים שאין יודעים ואין משגיחים לעסוק בתורה, לפי שהתורה כל חיים וכל חירות וכל טוב היא בעולם הזה ובעולם הבא, חיים הם בעולם הזה שזוכים לימים שלמים בעולם הזה, כמש"כ (שמות כג) את מספר ימך אמלא, ולימים ארוכים בעולם הבא קמיה לפי שהם חיים

זיו הזוהר

קמח. ימים ארוכים בעוה"ב, היינו לאחר מיתה בגן העדן, כי כמו שיש ימים קצובים לחיי עוה"ז כן יש ימים קצובים לכל אחד לאחר מותו בגן העדן שנקרא עוה"ב הפרטיות ששם ינתן לכל אחד שכרו תענוג רוחני שאינו מושג לנו, וע"י זכות תלמוד תורה זוכה שם לאריכות ימים שלא

זוהר תהלים

שלמים, הם חיים של שמחה, חיות בלי עצבות, חיות שהם חיים, חירות בעולם הזה חפשי מהכל, מי שעמלו בתורה אין יכולים לשלוט עליו כל העמים שבעולם, ואם תשאל הלא היה דור של שמד, אבל גזרה זו היתה מלמעלה כגון רבי עקיבא וחבריו, וכך עלתה במחשבה, חירות ממלאך המות שאינו יכול לשלוט עליו, וכך הוא בודאי, שהרי אם אדם הראשון היה מתדבק בעץ החיים שהיא התורה, לא היה גורם מיתה לו ולכל העולם, ולפיכך כאשר נתן הקב"ה את התורה לישראל מה כתוב בה חרות על הלוחות, וזה נתבאר, ואלמלא שישראל לא חטאו ועזבו עץ החיים, לא היו גורמים מיתה לעולם כמקדם, והקב"ה אמר (תהלים פב) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם, השחיתם עצמכם, אכן כאדם תמותון וגו', וע"כ כל מי שעמלו בתורה אין יכול לשלוט עליו נחש הרע שהוא שהחשיך את העולם, אמר רבי ייסא אם כן משה למה מת, א"ל ודאי מת אבל לא שלט בו אני אומר, לא מת על ידי מלאך המות ולא נטמא בו, לא מת בודאי אלא התדבק בהשכינה והלך לחיי עולם, וזה חי נקרא כמו שביארנו שכתוב (שמואל ב' כג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי וגו', וע"כ כל מי שמתגיגע בתורה חירות יש לו מהכל בעולם

זיו הזוהר

יגזור עליו לחזור לחיי עוה"ז בזמן קרוב, כידוע דרש הזוה"ק בענין המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ובענין דור הולך ודור בא שכל הנשמות חוזרות ובאות לאחר איזה זמן לחיות בחיי עוה"ז, כי מעטות הן נשמות חדשות, ואין כאן מקום להאריך בענין זה:

בְּקִרְיָה לְשֹׁמֵר מְאֹד: ה אֲחִלֵּי יַפְנֵוּ דְרָכַי לְשֹׁמֵר חֲקִיךָ:
 ו אֲזִי לֹא אֵבֹשׁ בְּתַבְּיטִי אֶל כָּל מְצֹתֶיךָ: ז אֲוֹדְךָ בְּיִשְׂרָאֵל
 לִבִּי בְּלִמְדֵי מִשְׁפָּטֶי צְדָקָתְךָ: ח אֶת חֲקִיךָ אֲשֹׁמֵר אֶל
 תַּעֲזֹבֵנִי עַד מְאֹד:

⋯ ————— ⋯ זוהר תהלים ⋯ ————— ⋯

הזה משעבוד של שאר עמים עכו"ם, חירות בעולם הבא
 שלא יתבעו ממנו דין כלל בעולם ההוא.

ט בְּמָה יִזְכֶּה נֶעַר אֶת אֲרָחוֹ לְשֹׁמֵר כְּדַבְּרְךָ: י בְּכָל
 לְבִי דַרְשֵׁתִיךָ אֵל תִּשְׁנֵנִי מִמִּצּוֹתֶיךָ: יא בְּלִבִּי צַפְנֹתִי
 אִמְרֹתֶיךָ לְמַעַן לֹא אֶחְטֵא לָךְ: יב כְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
 לְמַדְנֵי חֻקֶּיךָ: יג בִּשְׁפָתַי סִפְרֹתַי כָּל מִשְׁפָּטַי פִּיד:

— ❧ — ❧ — ❧ שִׁמוּשׁ תֵּהִלִּים — ❧ — ❧ — ❧

לשכחה

במה יזכה נער (קיט-ב, ט'): [שימוש תהלים לפרק קיט-ב] לשכחה, עוד לפתיחת הלב סב ביעא בשלותה וקלוף יתה וכתו עליו, במה יזכה נער עד לא אשכח דברך. ותורה צוה לנו משה מורשה וכו'. לא ימוש ספר התורה וכו'. ושם שלו פניא"ל. שובניא"ל. מופיא"ל. פתח לבי בתורתך וכל מה שאני לומד אהיה זוכר, ותעשה זה בעת מנחה בתענית יום ה' ויאכל הביצה בבת אחת. עוד יאמר מיד במה יזכה נער עד למדני חקך ג"פ.

— ❧ — ❧ — ❧ זוהר תהלים — ❧ — ❧ — ❧

מהפזן הזה עתידים הצדיקים לאכל לעולם הבא

בְּכָל לְבִי דַרְשֵׁתִיךָ, (קיט-ב, י): [זוהר שמות, פ' המן (דף ס"ג):] שָׁנָה רַבִּי אֶלְעָזָר, מֵהַפְּזָן הַזֶּה עֲתִידִים הַצְּדִיקִים לֶאֱכֹל לְעוֹלָם הַבָּא. וְאִם תֹּאמַר כִּמוֹ זֶה? לֹא! אֲלֵא יוֹתֵר. שְׁלֵא הִיָּה כֶּף לְעוֹלָמִים. מֵהוּ? כִּמוֹ שְׂבֵאֲרָנוּ שְׁכָתוּב (תהלים כז) לַחֲזוֹת בְּנַעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ, וְכָתוּב (ישעיה סב) עֵינַי לֹא רָאִיתָ אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ וְגו'. רָאוּ כִּי ה' נָתַן לָכֶם הַשְּׁבֹת. רַבִּי חֲזַקְיָה פָּתַח, (תהלים קל) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְמִיקִים כְּרָאִתִּיךָ ה'. שִׁיר הַמַּעֲלוֹת, סֵתֵם וְלֹא פָּרַשׁ מִי אָמְרוּ. אֲלֵא שִׁיר הַמַּעֲלוֹת שְׁעֲתִידִים לומר כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׁעֲתִיד

יֵד בְּדַרְךָ עֲדוֹתֶיךָ שִׁשְׁתֵּי בָעַל כָּל הַיּוֹם: מו בְּפִקְדוֹתֶיךָ
 אֲשִׁיחָה וְאֲבִימָה אֲרַחֲתֶיךָ: מו בְּחֻקֶּיךָ אֲשַׁתְּעֶשָׂע לֹא
 אֲשַׁבַּח דְּבָרֶיךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

השיר הזה להאמר אותו לדורות עולם. ומהו ממעמקים קראתיו? כך שנינו, כל מי שמתפלל תפלתו לפני המלך הקדוש, צריך לבקש בקשתו ולהתפלל מעמק הלב כדי שימצא לבו של עם הקדוש ברוך הוא, ויכונן לב ורצון. והאם דוד אמר כך, והרי כתוב בכל לבי דרשתיו, (תהלים קיט) ופסוק זה מספיק? מה צריך ממעמקים? אלא כך שנינו, כל אדם שמבקש בקשתו לפני המלך, צריך לכונן דעתו (לבו) ורצונו מעקר של כל העקרים למשך ברכות מעמק הבאר (של הכל), כדי שישפיע ברכות מהמעין של הכל, ומהו? אותו מקום שיוצא ממנו ונמצא ממנו אותו נהר, שכתוב (בראשית ב) ונהר יצא מעדן, וכתוב (תהלים מו) נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים. וזה נקרא ממעמקים. עמק הכל, עמק הבאר שמעינות יוצאים ושופעים לברך את הכל, וזוהי הראשית למשך ברכות ממעלה למטה.

יז גְּמול על עֲבֹדְךָ אֱהִיָּה וְאַשְׁמְרָה דְּבַרְךָ: יח גַּל עֵינַי
וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ: יט גַּר אֲנֹכִי בְּאַרְצֵן אֵל

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לחשישת עין ימנית

גמול וגו' (ק"ט-ג, ז): [שימוש תהלים לפרק ק"ט-ג] לחשישת עין ימין
לחוש עליו ז"פ.

— זוהר תהלים —

כִּמְה טַפְשִׁים הָאֲנָשִׁים שְׁלֵא יוֹדְעִים וְלֹא מִסְתַּכְּלִים לְהַשְׁתַּדֵּל
בְּתוֹרָה מִשׁוּם שֶׁהַתּוֹרָה כָּל הַחַיִּים וְכָל הַחֲרוֹת וְכָל הַטּוֹב
בְּעוֹה"ז וּבְעוֹה"ב

גַּל עֵינַי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ (ק"ט יח): [זוהר ח"א פ' חיי שרה
(ד קלא:)] רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים ק"ט) גַּל עֵינַי
וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. כִּמְה טַפְשִׁים הָאֲנָשִׁים שְׁלֵא יוֹדְעִים
וְלֹא מִסְתַּכְּלִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה, מִשׁוּם שֶׁהַתּוֹרָה כָּל הַחַיִּים
וְכָל הַחֲרוֹת וְכָל הַטּוֹב בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. [החרות היא
של העולם הזה ושל הבא היא] [נ"א: החרות היא של העולם הבא היא החיים
בעולם הזה] הַחַיִּים הֵם בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׂיִזְכּוּ לְיָמִים שְׁלָמִים
בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות כג) אֵת מִסְפַּר יְמִיךָ אֲמַלֵּא.
וְלְיָמִים אֲרָכִים בְּעוֹלָם הַבָּא, מִשׁוּם שֶׁהֵם חַיִּים שְׁלָמִים, הֵם
חַיִּים שֶׁל שְׂמֻחָה, חַיִּים בְּלִי עֲצָבוֹת, חַיִּים שֶׁהֵם חַיִּים. חֲרוֹת
בְּעוֹלָם הַזֶּה, חֲרוֹת שֶׁל הַכֹּל. שְׁכַל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה, אֵין
יְכוּלִים לְשַׁלֵּט עָלָיו כָּל הָעַמִּים שֶׁל הָעוֹלָם. וְאִם תֹּאמַר, אוֹתָם
בְּנֵי הַשְּׂמֵד? גְּזֵרָה הִיא מְלַמְעָלָה, כְּמוֹ רַבִּי עֲקִיבָא וְחַבְרַיִו,

— זוהר תהלים —

וְכַךְ עָלְתָה בְּמַחְשָׁבָה. חֲרוֹת שֶׁל מְלֶאכֶּה הַמּוֹת שֶׁלֹּא יְכוּל לְשַׁלֵּט עָלָיו, וְכַךְ זֶה וְדָאֵי. שְׂאֵם אָדָם הִיָּה גְדַבֵּק בְּעֵץ הַחַיִּים, שְׁהִיא הַתּוֹרָה, לֹא הִיָּה גוֹרֵם מוֹת לוֹ וּלְכָל הָעוֹלָם. וּמִשּׁוֹם כֵּן, כְּשֶׁנִּתֵּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, מֵה כְּתוּב בָּהּ? חֲרוֹת עַל הַלְּחֹת, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ. וְאַלְמֶלֶא הֵם לֹא חֲטָאוּ וְעִזְבוּ אֶת עֵץ הַחַיִּים, לֹא הָיוּ גוֹרְמִים מוֹת לְעוֹלָם כְּבַתְחִלָּה. וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר, (תהלים פב) אֲנִי אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבָנֵי עַלְיוֹן כְּלַכֶּם. חִבְּלַתֶּם אֶת עֲצַמְכֶם - אֲכַן כְּאָדָם תָּמוּתוּן וּגו'. וְעַל כֵּן, כָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, אֵין יְכוּל לְשַׁלֵּט עָלָיו הַנְּחָשׁ הָרַע הַהוּא שֶׁהֲחִשִּׁיף אֶת הָעוֹלָם.

וּבְנִיָּהוּ בֶן יְהוֹדָע בֶּן אִישׁ חֵי

אָמַר רַבִּי יִיסָא, אִם בְּךָ, לָמָּה מִיֶּשָׁה מִתָּ? שְׂאֵם כֵּן, בְּיוֹן שְׁלֹא חֲטָא - לֹא יָמוּת! [ולמה ימות? אָמַר לוֹ, וְדָאֵי מִת, אֲבָל לֹא שְׁלֵט בּוֹ אֲמַרְנּוּ, אֲלֵא לֹא מִת עַל יְדוֹ וְלֹא נִטְמָא בּוֹ, וְלֹא מִת וְדָאֵי. אֲלֵא גְדַבֵּק בְּשִׂכְנִיָּה וְהַלֵּךְ לְחַיִּי עוֹלָם. וְזֶה נִקְרָא חֵי, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ שִׁכְתוּב (שמואל ב כג) וּבְנִיָּהוּ בֶן יְהוֹדָע בֶּן אִישׁ חֵי וּגו'. וְעַל כֵּן, כָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, יֵשׁ לוֹ חֲרוֹת מִן הַכָּל בְּעוֹלָם הַזֶּה מִשְׁעֵבּוּד שֶׁל שָׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. חֲרוֹת בְּעוֹלָם הַבָּא, מִשּׁוֹם שֶׁלֹּא יִתְבַּעוּ מִמֶּנּוּ דִּין בְּעוֹלָם הַהוּא כָּלָל. בֹּא רֵאֵה כְּמָה סוּדוֹת עַלְיוֹנִים יֵשׁ בַּתּוֹרָה, מִשּׁוֹם כֵּן כְּתוּב (משלי ג) יִקְרָה הִיא מִפְּנִינִים. כְּמָה גְּנָזִים טְמוּנִים יֵשׁ בָּהּ. וְעַל כֵּן, כְּשֶׁהִסְתַּכַּל דוֹר בְּרוּחַ שֶׁל הַחֲכָמָה וַיִּדַע כְּמָה נִפְלְאוֹת

— זוהר תהלים —

יּוֹצֵאִים מִן הַתּוֹרָה. פֶּתַח וְאָמַר (תהלים קיט) גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה
נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ.

כְּדֵי לְדַעַת שְׂכֵמָה סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים הֵם בְּכָל מַעֲשֵׂה וּמַעֲשֵׂה
הַפְּתוּב בַּתּוֹרָה וּבְכָל דָּבָר וְדָבָר הִיא חֲכָמָה וְתוֹרַת אֱמֶת

גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ (קיט יח): [זוהר ח"א פ' תולדות

(דף קמח:)] בֹּא רֵא, שֶׁהָרִי רַבִּי יוֹחֲנָן בֶּן זַכַּאי הָיָה אוֹמֵר
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת הֶלְכוֹת פְּסוּקוֹת בְּסוּד הַחֲכָמָה הַעֲלִיוֹנָה בְּפִסּוּק
וְשֵׁם אֲשֶׁתוֹ מְהִיטְבָּאֵל בַּת מְטַרְדַּ בַּת מִי זָהָב, וְלֹא גָלָה אוֹתָם
אֶלָּא לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר שֶׁהָיָה עִמּוֹ, כְּדֵי לְדַעַת שְׂכֵמָה סוּדוֹת
עֲלִיוֹנִים הֵם בְּכָל מַעֲשֵׂה וּמַעֲשֵׂה, שֶׁהוּא בַּתּוֹרָה, וּבְכָל דָּבָר
וְדָבָר, הִיא חֲכָמָה וְתוֹרַת אֱמֶת. מִשּׁוּם כֵּן דְּבַרִּי הַתּוֹרָה הֵם
דְּבָרִים קְדוּשִׁים לְהִרְאוֹת מִמֶּנָּה נִפְלְאוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר גַּל עֵינַי
וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ.

אוֹי לְאוֹתוֹ אִישׁ שֶׁאָמַר שֶׁתּוֹרָה זוֹ בָּאָה לְהִרְאוֹת רַק סְפוּרִים
בְּעֵלְמָא וְדְבַרִּי הַדִּיּוּטוֹת שֶׁאֵם כֵּן אֶפְלוּ בְּזִמְנָא זֶה אָנּוּ יְכוּלִים
לַעֲשׂוֹת תּוֹרָה בְּדְבַרִּי הַדִּיּוּטוֹת וּבִשְׂבַח יוֹתֵר מִכֻּלָּם אֶלָּא כְּלוּ
אֶלְקִית

גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ (קיט יח): [זוהר במדבר פ'

בהעלותך (דף קנ"ב:)] רַבִּי שֶׁמְעוֹן אָמַר, אוֹי לְאוֹתוֹ אִישׁ שֶׁאָמַר
שֶׁתּוֹרָה זוֹ בָּאָה לְהִרְאוֹת סְפוּרִים בְּעֵלְמָא וְדְבַרִּי הַדִּיּוּטוֹת.
שֶׁאֵם כֵּן, אֶפְלוּ בְּזִמְנָא זֶה אָנּוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת תּוֹרָה בְּדְבַרִּי
הַדִּיּוּטוֹת, וּבִשְׂבַח יוֹתֵר מִכֻּלָּם. אִם לְהִרְאוֹת דְּבַר הָעוֹלָם,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אָפְלוּ אוֹתָם סוּפְרִים בְּעוֹלָם יֵשׁ בִּינִיָּהֶם דְּבָרִים יוֹתֵר עֲלִיוֹנִים.
 אִם כֶּן, נִלְךְ אַחֲרֵיהֶם וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם תּוֹרָה כְּמוֹ זֶה. אֲלֵא כֹּל
 דְּבָרֵי הַתּוֹרָה דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים הֵם וְסוּדוֹת עֲלִיוֹנִים. בֵּא רְאָה,
 עוֹלָם עֲלִיוֹן וְעוֹלָם תַּחְתּוֹן בְּמִשְׁקַל אֶחָד נִשְׁקָלוּ. יִשְׂרָאֵל
 לְמַטָּה – מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים לְמַעְלָה. בְּמִלְאָכִים הָעֲלִיוֹנִים כְּתוּב,
 (תהלים קד) עֲשֵׂה מְלֹאכִיו רִחוּת. (זה במקום עליון) בְּשַׁעַת שִׁיּוּרְדִים
 לְמַטָּה (אף על גב שִׁיּוּרְדִים), מִתְּלַבְּשִׁים בְּלְבוּשׁ הָעוֹלָם הַזֶּה. וְאִם
 לֹא יִתְלַבְּשׁוּ בְּלְבוּשׁ כְּמוֹ שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, לֹא יוּכְלוּ לְעַמֵּד
 בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְהָעוֹלָם לֹא יִסְבֵּל אוֹתָם. וְאִם בְּמִלְאָכִים כֶּן,
 הַתּוֹרָה שֶׁבְּרָאָה אוֹתָם וּבְרָאָה אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת וְעוֹמְדִים
 בְּגִלְגָּלָה עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה, כִּיּוֹן שִׁיּוּרְדָה לְעוֹלָם הַזֶּה, אִם לֹא
 תִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁי הָעוֹלָם הַזֶּה, לֹא יוּכַל הָעוֹלָם לְסַבֵּל. וְעַל זֶה
 סְפוּר זֶה שֶׁל הַתּוֹרָה, לְבוּשׁ הַתּוֹרָה הוּא. מִי שֶׁחוֹשֵׁב שְׂאוֹתוֹ
 לְבוּשׁ הִיא הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ וְלֹא דְבַר אַחֵר – תִּפְח רִחוּ, וְלֹא יִהְיֶה
 לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. בְּגִלְגַּל זֶה אָמַר דָּוִד, (שם קיט) גַּל עֵינַי
 וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ. מֵה שֶׁתַּחַת לְבוּשׁ הַתּוֹרָה. בֵּא רְאָה,
 יֵשׁ לְבוּשׁ שֶׁנִּרְאָה לְכֹל, וְאוֹתָם הִטְפְּשִׁים כְּשִׂרְוֹאִים לְבוּשׁ עַל
 בֶּן אָדָם שֶׁנִּרְאָה יָפֵה, לֹא מְסַתְּפָלִים יוֹתֵר. חוֹשְׁבִים שְׂאוֹתוֹ
 לְבוּשׁ הוּא הַגּוֹף, וְחוֹשְׁבִים שֶׁהַגּוֹף הִיא הַנְּשָׂמָה.

לְעֵתִיד לְבֵא עֲתִידִים לְהַסְתַּכֵּל בְּנִשְׂמָה שֶׁל נִשְׂמַת הַתּוֹרָה
 כְּמוֹ זֶה הַתּוֹרָה יֵשׁ לָהּ גּוֹף, וְהֵם מְצוּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרְאוּ
 גּוֹפֵי תּוֹרָה. גּוֹף זֶה מִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשִׁים, שֶׁהֵם סְפוּרֵי
 הָעוֹלָם הַזֶּה. טְפְּשִׁי הָעוֹלָם לֹא מְסַתְּפָלִים, רַק בְּאוֹתוֹ לְבוּשׁ,

— זוהר תהלים —

שהוא ספור התורה, ולא יודעים יותר, ולא מסתכלים במה שפתחת אותו לבוש. אותם שיודעים יותר לא מסתכלים בלבוש, אלא בגוף שהוא תחת אותו לבוש. החכמים עבדי המלך העליון, שהם עמדו בהר סיני, לא מסתכלים אלא רק בנשמה, שהיא עקר הכל, תורה ממש. (ולעולם) ולעתיד לבא עתידים להסתכל בנשמה של נשמת התורה. בא ראה, כך גם למעלה יש לבוש, וגוף, ונשמה, ונשמה לנשמה. השמים וחילותיהם אלה אותם לבושים, וכנסת ישראל זה הגוף שמקבל את הנשמה שהיא תפארת ישראל, ועל כך היא גוף לנשמה. נשמה שאמרנו זו תפארת ישראל, שהיא תורה ממש. ונשמה לנשמה זהו העתיק הקדוש, והכל אחוז זה בזה. אוי לאותם רשעים שאומרים שהתורה היא רק ספור בעלמא, והם מסתכלים בלבוש זה ולא יותר. אשרי הצדיקים שמסתכלים בתורה פראוי. יין אינו יושב, רק בקנקן. כך התורה אינה יושבת אלא בלבוש זה, ועל כך לא צריך להסתכל אלא במה שיש תחת הלבוש. ועל כך כל הדברים הללו וכל הספורים הללו הם לבושים.

גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך - נ' פלאות

גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך (ק"ט יח) : [נזוהר ח"ד פ' בראשית (ד' ט.ת)] ואלו נקראים נפלאות, נ' פלאות, על סוד זה רצה דוד המלך לעמד על חמש מרכבות הללו, כמו שנאמר (תהלים ק"ט יח) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, וכשאלו מאירים ומעלה אותה להתעטר, נעשים חמש, להאיר לתוך החמש

תִּסְתַּר מִמְּנֵי מִצֹּתֶיךָ: כ גִּרְסָה נִפְשֵׁי לְתֹאכָה אֵל
 מִשְׁפָּטֶיךָ בְּכָל עֵת: כא גְּעַרְתָּ זָדִים אֲרוּרִים הַשָּׁגִים
 מִמִּצֹּתֶיךָ: כב גַּל מַעְלֵי חֲרָפָה וּבִזּוּ כִּי עֲדַתְךָ נִצְרַתִּי:
 כג גַּם יָשְׁבוּ שָׂרִים כִּי נִדְּבְרוּ עִבְדֶּךָ יְשִׁיחַ בְּחִקְוֶךָ: כד גַּם
 עֲדַתְךָ שְׁעָשְׂעֵי אֲנָשֵׁי עֲצָתִי:

== זוהר תהלים ==

שְׁלֵמָטָה, וְשִׁיצָאוּ מִמֶּנָּה. וְאוֹתָם נִי פְּלֹאוֹת מְאִירִים וּמַעֲלִים
 אוֹתָהּ לְמַעְלָה, וּמִתַּעֲטְרִים וְנִקְשָׁרִים בְּתוֹךְ אוֹתָם תְּשַׁעַת
 הַעֲמוּדִים הָאֲחֵרִים. וְאוֹתָם הַתְּשַׁעָה מַעֲלִים אֶת הָאוֹת יו"ד
 לְמַעְלָה לְמַעְלָה. כְּאֲשֶׁר יוֹרְדִים וְלֹא יָדוּעַ מִמֵּי יוֹרְדִים, הֵה"א
 הַזֶּה מִתַּעֲטָרֶת בְּסוּד אוֹתָם הֵנִי, וְאוֹתָם הַפְּלֹאוֹת, שֶׁהֵם חֲמִשָּׁת
 הַעֲמוּדִים לְתוֹכָהּ. וְכֹאֲשֶׁר מִתַּעֲטָרֶת וּמִתְפַּשְּׁטֶת, חוֹזֶרֶת
 מִהַסוּד שֶׁל נו"ן לְתוֹךְ הַסוּד שֶׁל ה"א.

כה דְּבָקָה לְעֶפֶר נַפְשִׁי חֲנִי בְּדַבְרְךָ: כו דְּרָכֵי סַפְרֹתַי
 וְתַעֲנֵנִי לְמַדְנִי חֲקֹךָ: לו דְּרֹךְ פְּקוּדֶיךָ חֲבִינֵנִי וְאֲשִׁיחָה
 בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ: כח דְּלִפְּנֵי נַפְשִׁי מִתְּהוֹנָה קִיַּמְנִי בְּדַבְרְךָ:
 כט דְּרֹךְ שִׁקְרֵי הָסֵר מִפְּנֵי וְתוֹרַתְךָ חָנְנֵנִי: ל דְּרֹךְ אֱמוּנָה
 בְּחַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ שְׁוִיתִי: לא דְּבִקְתִּי בְּעֲדוֹתֶיךָ יְהוָה
 אֵל תְּבִישְׁנִי: לב דְּרֹךְ מִצְוֹתֶיךָ אֲרוּץ בִּי תִרְחִיב
 לְבִי:

§ ————— § שימוש תהלים § ————— §

לחשישת עין שמאלית

דבקה (קיט-ד, כה): [שימוש תהלים לפרק קיט-ד] לחשישת עין שמאל,
 ואם יתקשה לך עצה אמור אותו ז' פעמים, וטוב לדרוש ברבים י'
 פעמים.

§ ————— § זוהר תהלים § ————— §

להתעורר לקיום המצות בשלימות ותמימות

דרך מצותיך ארוץ (קיט-ד, לב): [השל"ה הקדוש מסכת יומא (פרק
 דרך חיים ותוכחות מוסר כ"ו)] כדי להתעורר לקיום המצות
 בשלימות ותמימות, אעתיק דברי אחד קדוש מדבר, והוא
 בעל ספר החרידים (בהקדמה למצוות), ויש לי להקדים כל
 התנאים שאדם צריך לזוהר בכל מצוה ומצוה לעשותה
 כהלכתה, כדי שתקובל לרצון לפני מלכנו יוצרינו יתברך,
 ולא ניעול בכיסופא לעלמא דאתי. התנאי הראשון שנעשה
 כל מצוה ומצוה בכוונה לצאת ידי חובותינו, כדפסק

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הרי"ף והרמב"ם והרמב"ן מצות צריכות כוונה. התנאי השני והשלישי, לעשות המצוה ביראה ובאהבה רבה, כדאמר רבי שמעון בן יוחאי (תק"ז ת' י" כה, ב), כל פקודא דלאו איהי בדחילו ורחימו לאו פקודא היא. התנאי הרביעי, השמחה הגדולה במצוה, דכל מצוה ומצוה שתזדמן לו, דורנא הוא דשדר ליה הקדוש ברוך הוא, ולפי רוב השמחה יגדל שכרו. וכן גילה הרב החסיד המקובל מוהר"ר ר' יצחק אשכנזי ז"ל לאיש סודו, שכל מה שהשיג שנפתחו לו שערי חכמה ורוח הקודש, בשכר שהיה שמח בעשיית כל מצוה שמחה גדולה לאין תכלית. ואמר דהיינו דכתיב (דברים כח, מז), תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל, פירוש מרוב כל, מכל מיני תענוגים שבעולם ומכל זהב ופז רב ואבנים טובים ומרגליות...

המצוה שבא לידו תחילה יעשנה, ולא יניחנה עד שיעשה אחרת תחילה - לא יעשה שתי מצות כאחת, שמא לא יוכל להזדרז בשתייהן

התנאי הששי, הדיקדוק הגדול במצוה לעשותה כתקנה וכל פרטיה ודיקדוקיה כמצותה. התנאי השביעי, הריצה והרדיפה לקראתה, דכתיב (תהלים קיט, לב), דרך מצותיך ארוץ. התנאי השמיני, כל מצוה שיכול הוא לעשותה בידו יעשנה בידו ולא על ידי שליח, כדאמרינן בריש פרק שני דקידושין (מא, א), מצוה בו יותר

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

מבשלוחו, ובצורכי שבת היו האמוראים בעצמם עוסקין. התנאי התשיעי, המצוה שבא לידו תחילה יעשנה, ולא יניחנה עד שיעשה אחרת תחילה, כדאמרו (פסחים סד, ב) אין מעבירין על המצות. התנאי העשירי, לא יעשה שתי מצות כאחת, שמא לא יוכל להזדרז בשתיהן, כדאמרו (ברכות מט, ב), אין עושין מצות חבילות חבילות. התנאי הי"א, שיזהר בכבוד המצוה, דכתיב גבי כיסוי הדם ושפך וכסה, במה ששפך יכסה (חולין פז, א), דהיינו ביד ולא ברגל, שלא תהא המצוה בזויה עליו, וזה בנין אב לכל המצות. ובמדרש תנחומא פרשת ויגש (ו) אמר רבי שמעון בן יוחאי, אמר הקדוש ברוך הוא, הווי מכבדין את המצות שהם שלוחי ושלוחו של אדם כמותו, אם כבדת אותם כאלו לי כבדת, ואם בזית אותם כאלו לי בזית: תנאי המצוות.

לג הִזְרַנִּי יְהוָה־יְהוָה חֲרָךְ חֲרָךְ וְאַצְרַנָּה עֵקֶב:
 לֹד הִבִּינֵנִי וְאַצְרָה תּוֹרְתֶךָ וְאַשְׁמְרָנָה בְּכָל לֵב:
 לֹה הִדְרִיבֵנִי בְּנִתִיב מִצְוֹתֶיךָ כִּי בּוֹ חֲפָצְתִּי: לוֹ הֵט לִפִּי
 אֶל עֵדוֹתֶיךָ וְאֶל אֵל בָּצַע: לוֹ הֶעֱבַר עֵינַי מִרְאוֹת שָׁוְא
 ❦ ————— ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ ————— ❦

להשמר מחטא

הורני (קִיט-ה, לג): [שימוש תהלים לפרק קיט-ה] להשמר מחטא, כתוב בעור צבי ותלהו עליו.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

שני סוגי אנשים נמצאים בצדיקים ההולכים לפני ה'

הט לִבִּי אֶל עֵדוֹתֶיךָ וּגו' הֶעֱבַר עֵינַי מִרְאוֹת שָׁוְא וּגו' (קִיט-ה, לו).
 [באר מים חיים 9' נח פרק 1] אלה תולדות נח... אכן נראה כי הנה
 שני סוגי אנשים נמצאים בצדיקים ההולכים לפני ה', האחד
 הוא הצדיק אשר עובד בצדקו תמיד יום וילילה לא יחשה מקול
 תורה ותפילה ודביקות ה', והוא הצנע לכת עם ה' אלהיו
 כלומר שיושב לו בבית מדרשו סגור ומסוגר לא יראה כלל
 החוצה, כי אם עובד ומשתדל שם בעבודת בוראו כאשר יוכל
 שאת בתורה ועבודה ומעשים הטובים, ולא יחפוץ להתראות
 החוצה לסכב בעיר בשווקים וברחובות, כי ירא מאוד את פני
 ה' וירא לנפשו פן יראה בעיניו, ולבבו יבין איזה תאוה וחמדה
 האסורה. ונודע אומרם ז"ל (ירושלמי ברכות פרק א' הלכה ה'). עינא
 וליבא תרי סרסורי דעבירה וכאשר ביקש דוד המלך ע"ה
 מבוראו (תהלים קי"ט, ל"ד-ל"ז) הט לבי אל עדותיך וּגו' הֶעֱבַר עֵינַי

————— ❦ ————— ❦ ————— ❦

מראות שוא וגו'. כי שתי אלה הם עקרים ושרשים לכל התאוות והחמדות, ואינו רוצה להביא עצמו לידי נסיון כי אולי חלילה וחלילה לא יוכל לעמוד כל כך. ואם מידי מעשה יצא, אפשר מידי הרהור לא יצא ומה לו לצרה הזאת, מוטב לו לישב בביתו שקט ושאנן ולא יראה לפניו כי אם מחפצי ה' ומצוותיו כמו ספרי תורה, שאר ספרים תפילין ציצית וכדומה, וירחיק עצמו הרבה מבני אדם ולא יחפוץ בישיבתן פן ח"ו יהיה נגרר אחריהם לעשות אחד מיני אלף ממה שהמה עושים, ובלא זה, הנה הם יטרדוהו ויבלבלוהו ממחשבתו הקדושה החפצה להיות דבוקה בה' שלא יונח אף על רגע אחד, ועל כן הוא מתבודד הרבה בינו לבין קונו ומיחד ומקשר ומדבק כל כוחי מורשי לבבו בכל מאמצי כוחו לה' אל המיוחד. וכל לבבו ומחשבתו דיבורו ומעשיו וכל תנועותיו כולם המה ביחוד לה' באמת ובתמים בלי שום מחשבת פסול חלילה.

ואם אמנם צדיק הזה הוא טוב לשמים בכל כח נפשו ומאודו, אבל לא טוב הוא לבריות כיון שאינו מקשר ומדבק עצמו לשום בן אדם ההולך בשוק וטרוד כל היום בפרנסתו ומזונו על המחיה ועל הכלכלה, וטוב היה לקרבו ללמדו דרך ה' ואת המעשה אשר יעשה לפי ערכו, להכניס בלבו שגם בעת הלכו בחוצות לבל יושכח שם שמים ממנו מכל וכל, ויעלה על זכרונו בכל עת, יראתו ופחדו יתברך ויזכור תמיד בכל עת ובכל שעה ובכל רגע כי ה' הוא הנותן לו כח לעשות חיל ולולא עזרתו יתברך לא היה מרויח דבר

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

קטן וגדול. ונמצא אם כן הוא, מה לו ח"ו להנות לפעמים מממון שאינו נקי כל כך מאיסורא, כמו בענין המדידה והמשקל וחזרת דיבורו והשגת גבול וכדומה בענינים האלה, אשר הם עמוקים מני ים וכמאמר חז"ל (בבא בתרא קס"ה.) רובן בגזל וכו', אם הכל מתת אלהים הוא ולא יהיה לו אף פרוטה אחת יותר מכאשר נגזר עליו שישתכר ביום זה בשום אופן. ואם לא ישתדלנה באיסור, ודאי ודאי שהיה מזדמן לו זאת בהיתר גמור, כי כיון שנגזר עליו כבר שירויח כזה ביום הלזה לא ימלט בשום אופן שלא להיות לו זה, וזה אשר מיהר ודחק את השעה לעשות להרויח זאת באיסור, הנה פגה אכל תאנה שלא בזמנה ואינו אלא שוטה גמור, פתי יותר מכל הפתאים שבעולם כי למה לו זאת הלא עד שיאכלנה באיסור יאכלנה בהיתר ואילו המתין שעה או רגע אחת היה מגיע לו זאת בהיתר גמור מאת הבורא יתעלה. וגם יצמיח מזה אם יאמין באמת שהכל מאת אלהים הוא, ומה שנגזר עליו שישתכר ביום זה לא ימלט מהיות לו זה אפילו אם היה מתחבא בחדרי חדרים, היה זאת רודפת אחריו ומשיגו על ידי סיבות שונות המתגלגלות ובאות מסיבת כל הסיבות וכמו שאנו רואין בחוש אשר דבר המוכן לאדם זה ממילא יבוא אליו לביתו על ידי גלגולים שונים אשר לא יבוא כלל בשכל האדם וכמאמר החכם (בספר מבחר הפנינים שער האמונה) אילו היה אחד בורח מטורפו כאשר בורח מן המות היה טורפו רודף אחריו יותר ממנו ולמהר להשיגו יותר וכו'. ונמצא למה יהיה זה יגע לריק

בְּרַכְּךָ חַיְנִי: לַח הָקָם לְעַבְדְּךָ אִמְרַתְךָ אֲשֶׁר לְיִרְאָתְךָ:
 לֹט הָעֵבֶר חֲרַפְתִּי אֲשֶׁר יָגַרְתִּי כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ מִזְבִּים:
 מ הַנְּחָה תְּאַבְתִּי לְפִקְדֶיךָ בְּצַדִּיקְתְּךָ חַיְנִי:

— זוהר תהלים —

בכל כוחו ובכל היום כולו מעת האיר פני המזרח עד אישון לילה ואפילה, הלא גם במעט מהיום אשר ישתדל לצורך פרנסת מזונו, ודאי ודאי ישתכר וירוויח כאשר בכל היום כולו.

הלא תראה על פי רוב עיקר הריוח בשעה אחת מהיום בבוקר או לפנות ערב או באמצע היום ושאר היום עוסק בשיחה בטילה וליצנות ושאר דיבורים האסורים מחניפות ושקרים וכזבים ולשון הרע וכדומה, ולמה לא יקבע עצמו לשיעורין דאורייתא לחלק את היום לחצאין לעשותו חציו לה' וחציו לכם על כל פנים, כי איך יהיה שולחנו מלא ושולחן רבו ריקם ח"ו, ועל כל פנים צריך להשוות חלק עבודה לה' אלהיו עם עבודת עצמו, ולראות להשתדל בפרנסת נשמתו כמו בפרנסת גופא ולא יזוז מתורה ועבודה עד חצי היום, והחצי הנשאר, לפרנסתו. ואם אינו יכול בשום אופן באמת להקצות את חצי היום לה' על כל פנים כאשר יוכל בשליש היום או פחות יקבע שיעור ללימוד התורה בקביעות בכל יום תמיד, ושאר כל היום יהיה עוסק במלאכתו והן עוד היום גדול לעמוד בחוץ להשתכר על מזונו:

מא ויבואני חסדיך יהוה יהוה תשועתך כאמרתך:

שימוש תהלים

להכעיס מושל

ויבואוני (קיט-ו, מא): [שימוש תהלים לפרק קיט-ו] להכעיס מושל על האדם אמור על מים וישתה.

זוהר תהלים

כאשר אנו מזכירים הישועות אשר מאז עשה עמנו יכולים אנו לעורר בעת הזאת בימים ההם בזמן הזה להיות גם עתה אותם הישועות

ויבואוני חסדיך ה' תשועתך כאמרתך (קיט-ו, מא): [תפארת

שלמה על המועדים רמזי פורים] ותכתב אסתר המלכה את

כל תוקף וכו' (אסתר ט, כט). אי' (מגילה ז, א) שלחה להם אסתר לחכמים קבעוני לדורות. הנ"ל לבאר עפ"י הפ' (תהלים קיט, מא) ויבואוני חסדיך ד' תשועתך כאמרתך. כוונת דוד המע"ה לעורר הרחמים והחסדים אשר יצאו מפי הקב"ה אשר דברו לא ישוב ריקם כי בדבר ד' שמים נעשו (שם לג, ו), וז"ש (ישעיהו נט, כא) אמר ד' מעתה ועד עולם. וזה פירוש ויבואוני חסדיך ד' תשועתך כאמרתך וכתי' (תהלים פט, ג) עולם חסד יבנה. ודבר ד' הוא נצחי כמ"ש (שם קיט, פט) לעולם ד' דברך נצב בשמים כוננת ארץ ותעמוד. וכאשר יתעורר הבטחת החסד הלזה שהי' בשעת הבריאה אז ממילא יוצמח כל הישועות גם עתה כמ"ש (שם קיט, מא) תשועתך כאמרתך. וז"ש (שם קה, ח) זכר לעולם בריתו כו'. כי כאשר אנו מזכירים הישועות אשר מאז

מב וְאֶעֱנֶה חֲרָפִי דָּבָר בִּי בְטַחְתִּי בְּדַבְרְךָ: מִגּוֹ יֵאלֹהִים תִּצַּל
 מִפִּי דָּבָר אֱמֶת עַד מְאֹד בִּי לְמוֹשַׁפְטֶיךָ יַחֲלֹתִי:
 מִדַּם וְאֲשַׁמְרָה תּוֹרַתְךָ תָּמִיד לְעֵוָלִים וְעַד: מִה וְאֶתְהַלְכָּה
 בְּרַחֲבָה בִּי בְּקִרְיֶיךָ דָּרָשְׁתִּי: מו וְאֶדְבְּרָה בְּעֵדוּתֶיךָ נְגַד

זוהר תהלים

עשה עמנו יכולים אנו לעורר בעת הזאת בימים ההם בזמן הזה להיות גם עתה אותם הישועות. וזה פירוש הגמרא קבעוני לדורות. שיהי' קביעות הניסים לכל הדורות להיות נזכרים ונשפעים לכל דור ודור בימים האלו. וז"ש ותכתב אסתר המלכה את כל תוקף לקיים את ימי הפורים האלה בזמניהם כאשר אנו רואים כי בכל דור ודור עומדים עלינו כו' ובחי' המן הוא בכל יום ובכל דור והלואי שנזכה למעלות בחי' מרדכי ואסתר אשר המשיכו בעוצם קדושתם החסדים ע"י המגילה. וז"ש ותכתב אסתר המלכה כו' את כל תוקף לעורר גם עתה החסדים שהי' בימים ההם גם בזמן הזה. כמ"ש תשועתם היית לנצח ותקותם בכל דור ודור. להיות כן תמיד כח בימים האלו לעורר החסדים שהי' בימים ההם גם בזמן הזה:

כשלקח יעקב מאבני המקום וישם מראשותיו סדרם בזהר ריש פרשת ויצא צפון מערב דרום מזרח בסוד שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני

וְאֶתְהַלְכָּה בְּרַחֲבָה וְגו' (ק"ט-י, מה): [כתבי הרמ"ע מפאנו מאמר ימין ה' עושה חיל] ואני אתנהלה לאטי לברר האמת

מְלָכִים וְלֹא אֲבוֹשׁ: מִן וְאֶשְׁתַּעֲשַׁע בְּמִצּוֹתֶיךָ אֲשֶׁר
 אֶתְּבַתֵּי: מִחַ וְאֶשָּׂא כַפֵּי אֶל מִצּוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶתְּבַתֵּי
 וְאֶשְׁיַחֲהָ בְּחֶקְךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בעצמה מארץ תצמח וכשמש תזרח ואתהלכה ברחבה
 באהבה וביראה כי הנה בזוהר פרשת ויחי דף רל"ה גבי
 ראובן בכורי אתה דרשו מארבע רוחות בואי הרוח כפי
 סדורינו דוקא ובפרשת ויקהל דף צ"ה סדרו אותיות שם
 אדנ"י לארבע רוחות העולם על פי דרכינו בדקדוק והיא
 פנייה רבתי צריכה לנו תמיד במאוד מאד כי הוא חיינו
 ואורך ימינו ואין סייעתא גדולה מזו. וכשלקח יעקב מאבני
 המקום וישם מראשותיו סדרם בזהר ריש פרשת ויצא צפון
 מערב דרום מזרח בסוד שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני.

דוד המלך ע"ה התפאר את עצמו שהיה יכול לילך בשוקים
 וברחובות... פקודיך דרשתי היינו יתודים, ותמיד מיחד
 קודשא בריך הוא ושכינתיה

וּאֶתְהַלַּכְהָ בְּרַחֲבָה כִּי פְקוּדֶיךָ דְרִשְׁתִּי (קיש-ג, מה): [דגל מחנה
 אפרים פ' כי תצא] או יאמר כי יקרא קן צפור וגו'
 והאם רובצת וגו' שלח תשלח את האם וגו' והארכת ימים.
 הגם שהאירו כבר עינינו בזה בזוהר הקדוש ובתיקונים רזין
 עלאין, גם אני אומר מה שחנני ה' ברחמיו וברוב חסדיו,
 דהנה (מדרש תהלים קמ"ח, ה') כל העולם כולו לא נברא אלא
 לכבודו וכבוד היינו השראת השכינה שיש בישראל בשביל

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

זה נברא העולם וזהו ביאור הפסוק (ישעיה מ"ג, ד) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, ורומז כאן כל הד' עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה, להורות על התפשטות השראת השכינה מאין סוף עד אין תכלית, וזהו תכלית כל הבריאה, ומי שזוכה זה שתהיה התפשטות אור השכינה שורה עליו אז כל העולם לא נברא אלא בשבילו, כי זה כל האדם, והוא יכול ללבן ולצרף נשמות ישראל החפצים בו ובכל מקום שהוא שם שכינה עמו, וזה יש לומר שמרומז בפסוק כי יקרא והתורה נכתבה בלי נקודות כדי לדורשה בע' אנפין וכאלו נכתב יקרא לשון המשכה, קן היינו השכינה, וכשתהיה במדריגה זו שתוכל להמשיך השכינה כביכול שהוא קן לצפור הוא הקב"ה כמו שכתוב (משלי כ"ז, ח) כצפור נודדת וגו', ממקומו, או על דרך הרמב"ם שכתב שכל בעלי השיר נקרא צפרים על שם כשצפרא נהור הם מתחילים לשורר, וזהו קן צפור היינו השכינה שהיא קן של אור הבהיר אור עולם ותזכה להמשיך התפשטות אורם עליך, אז לפניך בדרך, היינו בכל מקום שאתה תהיה בביתך ובלכתך בדרך היא הולכת לפניך, בכל עץ היינו בכל עניני תורה הנקראת עץ חיים שתלמוד תבא ותשרה עליך כמאמרם ז"ל (ברכות ו'). אפילו אחד שיושב ועוסק בתורה שכינה שרויה עליו, או על הארץ היינו אפילו כשתעסוק בדברים גשמיים וארציים גם כן תהיה עמך על דרך ששמעתי מאא"ז זללה"ה על פסוק (תהלים קי"ט, מ"ה) ואתהלכה ברחבה כי פקודיך דרשתי היינו

— זוהר תהלים —

דוד המלך ע"ה התפאר את עצמו שהיה יכול לילך בשוקים וברחובות והטעם כי פקודיך דרשתי היינו שלא היה דורש מעולם כי אם יחודים זה היה כל מגמותיו תמיד שיוכל ליחד קודשא בריך הוא ושכינתיה, אפרוחים או ביצים היינו שצריך לרחם על נשמות ישראל שיש בהם שתי בחינות אלו והיינו שהתחילו להשתדל בעבודת השי"ת ונעזב מהם מחמת מניעה של כל אחד ואחד ויש שעושים מעשי ה' כמצות אנשים מלומדה בלא דחילו ורחימו וזהו בחינת אפרוחים שאין להם גדפין כי תורה ותפלה בלא דחילו ורחימו לא פרכת לעילא גם יש בהם עוד מדריגה פחותה מזו שלא התחילו כלל בשום השתדלות בעבודת השי"ת רק שיש בהם כח היולי וזהו ביצים שנמשלו לביצה שיש בה כח היולי שיתהווה ממנה אפרוח אך צריך טירחא לחמם אותה שיצא מכח אל הפועל ולעשות בריה וזה הכח אין לו שיעור כי מכל בריה יכול להיות כמה בריות אין מספר ולהחיות כמה נפשות זה הכח הוא בכל ביצה וכן הענין גם כן בבני אדם שהוא רק ניצוץ מישראל שיש בו כח היולי שיתפשט בו הניצוץ ההוא ויזכה להשראת השכינה עליו בכל עניניו רק שצריך לעוררם ולחממם ולהבעיר הניצוץ הקדוש שיש בתוכם שיתלהבו לעבודתו יתברך, והאם רובצת על האפרוחים וגו' היינו שכביכול זהו גלות השכינה שרובצת בכל מקום שיש שם ניצוץ הקדוש ומשתוקקת שידבק בה וזהו והאם היינו השכינה כביכול רובצת לשון נפילה על

☞ ————— ☞ זוהר תהלים ☞ ————— ☞

אפרוחים וכו' היינו על אותם ב' בחינות כי מלכותו בכל משלה וזהו לה צער גדול שיש ניצוץ הקדוש אפילו במקום הקליפה, וזהו שלח תשלח לשון מי שילוח היינו שמזהיר לצדיק שירחם על אותם הבחינת ויראה להחזיר ולהשיב במים חיים שהיא התורה ועבודה את האם היא השכינה כביכול על ידי שמעורר אותם שני בחינות הנ"ל לעבודתו יתברך ובזה יתעלו הניצוצין קדישין למקורם ושרשם, ואת הבנים תקח לך היינו שגם לך תגיע יתרון מהבנים שתחיה אותם ותעוררם, למען ייטב לך היינו שתתרבה ויתוסף טוב בנשמתך בשכר שתחזיר בן המלך למלך, והארכת ימים שתזכה לאותו מקום שנמשך משם אריכות ימים והבן.

מט זכר דְּכָר לְעַבְדְּךָ עַל אֲשֶׁר יַחַלְתָּנִי: נ זאת
 נַחֲמָתִי בְּעֵנָי כִּי אִמְרַתְךָ חִיתָנִי: נא זָרִים הִלִּיצְנִי
 עַד מְאֹד מִתּוֹרַתְךָ לֹא נָטִיתִי: נב זְכַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ
 מֵעוֹלָם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַתְּנָחֵם: נג זְלַעְפָּה אַחֲזַתְנִי
 מִרְשָׁעִים עֲזָבִי תוֹרַתְךָ: נד זְמֵרוֹת הָיוּ לִי חֲקוּךְ
 בְּבֵית מְגוּרָי: נה זְכַרְתִּי בַלַּיְלָה שְׁמֶךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 ❦ ————— ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ ————— ❦

לטחול

זכר דבר (קיט-ז, מט): [שימוש תהלים לפרק קיט-ז] לטחול, כתוב על מקום הטחול וכתוב גם רפאל, ואם יסיתך עצה רעה אמור יתיה י"ח פעמים.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

הַטְּהֵרָה הַעֲקָרִית כִּיּוֹן שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּתַקוּנּוֹ בְּרַחֲמֵינוּ וּבְדַחֲלוֹ, אָז
 כְּנוֹלָד דָּמוֹ, וְנַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים

'זְמֵרוֹת הָיוּ לִי חֲקִיךָ' (תהלים קיט-ז, נד): [השלה הקדוש - שער האותיות את ק' - קדושה תמו-תמוז] אָבֵל לְעֵנָיִן תִּקְוֵן שַׁבָּת לְבַד, אֵף כִּי יֵאמַר הַיְדוּדִי הַנְּזַכָּר, אֵינוֹ צָרִיךְ כִּי אִם שְׁלֵשׁ טְבִילוֹת, אַחַת יִטְבַּל לְהַעֲבִיר זְהֵמַת עֲוֹנוֹ וְהַשְׁאָרַת סִטְרָא אַחֲרָא הַשּׁוֹלְטַת בֵּימֵי הַחַל, כִּי אָדָם אֵינְ שִׁמְלֵט מִמְּצוּדָתָם. הַשְּׁנַי הוּא הַכְּנָה לְקַבֵּל נִיצוּצֵי מַלְבוּשׁ הַנְּשָׁמָה, וּבְטְבִילָה זֶה יִכּוֹן בְּשֵׁלֶשׁ שְׁמוֹת הַנְּזַכָּרִים בְּכָלֵל וּבַפֶּרֶט, שְׁעוֹלִים כְּמִנְיֵן יב"ק - 'י'עֲנֵנוּ בִּיּוֹם ק'רָאֲנוּ' (תהלים כ, י). וְזֶהוּ סוּד וַיַּעֲבֹר אֶת מַעֲבַר יב"ק, וַיִּקְחֵם וַיַּעֲבֵרם אֶת הַנְּחַל וַיַּעֲבֹר אֶת אֲשֶׁר לוֹ

וְאֶשְׁמְרָה תוֹרַתְךָ: נו זאת היתה לי בי פקדון
נצרת:

— זוהר תהלים —

(בראשית לב, כג-כד), כלומר בטבילה זו עם הפונה נכונה שמכונן בשם יב"ק, השליט והמשיל עליו הקדשה, ויפשטו ממנו בגדי מעילי סטרא אחרא בימי החל, ברב רחמי האל, ש'נ'צר ח'סד ל'אלפים' (שמות לד, ז), ראשי תבות נח"ל, ובזה מעביר את כל הטמאות מסטרא דמסאבא אשר לו. השלישי היא טהרה העקרית, וכיון שנעשה בתקונו ברחימו ובדחילו, אז כנולד דמי, ונעשה אדם בצלמו בצלם אלהים. וזהו סוד 'זוהמה' בגימטריא 'בטומאה', ו'טבילה' עם הפולל בגימטריא 'הוא אדם'. כלומר, בטבילה הראשונה העביר ממנו זהמת עונו שהיתה מטמאת אותו, ונעשה אדם כנולד דמי. ואחר שיצא מטבילה, יתלבש כדרכו, ואז הוא טהור וקדוש מסטרא דמסאבא דשריה עליה קדם, וכשזה קם זה נופל, וכשהטבילה בא אז רוח מסאבא נופלת ובורחת ומסתתרא. וכן עולה 'טבילה' עם החמש אותיות כמנין 'טומאה', ודי:

[תמוז] ויאמר אחר כך תפלה זו בשיח שפתותיו, שהם 'נשלמה פרים שפתותינו', ויהיו אז נכרתים כל הרוחא מסאבא, וכן עולה 'רוח מסאבא' בגימטריא 'שיח', וזהו סוד זמירות של תפלתנו, 'זמרות היו לי חקיך' (תהלים קיט, נד). ויאמר: יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי,

— זוהר תהלים —

שְׁתָּהָא טְבִילָה זו שְׁטַהֲרֵתִי אֶת גּוֹפִי עִם שִׁיחַ שְׁפֹתוֹתִי
וְהִגְיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ מְקַבֵּלֶת וְנַחֲשֶׁבֶת כְּאִלּוּ נַחְנַקְתִּי בְּטַבְעַת
בֵּית הַמְטַבְּחִים שְׁבַמְקַדָּשׁ, וּבַתְּפִישׁת יְדֵיהֶם שֶׁל הַכֹּהֲנִים
בְּשָׁנֵי סִימָנִים שְׁבַצְוָאר, לְפִיִּס ה' אַחְרוֹנָה שֶׁל שֵׁם הָעֶצֶם.
וּכְאִלּוּ נִהְרַגְתִּי בַּמְאֲכָלֶת הַמִּיחַדֶּת לְשַׁחִיטַת הָעוֹלָה, וְנִתְקַבַּל
[דמיי] בְּכָלִי שָׁרֵת בְּצַפּוֹן, וְנִרְצָה לְפָנֶיךָ, לְפִיִּס הוּא א"ו שֶׁל שֵׁם
הָעֶצֶם. וּכְאִלּוּ נִשְׂרַפְתִּי אֵיבָר אֵיבָר וְכִלְיִל לְאֲשִׁים, לְרִיחַ
נִיחּוּחַ לְפָנֶיךָ, לְפִיִּס ה' רֵאשׁוֹנָה. וּכְאִלּוּ נַעֲשִׂיתִי אֶפֶר עַל
מִזְבְּחֶךָ הַטָּהוֹר שֶׁהוּא שִׁירֵי הַקָּרְבָּן, וְעָבַר עָלַי דִּין סְקִילָה
כְּמִצּוֹת תְּרוּמַת הַדָּשָׁן שֶׁהִיא גָּמֵר הַכֶּפֶרָה, לְפִיִּס הַיּוֹ"ד שֶׁל
שֵׁם הָעֶצֶם. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ י"י
אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁבֻזְכוֹת חֲנֻנְיָה מִישָׂאל וְעֲזַרְיָה
שֶׁהִשְׁלִיכוּ לְכַבֵּשׁן הָאֵשׁ וְנִצְלוּ, כֵּן תִּצְלִינִי אִם נִתְחִיבְתִּי
'שְׂרָפָה' לְפָנֶיךָ כֶּסֶא כְבוֹדֶךָ. וְאִם נִתְחִיבְתִּי לְפָנֶיךָ 'הַרְג', יְהִי
רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ י"י אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁבֻזְכוֹת יִצְחָק אָבִינוּ
שֶׁנַּעֲקַד לְפָנֶיךָ כֶּשֶׁה לְטַבַּח לְהַרְג וְנִצּוֹל, כֵּן תִּצְלִינִי מִהַרְיָגָה
אִם נִתְחִיבְתִּי לְפָנֶיךָ, כִּי אֵל רַחוּם וְחַנוּן אַתָּה. וְאִם נִתְחִיבְתִּי
לְפָנֶיךָ 'חֲנֹק', יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ י"י אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי,
שֶׁתִּצְלִינִי בְּזִכּוֹת יַעֲקֹב אָבִינוּ ע"ה, שֶׁהִצֵּלְתָּ אוֹתוֹ מִיַּד אֱלִיפַז
בֶּן עֵשׂוֹ, שָׂבָא בְּדַרְךְ לְחַנְקוֹ וּלְהַמִּיתוֹ וְנִצּוֹל, כֵּן תִּצְלִינִי
מִחֲנֹק. וְאִם נִתְחִיבְתִּי לְפָנֶיךָ 'סְקִילָה', יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ י"י
אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שֶׁתִּצְלִינִי כְּמוֹ שֶׁהִצֵּלְתָּ אֶת מֹשֶׁה רַבְּנוּ
ע"ה כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַכְּתוּב (שְׁמוֹת יז, ד) 'עוֹד מַעֲט וְסִקַּלְנִי',

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְנִצּוּל. וְכֵן כְּמוֹ שֶׁהֲצֵלְתָּ אֶת מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל מֵאֲבָן שֶׁבִקַּשׁ
 עוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן לְהַפִּיל עֲלֵיהֶם וְנִצּוּלוֹ, כֵּן תִּצְלֵנִי בְּרַב
 רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחֲסָדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, אִם נִתְחַיְבֵתִי לְפָנֶיךָ
 סְקִילָה:

וְאֵל נָא תְּשִׁיבֵנִי רִיקָם מִלְּפָנֶיךָ, כִּי נִשְׁעַנְתִּי בְּרַב רַחֲמָנוּתֶיךָ,
 וְאֵין אַתָּה חֲפֵץ בְּמִיתַתָּן שֶׁל רְשָׁעִים, כִּי אִם בְּשׁוּב
 מִרְשָׁעוֹ וְחַיָּה, שְׁנֹאמַר (ישעיה נה, ז) 'יֵעֹזֵב רָשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן
 מִחֲשַׁבְתּוֹ וְיֵשֵׁב אֶל ה' וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה
 לְסִלּוּחַ'. מִי שְׁאַהֵב אֶת הָאֲבוֹת יֵאָהֵב אֶת הַבָּנִים, מִי שֶׁבִרְךָ
 אֶת הָאֲבוֹת יְבָרְךָ אֶת הַבָּנִים, מִי שֶׁגָּאֵל, מִי שֶׁדָּרַשׁ, מִי שֶׁהִדָּר,
 מִי שֶׁוֹעֵד, מִי שֶׁזָּכַר, מִי שֶׁחֲנַן, מִי שֶׁטָּהַר, מִי שֶׁיֵּשֶׁר, מִי
 שֶׁכָּבֵד, מִי שֶׁלָּמַד, מִי שֶׁמָּלַט, מִי שֶׁנִּשְׁאַ, מִי שֶׁסָּמַךְ, מִי שֶׁעֶזֶר,
 מִי שֶׁפָּדָה, מִי שֶׁצָּדַק, מִי שֶׁקָּדַשׁ, מִי שֶׁרַחַם, מִי שֶׁשָּׁמַר, מִי
 שֶׁתָּמַךְ אֶת הָאֲבוֹת, יִתְמַךְ אֶת הַבָּנִים, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם אָמֵן
 סְלָה.